

Shi Nai Ngan
Reino Silvanto

Kapinallinen Lo Ta

Koomillinen kiinalainen
seikkailuromaani

KAPINALLINEN LO TA

Shi Nai Ngan

on kiinalainen kirjailija, joka on kirjoittanut laajan, 70-lukuisen, koko joukon toista sataa eri juonta käsittävän humoristisen romaanin nimeltä ”Tarinoita virran varrelta”. Niissä tekijä kuvaa aikansa rauhatonta elämää kotimaassaan 12:nneen vuosisadan tienoilla (meidän ajanlaskumme mukaan), jolloin Kiina kulki perikatoaan kohti joutuen sittemmin mongolien vallan alle. Joskin seikkailujen paljous tekee teoksen rakenteen hajanaiseksi, pitää esitys käänteineen ja hullunkurisuuksineen lukijan vireillä antaen samalla jotakuinkin selvän kuvan silloisten kiinalaisten tavoista ja luonteista. Tämä ensimmäinen ja paras koomillinen kiinalainen romaani on kotimaassaan tullut mielikirjaksi.

Tähän mukaillen suomennettu osa ulottuu romaanin toisen luvun keskivaiheilta kuudennen keskivaiheille käsittäen kohtia parista seuraavastakin, mikäli ne koskevat kertomuksen päähenkilöä. - Tekijästä itsestään ei jälkimaailma tunne muuta kuin nimen.

Shi Nai Ngan

Kapinallinen Lo Ta

Koomillinen kiinalainen seikkailuromaani

Suomentanut Reino Silvanto

Helsingissä
Kustannusyhtiö Otava

Kustannusyhtiö Otavan kirjapaino,
Helsingissä, 1912

E-kirjan julkaisu:
Hämeenlinna: Raimo Honkanen,
2016

Copyright – ks. luettelointitiedot teoksen lopussa

Sisällysluettelo linkkeinä

1. Wei Tshoussa s. 5
2. Lo Ta rupee munkiksi s. 21
3. Lo Ta rikkoo munkkivalansa s. 38
4. Lo Ta voittaa rosvopäällikön uudella tavalla s. 58
5. Lo Ta opettaa omalla tavallaan s. 76
6. Lo Ta rupeaa vihannestarhan vartiaksi s. 90
7. Lo Ta auttaa erään ystävänsä pulasta s. 103
8. Loppusananen: Lo Tan myöhemmistä vaiheista. s. 113
9. Kirjan luettelointiedot ja copyright s. 117

Wei Tshou'ssa. 1)

Eräänä päivänä - se tapahtui keisari Hui Tsung'in aikana - saapui muuan pakolainen Wei Tshou'n kaupunkiin etsimään vanhaa tuttavaansa, jolta useita vuosia sitten oli saanut monta hyvää neuvoa nuijan kävttämisessä. Hän poikkesi ohi mennessään teetarjoiluun virkistääkseen itseään ja kysyäkseen samalla tuota tuttavaansa. Palvelija pyysi häntä kääntymään erään pitkän ja rotevan miehen puoleen, joka samassa astui sisään.

Tulijan ryhti oli sotilaallinen, ja hänen yllään oli niinestä punottu hattu, tummanvihreä sotilasnuttu ja keltaiset jalkineet. Nenä oli suora, poimut suupielissä muodostivat nelikuimion ja kankea, pikimusta parta lisäsi hänen sotaista olemustaan. Olipa hän lähes kahdeksan jalkaa pitkä ja muuten hänen vartalonsa oli sopusuhtainen pituuteen.

---

1) Keisari Hui Tsung'in hallitessa (1101-25 j. Kr.) oli Kiinan väestö pakotettu väkivallalla puolustautumaan hallituksen väkivaltaisuuksilta ja sen lahjottujen virkamiesten vääryyksiltä. Näin ollen johtui kansa pitämään ruumiillista voimaa ja hurjaa rohkeutta usein suuremmassa arvossa kuin henkistä etevyyttä. Hallitukseen tyytymätöntä kapinoivaa väestöä kokoontui useihin paikkoihin, m. m. juuri Wei Tshou'n kaupunkiin luoteis-Kiinassa.

Kun tämä teräksinen mies oli astunut teetarjoiluun, lisäsi palvelija kysyvälle:

- Jos te etsitte miekka- ja nuijamestari Wang Tsun'ia, on paras kysyä tuolta sotapäälliköltä. Hän tietää varmaan.

Shi Tsun - se oli Wang Tsunia etsivän nimi - hypähti seisomaan, kumarsi sotapäällikölle ja kysyi:

- Suokaa anteeksi, etteköhän joisi teetä kanssani?

Sotapäällikkö silmäili Shi Tsunia, joka oli melkein yhtä suuri ja voimakas kuin hänkin, astui sitten lähemmäksi ja kumarsi vastaukseksi. He istuutuivat ja Shi Tsun jatkoi:

- Teidän nöyrä palvelijanne rohkenee kysyä teidän suku- ja ristimäniänne.

Tähän toinen vastasi:

- Minä olen kapteeni kaupunginpäällikön vartioväessä, sukunimeni on Lo ja ristimänimeni Ta. Entä teidän nimenne, hyvä ystäväni?

- Minä olen syntynyt Hwa Jin Hien'issa, - vastasi toinen, - ja nimeltäni Shi Tsun. Tiedättekö ehkä sattumalta, asuuko eräs entinen opettajani nimeltä Wang Tsun nykyään täällä? Hän oli aikanaan paras nuijataistelija itäisessä pääkaupungissa Hai Fungissa.

- Hyvä veli, - vastasi Lo Ta, - ettekö te ole juuri se mies, jota kutsutaan nimeltä ”yhdeksänjuovainen lohikäärme Shi”?

Shi Tsun kumarsi ja virkkoi:

- Teidän nöyrin palvelijanne, minua kutsutaan sillä nimellä.

Kapteeni Lo vastasi iloisesti kumarukseen ja lisäsi koiruuttaan:

- Teidän muotonne vaikuttaa paremmin kuin ni-

menne! Minua ilahuttaa suuresti saada tavata teidät. Te etsitte siis muuatta Wangia? Tarkotatteko sitä, joka oli tekemisissä kenraali Ko'n kanssa?

- Sama mies.

- Minä olen kyllä kuullut puhuttavan hänestä, veli hyvä, - puheli Lo Ta, - mutta hän ei asu nykyään täällä. Hän on, mikäli muistan, enimmäkseen ollut meidän entisen kaupunginpäällikkömmen seurassa Jen Ngan Fu'ssa. Te olette siis se kuuluisa mestari Shi, jota niin usein olen kuullut ylistettävän! Lähtekäähän hän kanssani muualle maistamaan jalompaa juomaa!

Niin vei Lo Ta hänet teetarjoilusta, kääntyen vielä lähtiessään ympäri sanoen: ”Kyllä minä maksan toiste kaikki”, mihin palvelija vastasi: ”Hyvä on, herra kapteeni.”

He olivat ennättäneet tuskin sadan askeleen päähän lähtöpaikasta, kun huomasivat väkijoukon tungeksivan kadulla jonkun huvittavan esineen tai näytelmän ympärillä. Shi Tsun arveli:

- Emmekö katso ohi mennessämme, mitä siellä on?

Kun he olivat tunkeutuneet väkijoukon läpi, he näkivät miehen seisovan sen keskellä nuija kädessä ja hänen edessään maahan levitettynä kaikellaisia lääkepulloja nimikirjoituksineen.

Se oli vanha nuijataistelija ja puoskari nimeltä Li Tshung, jolta Shi Tsun oli saanut alkuopetuksensa. Hänen ”taiteilijanimensä” oli ”Tiikerinurma”.

Shi Tsun astui lähemmäksi, tervehti ja sanoi:

- Opettajani, onpä ole nähnyt teitä pitkään aikaan.

- Kuinka te olette tänne joutunut? —kysyi Li Tshung.

Mutta Lo Ta keskeytti heidän keskustelunsa sanoen Shi Tsunille:

- Koska tämä herra on teidän entinen opettajanne, niin tulkoon mukaan, silloinhan saamme kolmen kesken tyhjentää lasit.

Li Tshung vastasi: - Ensin minun täytyy myöä rohdot, mutta sitten lähden mielelläni seuraanne, herra kapteeni.

Mutta Lo Ta selitti: - Piru teitä odottakoon! Jos tahdotte tehdä seuraa niin lähtekää heti!

Li Tshung epäsi yhä: - Tässä on minun jokapäiväinen leipäni kysymyksessä, ja sen tähden olen pakotettu viipymään. Mutta olkaa hyvä ja menkää edellä, minä tulen varmasti jälessä niin pian kuin mahdollista.

Mutta Lo Ta, jota viivytyks suututti, jakeli töllistävälle väkijoukolla iskuja ja puusteja huutaen:

- Menkää hiiteen siitä!..

Ihmiset pakenivat joka suunnalle, eivätkä ajatelleetkaan enää ostaa rohtoja. Tämä ei tietenkään ollut Li Tshungin mieleen, mutta hän ei kuitenkaan uskaltanut ilmaista mielipahaansa, vaan virkkoi hymyillen:

- Te näytte olevan kiivas herra!

Sen sanottuaan hän kokosi tavaran ja he lähtivät kolmisin liikkeile. Muutaman kadunkulmauksen kierrettyään he saapuivat kaupungin sillan alla sijaitsevaan juomalaan, jonka edustalla oli merkinä pitkä masto lippuineen.

He laskeutuivat alas portaita pitkin, etsivät rauhaisan huoneen ja istuutuivat. Kapteeni asettui pöydän ylipäähän, Li Tshung vastapäätä häntä ja Shi Tsun toiselle sivustalle. Juomalan palvelija tervehti kapteenia kuin vanhaa vierasta ainakin ja lisäsi:

- Paljonko rommia käskette, herra kapteeni?

- Aluksi puoli mitta, - vastasi tämä. - Mutta me tahtoisimme myös syödä vähäsen.

- Mitä syötävää käskette tuomaan, herra kapteeni?

- Älkää nyt siinä iankaikkisesti kysykö, - huusi Lo Ta, - vaan tuokaa, mitä on valmista. Nuo kapakan palvelijat eivät tosiaan osaa hetkeäkään kuonoansa kiinni pitää!

Palvelija katosi nopeasti ja toi tuossa tuokiossa lämmintä rommia. Yhtä pian tuli lihaa ynnä muuta haukattavaa.

He kävivät halukkaasti käsiksi ateriaan ja juttelivat sitten lasin ääressä kaikellisista ammattiasioista, nyrkkeilystä, ruumiinvoimista, miekkailuviekkaudesta ynnä muusta sellaisesta. He olivat jo sekä keskustelusta että juomasta lämmenneet aika lailla, kun yhtäkkiä kuulivat viereisestä huoneesta parkua. Lo Ta hypähti ylös ja iski suurella nyrkillään niin lujasti pöydään, että lautaset ja lasit lattialle lensivät ja siellä ympäri kiiriskelivät.

Kun palvelija kuuli tämän rytäkän, hän syöksyi sisään, ja huomattuaan Lo Tan suuttumuksen pani käsivartensa ristiin kysyen nöyrästi:

- Teidän armonne, mitä suvaitsette käskeä? Sana vain ja tahtonne on täyttyvä.

- Vai mitäkö tahdon? - huusi Lo Ta. Mitä se sellainen on, että sinä tuot viereiseen huoneeseen uikuttajia ja siten meitä häiritset?

- Pyydän tuhannesti anteeksi, armolliset herrat, - vastasi palvelija. - Kuinka minä uskaltaisin tuoda ketään teitä häiritsemään? Siellä on eräs vanha ukko tyttärensä kanssa, jotka maksusta laulavat ihmisille. He eivät

varmaankaan tietneet, että armolliset herrat ovat täällä, ja itkevät onnettomuutta, joka heitä on kohdannut.

- Tämä herättää uteliaisuuteni, - sanoi kapteeni. - Mene tuomaan heidät tänne.

Palvelija riensi ulos ja palasi kohta kaksi poloista mukanaan. Tyttö, joka ensimmäisenä astui sisään, näytti olevan lähes kaksikymmentävuotias, ukko, jolla oli nuoraan punottuja puisia kalistimia kädessä, noin viiden- kuudenkymmenen ikäinen. Tyttö ei ollut kaunis, mutta hänen kasvojensa piirteissä oli jotakin viehättävää, etenkin nyt, kun hän kyyneleitään kuivaten astui lähemmäksi ja tervehti seuraavilla sanoilla:

- Minä toivotan teille kaikille kolmelle oikein paljon onnea!

Ukko tervehti samaan tapaan.

Silloin kysyi Lo Ta:

- Mistä te tulette ja mitä itkette?

- Hyvä herra, - vastasi tyttö, - sitä ette saata arvatakaan.

Olkaa hyvä ja kuunnelkaa, mitä kerron. Olen syntynyt Hai Fung'issa. Vanhempieni kanssa tulin tänne tervehtimään muutamia sukulaisia, mutta nämä ovatkin muuttaneet Nan King'iin. Majapaikassa äitini sairastui ja kuoli. Eipä ollut meillä, isällä ja minulla, muuta neuvoa kuin etsiä elatuksemme täältä. Mutta silloin eräs rikas mies nimeltä Tshing, joka on pitänyt minua hiukan silmällä, lähetti naittajan kysymään minulta, enkö tahtoisin suostua hänen toiseksi vaimokseen. 1) Tehtiin kolmentuhannen kashi-rihman (n. 1575

---

1)

1 Kiinalaisella miehellä on oikeus pitää useampia vaimoja, joista ensimmäinen on kuitenkin hänen varsinainen puolisonsa, toiset sivuvaimoja, jotka tavallisesti ovat palvelijan asemassa Avioliitot solmitaan naittajan välityksellä.

Smk(an) suuruinen sopimus. 1) Mutta rahoja ei koskaan maksettu, vaikka minä olin muuttanut miehen luo. Ei ollut vielä kolmea kuukautta umpeen kulunut, kun hänen ensimmäinen vaimonsa, joka on kauhea ihminen, ajoi minut talosta. Vaatipa Tshing isältäni tuon sopimuksessa määrätyn rahasumman takaisin. Mutta isäni oli voimaton ja kykenemätön käymään oikeutta niin rahakkaan ja vaikutusvaltaisen miehen kanssa. Täytyi siis keksiä ja koettaa keinoa koota rahoja, niin vaikeata kuin se olikin. Kaikeksi onneksi olin isältäni oppinut lauluja ja ajattelimme suurimmassa hädässä laulaa sen majatalon vieraille, jonne olimme joutuneet, siten ansaitaksemme. Mutta majatalon isäntä alkoi kiskoa meiltä yhä suurempaa vuokraa, niin että meille lopulta jäi rahaa tuskin jokapäiväiseen leipään. Mutta nyt viime päivinä on ollut niin vähän vieraita, että pelkäämme isännän tekevän meille pahaa, kun emme voi maksaa hänelle vuokraa. Isäni ja minä ajattelimme juuri epätoivoista tilaamme, ja kun meillä ei ole täällä ainoakaan tuttavaa, jonka puoleen voisimme apua pyytäen kääntyä, niin en voinut olla itkemättä. Minä en tiennyt, hyvä herra, että häiritsin teitä, ja pyydän nöyrimmästi anteeksi.

Lo Ta ajatteli hetken ja kysyi:

- Mikä on nimenne ja missä majapaikassa asutte? Kuka on tuo Tshing ja missä hän asuu?

Tytön isä vastasi:

- Sukunimeni on Kin ja koska olin toinen järjestyksessä sisaruksista, sain ristimänimen Ji (= toinen).

---

1 Sulhanen suorittaa apelle morsiamesta määrätyn summan, jonka hän saa takaisin, kun lähettää vaimon pois tämän entiseen kotiin. - Kash on pienin Kiinan kuparirahoista (noin 1/5 penniä), jossa on reikä rihrnaan ripustamista varten.

Tyttäreni nimi on Tsui Lien. Ja tuo herra Tshing on lihakauppias, joka on ottanut arvonimen »läntisen rajan suojelija». Mutta majatalo, jossa me asumme, sijaitsee lähellä kaupungin itäistä porttia.

- Piru vieköön, - huudahti Lo Ta, - arvasinhan minä, että tuo Tshing on juuri se sikakauppias! Sama mies avasi meidän nuoren kaupunginpäällikkömme suojeluksella kauppansa ja tällä lailla hän nyt kiusaa ihmisiä!

Sitten hän kääntyi naapuriensa puoleen sanoen:

- Jääkää te molemmat toistaiseksi tänne. Minä menen vähäksi aikaa pois kurittaakseni sitä lurjusta ja opettaakseni häntä olemaan ihmisiksi.

Mutta Shi ja Li pidättivät häntä selittäen:

- Hyvä ystävämme, rauhottukaa toki! Voittehan järjestää asian mielenne mukaan hätäilemättäkin.

Vaikka olikin vaikeata, niin saivat he hänet kuitenkin jäämään. Sitten kääntyi Lo Ta vanhuksen puoleen sanoen:

- Tulkaapas tänne, vanha poika, niin annan teille sen verran, että pääsette huomenna lähtemään Hai Fung'iin takaisin. Mitä siitä arvelette?

Isä ja tytär selittivät, etteivät saattaneet toivoakaan mitään parempaa kuin päästä kotiin jälleen, ja jos hän vain sen ilon heille suo, niin tulevat he kunnioittamaan häntä toisena isänä. Mutta kuinka päästäisi majatalon isäntä heitä lähtemään, kun Tshing on käskenyt häntä pitämään heistä tarkkaa vaaria?

Mutta Lo Ta virkkoi:

- Kyllä minä pidän siitä huolen.

Sitten hän pisti kätensä taskuun, otti sieltä viisi taelia 1) hopeata (noin 7 1/2 Smk) ja pani ne pöydälle. Sen tehtyään hän katsahti Shi Tsuniin ja virkkoi:

---

1) 1 tael = 37,57 gr hopeata.

Minulla ei satu olemaan enempää rahaa myötä. Jos teillä on hopeata, niin lainatkaa minulle. Minä annan teille huomenna takaisin.

- Takaisinmaksusta ei puhettakaan, hyvä ystäväni, - vastasi Shi Tsun ja pani rahapussistaan kymmenen taelia pöydälle.

Nyt Lo Ta kääntyi Li Tshungin puoleen:

- Kai tekin lainaatte minulle vähäsen?

Li Tshung kopeloi taskujaan ja pani vihdoin kaksi taelia pöydälle. Lo Ta katseli niitä, mutta kun se oli hänen mielestään kovin vähän, niin virkkoi:

- Te olette, Jumala paratkoon, köyhä kuin pakana.

Ja hän otti pöydäitä viisitoista taelia ja ojensi ne Kin-vanhukselle sanoen:

- Menkää nyt tyttärenne kanssa ja laittakaa itsenne matkakuntoon, kunnes minä huomenna tulen noutamaan teitä.

Vanha Kin ja hänen tyttärensä kiittivät sydämellisesti häntä ja lähtivät. Lo Ta antoi nuo kaksi taelia Li Tshungille takaisin ja he maistelivat kolmisin vielä jonkun aikaa. Sitten he lähtivät nousemaan portaita ylös. Mutta Lo Ta kääntyi mennessään ympäri ja sanoi palvelijalle maksavansa huomenna.

Tämä vastasi:

- Te olette aina tervetullut, herra kapteeni. Jota useammin suotte meille sen kunnian, sitä parempi.

Kun nuo kolme olivat tulleet kadulle, he erosivat. Shi ja Li lähtivät majapaikkoihinsa ja Lo Ta kotiinsa, joka sijaitsi lähellä kaupunginpäällikön asuntoa. Mutta hän kuului olleen syömättä illallistaan ja menneen levolle mitä huonoimmalla tuulella, niin ettei edes isännöitsi-

jänsä uskaltanut kysyä syytä siihen peläten sillä vain pahentavansa asiaa.

Mutta vanha Kin palasi majapaikkaansa taskussaan viisitoista taelia, sillä välin kun tyttärensä meni kaupungin portille tilaamaan huomiseksi ajurin. Yhdessä he sitten laittoivat tavaransa matkakuntoon, maksoivat majatalon isännälle asunnon ja ruuan, niin että kaikki oli selvillä seuraavaksi päiväksi.

Yö kului rauhallisesti, ja viidennen vartion aikana (k:lo 7-9 aamulla) nousivat vanha Kin ja hänen tyttärensä levolta, tekivät tulen, valmistivat aamiaisen, söivät sen ja tekivät sitten lähtöä. juuri silloin, päivän valjetessa, saapui kapteeni Lo Ta majataloon ja huusi vartialle:

- Missä täällä isä Kin asuu?

Vartia ilmotti Kinille kapteeni Lon tahtovan tavata häntä.

Kun vanha Kin kuuli tämän, hän avasi oven ja pyysi:

- Herra kapteeni, olkaa hyvä ja käykää sisään hetkeksi istumaan.

Mutta Lo Ta selitti:

- Miksikä istumaan? Jos tahdotte lähteä matkalle, niin lähtekää! Mitä te vielä odotatte?

Vanha Kin otti tavaransa ja tyttärensä, kiitti kapteenia ja kääntyi lähtemään. Mutta majatalon vartia pidatti hänet sanoen:

- Isä Min, mihin te nyt?

Silloin kysyi Lo Ta vartialta:

- Onko hän vielä velkaa taloon?

- Ei, vastasi palvelija, --- hän maksoi kyllä eilen illalla, mitä oli velkaa. Mutta hän ei ole vielä maksanut herra Tshingille takaisin tyttärensä naimarahoja, joista meidän pitää vastata.

- Minä maksan itse lihakauppiaille, - sanoi Lo Ta, - ja te annatte tämän miehen nyt lähteä.

Mutta kun vartia yhä esteli, niin Lo Ta suuttui, kohotti raskaan kätensä ja sivalsi palvelijaa korvalle niin tuimasti, että tämän nenästä verta valahti, ja iski sitten vielä naamaan, että suusta lensi kaksi hammasta. Vartia kaatui maahan, mutta pääsi kohta jaloilleen ja pakeni taloon turvaa etsien. Talon isäntä näki kohtauksen, mutta ei uskaltanut sekaantua asiaan.

Sillä välin riensi vanha Kin tyttärensä kanssa kaupungista. He löysivät ajurin, jonka olivat edellisenä iltana tilanneet, ja läksivät sillä matkaan.

Mutta Lo Ta harkitsi, että heidät voitaisiin vielä tavottaa ja pidättää, ja sentähden hän kääntyi takaisin majataloon ja istui siellä niin kauan, että tiesi vanhan Kinin ehtineen tarpeeksi etäälle. Sitten hän nousi ja läksi lihakauppias Tshingin luo.

Tämä oli jo avannut puotinsa ja levittänyt runsaasti tavaroitaan ostajain katseltaviksi. Hän oli itse läsnä, istui maksupöydän takana oveen katsoen palvelijoittensa puuhatessa hänen ympärillään ja myödessä ostajille sianlihaa.

Silloin astui Lo Ta ovelle ja huusi:

- Sikakauppias Tshing, hoi!

Kun Tshing huomasi, että tuo epäkohtelias kauppatuttava oli kapteeni Lo Ta, hän riensi esiin pöytänsä takaa ja käski palvelijan tuoda kapteenille tuolin pyydellen ja kumarrellen vähän väliä.

Lo Ta istuutui ja sanoi:

- Tuon kaupungin päälliköltä tilauksen: kymmenen naulaa sianlihaa, hienoksi hakattua ja ilman vähintäkään silavaa.

Lihakauppias käski palvelijansa mitä pikimmin etsiä parasta lihaa.

- En tahdo, - ärähti Lo Ta, että palvelijat kajoovat lihaan. Hakatkaa itse se hienoksi.

- Kuten käskette, - vastasi Tshing, - palvelijanne tottelee.

Näin sanoen hän astui liharuhmun luo, valitsi kymmenen naulaa puhdasta sianlihaa, hienonsi sen ja pyöritteli palloiksi.

Sillä välin oli majatalon vartia sitonut vaateen päänsä ympäri ja rientänyt iihakauppias Tshingin luo ilmottamaan vanhan Kinin ja tämän tyttären lähdöstä. Mutta kun hän näki Lo Tan istuvan Tshingin puodissa, hän ei uskaltanut astua sisään, vaan asettui turvallisen matkan päähän räystäään alle, mistä teki huomioitaan.

Kokonaisen tunnin oli Tshing valmistanut lihapalloja, ja kun ne nyt vihdoin olivat valmiit, hän kääri ne lotos-kukan lehteen ja virkkoi:

- Herra kapteeni, minä lähetän palvelijan tuomaan tämän kotiin.

- Miksi niin? -murahti Lo Ta, - Kyllä me vielä ehdimme! ... Minä tarvitsen vielä kymmenen naulaa hienoksi hakattua silavaa ilman vähintäkään lihaa.

Lihakauppias rohkeni lausua arvelunsa, että liha oli luultavasti piirakoita varten. - Mutta, - jatkoi hän, - mihin te tarvitsette hienonnettua silavaa?

Lo Ta aukaisi silmänsä niin suuriksi kuin sai, katsoi tuimasti lihakauppiaseen ja sanoi:

- Niin kuuluu käsky, jonka nuori päällikkömme antoi. Pitääkö teidän sitä vielä harkita?

- Ei suinkaan, - vastasi Tshing. - Te olette aivan

oikeassa! Ainahan silavaa tarvitaan. Minä hienonnan sitä heti.

Ja hän valitsi kymmenen naulaa silkkoisinta silavaa, hienonsi ja kääri sen, kuten lihankin.

Näin oli kaksi tuntia kulunut ja aamiaisaika vallan ohi. Mutta majatalon vartia seisoi yhä vaan ulkona ja hänen kanssaan joukko ostajia, jotka eivät uskaltaneet käydä puotiin sisään.

Lihakauppias sanoi taas:

- Sallikaa, herra kapteeni, minun lähettää palvelija tuomaan tavarat kaupunginpäällikön asuntoon.

Mutta Lo Ta vastasi:

Minä tarvitsen vielä kymmenen naulaa rustoa, hyvin hienoksi hakattua ja ilman vähintäkään lihaa tai silavaa.

Tämän käskyn kuultuaan Tshing ei voinut olla hymähtämättä. Ja hän virkkoi:

- Te olette kaikesta päättäen tulleet tänne minun aikaani tuhlaamaan.

Kun Lo Ta kuuli nämä sanat, hän huusi:

- Sitä varten, tietysti!

Ja hän otti kaksi palloa hienonnettua lihaa ja viskasi ne maahan niin tuimasti, että koko puoti lihasiruilla pirskkottui.

Nyt kiivastui lihakauppias Tshing niin ankarasti, että joka kohta hänen ruumiistaan aina kiireestä kantapäähän hehkui hillittömän raivon tummaa tulta. Hän sieppasi jyrksityn luun ja temmelsi ympäri puodissansa.

Mutta Lo Ta oli jo ulkopuolella puotia.

Naapurien ja ostajain joukko, joka ei uskaltanut hänelle sanaakaan sanoa, kasvoi hetki hetkeltä ohikulkijoista, jotka uteliaina pysähtyivät katsomaan. Mutta

majatalon vartia seiso i kauhistuneena samalla paikalla räystään alla.

Nyt syöksyi Tshing puodista ulos lihakirves oikeassa kädessä ja vasen kohotettuna aikomuksessa tarttua Lo Taan. Mutta tämä painoi käden alas, pyöräytti lihakauppiaan melkein ympäri ja kaatoi hänet yhdellä ainoalla potkauksella selälleen maahan. Astui sitten askelen lähemmäs, nosti toisen jalkansa Tshingin rinnalle, tarttui toisella kädellään hänen kumpaankin käteensä ja tuijottaen tuimasti Tshingia kasvoihin sanoi:

- Minä olen uskollisena soturina palvellut vanhaa kaupunginpäällikköä Jen Ngan'issa ja saanut palkinnoksi häneltä arvonimen ”läntisen rajan suojelija”. Mutta mikä oikeus on sinulla sellaiseen arvonimeen, sinä vaivainen mato ja naisten kiusaaja? Kuinka olet sinä uskaltanut niin raa'asti sortaa Tsui Lien parkaa?

Ja Lo Ta löi häntä nenään, että se vääntyi vinolssi, turposi ja alkoi vuotaa verta. Kun lihakauppiasta oli mahdotonta nousta pystyyn ja kun kirveskin oli pudonnut hänen kädestään, hän huudahti:

- Piru vieköön, se oli oivasti osattu!

- Konna! - huusi Lo Ta, - vai uskallat sinä vielä puhutella minua noin ylimielisesti?

Ja hän löi lihakauppiasta toistamiseen, tällä kertaa yläpuolelle silmää.

Muut pelkäsivät Lo Taa niin suuresti, etteivät uskaltaneet sekaantua asiaan, vaikka säälivätkin poloista lihakauppiasta.

Tämän täytyi pyytää armoa.

- Suus kiinni! - ärjyi kapteeni. - Jos olisit viimeiseen saakka pysynyt lujana, niin voisin antaa sinulle anteeksi, mutta koska vikiset, niin et ole armoa saava.

Ja hän löi kolmannen kerran häntä ohirnoon. Mutta kun hän näki vastustajansa hievahtarnatta ja hengittäinättä makaavan maassa, hän luuli tämän teeskentelevän ja huusi:

- Jos sinä, lurjus, tahdot tekeytyä kuolleeksi, annan minä sinulle vielä yhden sivalluksen!

Mutta lihakauppiaan kasvojen väri alkoi kalveta ja Lo Ta ajatteli itsekseen: ”Hitto vieköön, minä kun luulin antavani tuolle pakanalle terveellisen opetuksen enkä saattanut aavistaakaan, että hän kolmesta kolauksesta kuolla kupsahtaisi. Saattavatpa ottaa minut kiinni ja viskata tyrmään. Paras lienee siis kiireimmän kautta korjata luunsa.”

Hän kääntyi vielä kerran lihakauppiaan ruumiiseen päin ja sanoi:

- Sinä tekeydyt hengettämäksi, jotta minä jättäisin sinut rauhaan, mutta kyllä minä vielä näytän sinulle...

Näin itsekseen toista morkaten hän lähti tiehensä eikä yksikään Tshingin naapureista tai palvelijoista uskaltanut häntä pidättää. Lo Ta riensi suoraa päätä kotiin, kokosi välttämättömimmät vaatteensa, varasi vähän rahaa kukkaroonsa, otti nuijan käteensä ja katosi eteläisen portin kautta kaupungista kuin savu liedestä.

Tshingin ystävät koettivat sill'aikaa saada tätä henkiin, mutta kaikki osottautui turhaksi. Ei ollut mandollista, että tuo poloinen enää tekeytyisi kuolleeksi; hän oli todella kuollut, murhattu. Sitten he riensivät viranomaisten luo ilmottamaan tapahtumasta.

He tapasivat pormestarin raatihuoneessa, jossa tämä otti heidän ilmoituksensa vastaan voimatta omalla vastuullaan antaa käskyä vangita Lo Ta, koska tämä kuului kaupunginpäällikön vartiaväestöön. Pormestari astui

kuitenkin heti kantotuoliinsa ja riensi kaupungin päällikön virastoon. Tavallisten puheillepääsytoimitusten jälkeen hän pääsi sisään ja esitti asian kaupunginpäällikölle, joka kauhistuneena sanoi:

- Vaikka Lo Ta on vartioväestöni kunnollisimpia kapteeneja, en voi kieltää vetämästä asiaa oikeuden käsiteltäväksi. Hän palveli jo isääni, joka sitten siirsi hänet minun käytettäväkseni. Mutta koska hän näyttää olevan syyppää murhaan, niin voitte vangita hänet, vetää oikeuteen, ja jos hänet todistusten perusteella tuomitaan syylliseksi, jätän isäni ratkaistavaksi, minkä rangaistuksen hän on saava. Isäni voisi muuten lähettää ajamaan häntä takaa siinä tapauksessa, jollei häntä kiinni saada.

Pormestari lupasi seurata näitä neuvoja ja poistui. Saavuttuaan takaisin virkahuoneeseensa hän ryhtyi heti kaikkiin toimenpiteisiin kapteenin kiinniottamiseksi. Poliisipäällikkö sai vangitsemiskäskyn ja iäksi liikkeeli mukanaan kaksikymmentä miestä. Nämä etsivät joka loukon Lo Tan käskynalaisessa kaupunginosassa, mutta eivät löytäneet häntä, eivätpä edes jälkeäkään hänestä. Sitten he sulkiivat hänen isännöitsijänsä vankityrmään ja etsivät pakolaista kaupungin ympäristöstä aina penikulman laajuudelta. Sekin turhaan. He palasivat kaupunkiin ja vangitsivat vielä pari Lo Tan naapurua, jotka he yhdessä Lo Tan isännöitsijän kanssa veivät pormestarin tutkittaviksi. Tämä määräsi pitämään heitä vielä vangittuina, tuomaan Tshing vainajan ystäviä ja naapureja kuulusteltavaksi ja kutsumaan oikeuden viranomaiset kokoon, jotta asian käsittely voitaisiin lopullisesti alkaa.

Näin kului päivä eikä murhaajaa saatu käsiin. Sitä seuraavana päivänä käskettiin lähettämään kaikkialle

kuulutuksia, joissa kuvattiin hänen muotonsa ja luvattiin tuhat kashi-rihmaa sille, joka voisi jättää Lo Tan oikeuden käsiin tai antaa edes sellaisia tietoja, että hänet niitten avulla saataisiin vangituksi.

Lo Ta rupee munkiksi.

Sillä välin oli Lo Ta paennut yli mäkien ja halki laaksojen kauaksi Wei Tshoun kaupungista eikä hän hiljentänyt vauhtiaan ennenkuin tiesi pari kolme ”kreivikuntaa” jättäneensä taakseen.

Nälkäinen ei valikoi ruokia, ei paleltuva vaatteita eikä köyhä vaimoa naimisiin mennessään. Yhtä vähän harkitsee pakolainen, mitä tietä olisi riennettävä eteenpäin. Eikä Lo Ta, kiihottunut kun oli, välittänyt vähääkään siitä, missä oli ja minne kulki. Siitä päivästä, kun oli lähtenyt pakoon, hän harhaili lähes kuukauden koditonna pitkin maakuntia.

Eräänä päivänä hän saapui Jen Mun nimiseen kaupunkiin, joka ei ole kaukana Kiinan suuresta muurista, viivähtääkseen siellä jonkun aikaa seutua katsellen. Kaupunki oli jotakuinkin suuri; oli hevosia, vaunuja, kauppapuoteja ja tavaroita yllin kyllin, ja vaikka se oli vain hien-kaupunki, näytti se komeammalta useita fu- tai tshou-kaupunkeja. 1)

Kun kapteeni Lo Ta nyt verkalleen asteli kaupungin katuja pitkin, hän huomasi erään kadun kulmauksessa

1)

Hien on piirikunnan pääkaupunki, fu ja tshou ovat suurempia kaupunkeja, joiden vallan alle kuuluu useampia piirikuntia.

suuren joukon ihmisiä lukemassa seinään naulattua julistusta. Hän tunkeutui väkijoukon läpi lähemmäksi julistusta kuullakseen, mitä siinä seiso, sillä hän ei osannut itse lukea.

- Tämän kaupungin päämies, - luki eräs joukosta, - on saanut Wei Tshousta seuraavan käskyn: ”Kuulutettakoon paikkakunnalla heti, että Wei Tschoun kaupunginpäällikön vartioväestön kapteeni nimeltä Lo Ta, joka on murhannut lihakauppias Tshingin mainitusta kaupungista, on vangittava. Se, joka rikoksentehtäjän salassa pysymistä avustaa tai antaa hänelle yösijaa, katsotaan rikokseen osalliseksi ja kanssarikolliseksi, mutta se, joka hänet kiinni ottaa ja jättää oikeuden käsiin tai antaa hänen olinpaikastaan ensimmäiseksi tiedon viranomaisille, saa tuhat kashi-rihmaa palkinnoksi” j. n. e.

Lo Ta oli kuunnellut juuri tähän saakka, kun joku hänen takanaan kuiskasi: — ”Hyvä veli, vai olette tekin täällä!”, tarttui häneen ja vei hänet väkijoukosta pois.

Kun Lo Ta kääntyi ympäri katsomaan, kuka häneen kävi käsiksi, hän hämmästyti aika lailla nähdessään edessänsä Kin-vanhuksen, jonka oli tavannut siellä Wei Tshoun juornalassa.

Vanhus johti hänet ensin syrjäiseen paikkaan ja sanoi sitten:

- Hyväntekijäni, te olette kovin rohkea! Ettekö kuullut, että sille, joka teidät ottaa kiinni tai antaa ilmi, luvataan tuhat kashi-rihmaa? Miksi piti teidän mennä niin lähelle julistusta? Jollen minä kaikeksi onneksi olisi teitä huomannut, niin olisitte voinut joutua poliisin käsiin. Teidän ikänne, muotonne ja pukunne on selitetty tarkoin julistuksessa.

- En tahdo kieltää teiltä, - vastasi Lo Ta, - että

minä teidän asianne johdosta menin sinä päivänä, jolloin Wei Tshousta lähditte, lihakauppias Tshingin luo. Me jouduimme riitaan ja minä lähetin hänet kolmella iskulla tästä maailmasta. Sen tehtyäni minä tietysti karistin Wei Tshoun tomut jaloistani. Ja noin kolme, -neljäkymmentä päivää vaelsin senjälkeen maita ja mantereita, kunnes vihdoin osuin tänne. Entä te? Kuinka olette joutunut tänne! Tehän läksitte silloin Hai Fungiin?

- Hyväntekijäni, - vastasi Kin, - kun olitte minut ja minun tyttäreni vapauttanut nousimme ajopeleihin matkustaaksemme tosiaankin Hai Fungiin. Mutta silloin juolahti mieleemme, että se roisto voisi lähettää ajamaan meitä takaa ja ottamaan kiinni ja meitä alkoi sentähden pelottaa, kun meillä ei enää ollut turvaa hyväntekijästämmme. Siitä syystä läksimmekin toiseen suuntaan, pohjoiseen. Jonkun matkaa ajettuamme me sattumalta tapasimme erään vanhan tuttavan, joka palasi asioiltaan kaupungista, ja tämä toi meidät tänne. Eikä siinä kaikki. Hän ei antanut itselleen rauhaa ennenkuin oli naittanut tyttäreni ensimmäiseksi vaimoksi erään rikkaan miehen, sihteerin Tshau'n pojalle. Nyt on meidän varsin hyvä ollaksemme, mistä meidän on kiittäminen teidän oikeaan aikaan suomaanne apua, jalomielinen hyväntekijämme. Tyttäreni on usein kertonut vanhalle sihteerille teidän hyväsydämisestä osanottavaisuudestanne. Tämä on suuri miekkailun ystävä ja hän on useasti maininnut tahtovansa kernaasti kerran mitellä voimiansa teidän kanssanne. Mutta siihen meillä on ollut kovin vähän toiveita. Tulkaa, hyväntekijämme, pariaksi tai kolmeksi päiväksi vieraaksemme, niin saamme neuvotella, miten olisi teidän asemaanne nähden meneteltävä.

Lo Ta lähti Kin-vanhuksen mukana sihteerin taloon. Kun he olivat saapuneet perille, nosti vanhus sisäkäytävän oviverhon ja huusi:

- Tyttäreni, meidän hyväntekijämme on täällä!

Kun tytär tämän kuuli, niin tuli hän esiin yllään korea puku ja runsaasti koristeita ja pyysi Lo Taa käymään sisälle. Sitten hän kumarsi kuusi kertaa tulijan edessä, ikäänkuin olisi jotakin jumalaa rukoillut, ja virkkoi:

- Ilman teidän hyväntahtoista apuamme en minä nyt olisi täällä.

Ja hän pyysi vielä kerta tulijaa käymään sisään, nousemaan ylikerrokseen ja istuutumaan.

- Miksi nämä muodollisuudet?... - väitti Lo Ta vastaan.

- Lähdenpä mieluummin eteenpäin.

Mutta vanha Kin ei ottanut sitä kuuleviin korviinsa:

- Koska nyt kerran olette vieraamme, ette saa niin pian lähteä. - Ja hän otti Lo Tan matkamytyyn ja nuijan ja korjasi ne talteen. Sitten hän sai kapteenin nousemaan ylikertaan ja käski tytärtään pitämään seuraa vieraalle, sillä aikaa kun hän keittää riisiä.

- Se on toki liikaa! .. - huudahti Lo Ta. - Kai on sittenkin paras, että minä sanon teille hyvästi.

- Herra kapteeni, - vastasi vanha Kin, - me emme saattaisi elämällämme maksaa sitä palvelusta, jonka te meille osotte. Miksi puhuttekaan mitättömästä vaivasta valmistaa teille vähäsen syötävää?

Ja tytär piti seuraa kapteenille ylikerroksessa, sillä välin kun isä kutsui palvelusväen kokoon ja jakeli sille määräyksiään. Toiset saivat toimekseen tehdä tulen lieteen, toiset seurasivat vanhaa Kinia kaupungille ostamaan tuoretta kalaa, lintua, hedelmiä y. m. Sitten valmistettiin tulojuoma ja ateria. Pöytä katettiin kolmelle

hengelle, kullekin kupponen ja syömäpuikot, sitten toi tyttö hopeisen maljakon ja kaasi juomaa kupposiin, minkä jälkeen isä ja tytär heti tarttuivat kupposiin osottaakseen vieraalle jumalallista kunnioitustaan.

- Mitä tämä polvistuminen merkitsee? - huusi Lo Ta. - Te tapatte minut sillä!

- Hyväntekijämme, - vastasi vanhus, - minä kirjoitin nimenne punaiselle taululle, me olemme aamuisin ja iltasin suitsuttaneet pyhää savua sen edessä ja osottaneet sille jumalallista kunnioitusta. Mutta tänään on hyväntekijämme omassa personassaan meidän keskuudessamme. Miksi emme siis saisi hänelle tehdä samoin?

- Kautta kunniani, - virkkoi Lo Ta, - teidän nöyryytenne ja kiitollisuutenne menee yli kaikkien rajojen!

Kaikki kolme ryhtyivät nyt syömään ja hörppivät vähänväliä kupposistaan.

Tuli ilta.

Yhtäkkiä kuului ulkoa portailta melua, ja kun Lo Ta avasi akkunan katsoakseen ulos, näki hän pari-, kolmekymmentä nuijalla asestettua miestä, jotka huusivat:

- Luovuttakaa se mies meille! Luovuttakaa se mies meille!

Räyhääjään joukossa oli vanhanpuoleinen mies hevosen selässä ja tämä komensi heitä vaikenemaan:

- Älkää rähiskö! Älkää rähiskö! Varas saattaa pujahtaa käsistänne!

Kun Lo Ta huomasi uhatun asemansa, sieppasi hän käteensä huonekalun ja riensi portaita alas. Mutta vanha Kin seurasi häntä ja viittiloiden käsillään huusi hänelle:

- Näitten miesten tähden ei teidän tarvitse kättänne nostaa!

Sitten Kin kiiruhti hevosen selässä istuvan miehen luo ja kuiskasi hänelle jotakin. Tämä alkoi nauraa ja antoi miehille käskyn poistua, jota nämä heti seurasivatkin. Mutta itse hän astui alas hevosen selästä ja tuli sisään.

Vanha Kin pyysi taas Lo Taa nousemaan ylikertaan. Mutta kun tuo uusi tulokas kapteenia katseli, lankesi hän heti polvilleen ja lausui:

- Suokaa anteeksi, herra kapteeni, ja ottakaa vastaan minun erinomainen kunnioitukseni teitä kohtaan!
 - Kuka tämä herra on? - kysyi Lo Ta isä Kinuitä.
 - Minulla ei ole ollut kunniaa aikaisemmin tavata häntä. Miksi hän polvistuu edessäni?

- Tämä herra, - vastasi Kin, - on tyttärenti appi, herra sihtööri Tshau. Hän erehtyi ja luuli teitä toiseksi henkilöksi ja toi varalta muutamia työmiehiä mukanaan. Mutta kun minä hänelle kerroin, kuka te olette, niin hän lähetti miehet matkoihinsa.

He nousivat ylikertaan ja Kin käski tuoda juotavaa ja ruokaa lisää. Sihtööri osotti Lo Tan kunniasijalle, koska piti häntä sen arvoisena.

Mutta Lo Ta epäsi:

- Minä en rohkene suostua esitykseenne.

Sihtööri pakotti kaikesta huolimatta Lo Tan istumaan kunnipaikalle, koska he muuten eivät voisi osottaa hänelle kunnioitustaan, ja jatkoi:

- Minä olen usein kuullut puhuttavan teidän urhoollisuudestanne ja nyt suo taivas minulle armon nähdä teidät omassa personassanne. Pidän tätä elämäni suotuisimpana sattumana,

- Minä olen vain sivistymätön mies, - sanoi Lo Ta, - ja sitä paitsi syypää murhaan. Mutta hyvä on, herra

sihteeri, jollette karkota minua talostanne, vaan ehkäpä tiedätte neuvoakin, mitä minun pitäisi tehdä.

Sihteeri iloitsi ja tiedusteli lihakauppiaan murhaa. Sitten kääntyi keskustelu toisiin asioihin ja vähitellen he tietysti joutuivat miekkailuun, koska tämä oli kummankin mieliharrastus.

Aika oli kulunut sydänyöhön, kun vihdoin käytiin levolle.

Seuraavana aamuna sanoi sihteeri Tshau kapteenille:

- Minä pelkään, ettei teillä tässä paikassa ole riittävää turvaa. Ehkä herra kapteeni sentähden tahtoisi jonkun aikaa asua minun maatalossani?

- Onko se kaukanakin? - kysyi Lo Ta.

- Kolmen (Kiinan) penikulman päässä, - vastasi toinen, - seudulla, jota nimitetään ”seitsemäksi jalokiveksi”.

- Enhän minä sen parempaa voi toivoakaan, - arveli Lo Ta.

Sihteeri Tshau lähetti miehen noutamaan maatilaltaan parin hevosta, joilla he ajaisivat sinne, ja vielä ennen päivällistä sanoi Lo Ta hyvästi Kinille ja hänen tyttärelleen.

Kun he olivat saapuneet perille, vei sihteeri vieraansa taloon ja pyysi häntä istumaan vierassijalle ulkokatoksen alle. Sitten isäntä käski tuoda juotavaa, teurastaa lampaan, ja valmistaa vierashuoneen illaksi. Kestitystä jatkui seuraavanakin päivänä entiseen tapaan.

- Herra sihteeri, - sanoi Lo Ta, - te olette liian vieraanvarainen ja ystävällinen minua kohtaan. Minä en voi hyvyyttänne milloinkaan palkita.

- Me olemme veljiä kaikki, - vastasi sihteeri, -

kaikki, jotka asumme neljän meren välissä. 1) Miksi puhuttekaan sellaisen joutavan teon palkitsemisesta.

Näin kului viikko. Kun he eräänä päivänä istuivat lukuhuoneessa keskustellen kaikenlaisista asioista, saapui vanha Kin suurella kiireellä maataloon ja riennettyään suoraa päätä sihteerin ja kapteenin luo sanoi:

- Olen hyvin pahoillani, että minun täytyy ilmoittaa hyväntekijälleni ikävä tieto. Kuten muistatte, erehtyi herra sihteerin silloin teidän suhteenne ja otti varovaisuuden vuoksi työmiehiä mukaansa. Vaikka nämä heti poistuivatkin, kiihtyivät naapurimme ja ihmisten mieliin jäi sittenkin epäluuloa. Nyt on viime yönä meidän läheisyydessämme nähty poliiseja, jotka ovat hyvin tarkasti tutkineet kaikki paikat. Pelkäänpä, että he saattavat vielä tulla tännekin ja vangita meidän hyväntekijäxnrne, jos saavat vihiä asiasta.

- Koska asian laita on sellainen, - arveli Lo Ta, - pitänee tästä taas tarttua matkasauvaan.

Mutta sihteerin Tshau tuumi:

- Jos minä pidätän kapteenin Lo Tan täällä näitten olosuhteitten vallitessa, niin pelkäänpä, että tästä voi syntyä yhteentörmäys, joka voi raivostuttaa kapteenin. Toiselta puolen, jos minä annan vieraani lähteä talosta, niin täytyy minun hävetä sitä itsenikin edessä.

Ja hän jatkoi ääneen:

- Minulla olisi ehdotus sijoittaa teidät toiseen paikkaan, herra kapteeni, ja sen kautta tulisitte vaikka koko ikänne turvatuksi pienimmältäkin vaaralta. Mutta en tiedä, liekö se mieleen.

- Koska minä, - vastasi Lo Ta, - olen kuoleman ansainnut, niin miksi vastustelisin, jos kerran voin löy-

1) Vanhan kansantiedon mukaan oli Kiinan asema sellainen.

tää sellaisen paikan, missä saan rauhassa kallistaa pääni lepoon!

- Siinä tapauksessa on ehdotukseni mitä soveliaain teille, selitti Tshau. - Noin kymmenen penikulman päässä täältä on vuori nimeltä ”Viidentaulunvuori” ja sen huipulla on Wan Shu Jen-luostari, jossa asuu noin kuusi-, seitsemänsataa munkkia. Tämän luostarin johtaja Tshi Tshin on minun paraimpia ystäviäni. Jo isoisäni teki lahjotuksia luostarille ja minä olen sen suojelijoita. Joku aika sitten sain luvan hankkia sinne oppilaan, mutta tähän päivään saakka en ole tavannut luotettavaa henkilöä, jonka hyödyksi voisin täyttää aikomukseni. Jos te, herra kapteeni, olette valmis lähtemään, suostun maksamaan kustannukset. Sanokaa siis minulle suoraan, tandotteko ruveta munkiksi?

Lo Ta harkitsi itsekseen:

- Koska minun nyt täytyy lähteä täältä, niin kenen luo voisin paeta? Enpä todellakaan tiedä muuta mahdollisuutta.

Ja hän vastasi Tshaun kysymykseen:

- Koska te, herra sihteeri, olette niin ystävällinen, että teette minulle tällaisen tarjouksen, niin tahdon mielelläni ruveta munkiksi. Mutta joka tapauksessa minun täytyy turvautua teidän johtoonne ja opastukseenne, sillä minä olen hyvin heikko sellaisissa asioissa.

Tällä tavoin se asia siis ratkaistiin ja seuraavana yönä varustettiin matkaa varten kaikki tarpeelliset tavarat, kuten vaatteita ja rahaa sekä lahjoja luostarille.

Varhain seuraavan päivän aamulla tuotiin kantotuolit esiin, joissa sihteeri Tshau ja kapteeni Lo Ta kannettiin Viidentaulunvuoren luostariin.

Kun he kello yhdeksän tienoissa saapuivat luostari-

vuoren juurelle, lähetettiin mies edeltäpäin ilmottamaan heidän tulostaan ja he seurasivat sitten verkalleen kantotuoleissaan hänen jälkeensä. Luostarin kyökkimestari ja lukkari olivat jo vastaanottamassa, kun he astuivat kantotuoleistaan, ja johtivat tulijat luostarin edustalla sijaitsevaan kesämajaan.

Kun luostarin johtaja, Tshi Tshin, oli saanut kuulla, keitä vieraat olivat, hän tuli apulaisensa ja palvelijainsa seuraamana lausumaan sihteeri Tshaun ja Lo Tan tervetulleiksi. Nämä molemmat kumarsivat hyvin syvään johtajalle, joka kysyi:

- Meidän arvoisa suojelijamme ei varmaankaan saapune missään vähäpätöisessä asiassa niin kaukaa tänne luostariimme?

Sihteeri vastasi:

- Ei suinkaan. Minulla olisi vain pienoinen asia, jolla pyytäisin saada vaivata teitä.

- Olkaa hyvät ja käykää minun huoneeseeni, pyysi johtaja Tshi Tshin, niin saamme puhua asiasta ja juoda teetä.

Sihteeri Tshau astui ensimmäisenä sisään ja Lo Ta seurasi häntä. He saapuivat johtajan huoneeseen. Kun tämä pyysi sihteeriä istuutumaan kanssaan kunniapaikalle, etsi Lo Ta itselleen paikan, johon voisi istahtaa levähtämään, ja paneutui johtajan mietiskelypaikalle. Mutta sihteeri kutsui hänet heti luokseen ja kuiskasi hänen korvaansa:

- Muistakaa, että tulette palvelemaan täällä munkkina. Te ette siis saa luostarin johtajan läsnäollessa istuutua.

- Sitä minä en tiennyt, - vastasi Lo Ta anteeksipyyttävästi ja asettui sihteerin viereen seisomaan. Ja hän

antoi katseensa harhailta samaan suuntaan kuin luostarin johtaja ja sihteeri apulaisen, lukkarin, kyökkimestarin, sairaanhoitajan, taloudenhoitajan ynnä muitten seistessä kahdessa rivissä luostarin johtajan ja hänen vieraansa edessä ja vaihtaessa silmäyksiä keskenään.

Sillä välin oli sihteerin palvelija tuonut lahjoja sisältävän laatikon sisään, ja levitteli niitä nyt luostarin johtajan eteen, joka huudahti:

- Mistä syystä näin paljon lahjoja? Olen vakuutettu, että me taaskin olemme aiheuttaneet teille hyvin paljon vaivaa.

- Ne ovat vain vähäpätöisyyksiä, joista ei ansaitse kiittää, - sanoi sihteeri.

Munkit ja palvelijat korjasivat nyt lahjat syrjään.

Senjälkeen nousi sihteeri ja lausui:

- Minä tahtoisin esittää luostarin johtajalle asian. Olen jo pitkän aikaa aikonut hankkia tänne kustannuksellani alottelijan, jota varten jo kaikki on ollut tähän saakka valmiina, mutta tätä ennen en ole onnistunut pääsemään tarkoitukseni perille. Nyt tapasin sattumalta tämän sukulaiseni nimeltä Lo, joka sotilaana on alkanut elämänuransa. Mutta tultuaan tuntemaan julkisen elämän raatavat heräsi hänessä halu vetäytyä siitä pois. Minä pyydän sentähden armollista johtajaa kirjottamaan hänet vähäpätöisen suojelukseni alaisena luostarin kirjoihin, jotta hän voisi ruveta munkiksi ja astua tämän pyhän temppelein palvelukseen. Kaiken edesvastuun ja kaikki kustannukset otan osalleni. Pyydän toimittamaan asian mitä pikimmin.

Kun luostarin johtaja oli kuullut tämän pyynnön, vastasi hän:

- Minä pidän meidän talollemme kunniana vastaan-

ottaa teidän ehdotuksenne. Se tulee käymään helposti. Mutta täällä olisi teetä! Olkaa hyvä!

Kun tee oli juotu, kutsui johtaja apulaisensa neuvottelemaan Lo Tan munkiksi rupeamisesta ja käski kyökkimestarin pitää huolta kasvisateriasta. Sen jälkeen neuvottelivat luostarin ylimmät virkamiehet salaisesti keskenään ja tulivat siihen tulokseen, ettei Lo Ta lainkaan näytä maailmaan kyllästyneeltä. Päinvastoin, hänen silmissään oli uhmaa ja ylpeyttä. Ja he sanoivat sairaanhoitajalle:

- Mene pitämään seuraa vieraille, jotta me saisimme vielä harkita asiaa.

Hoitaja nousi paikaltaan ja pyysi sihteeriä ja Lo Taa astumaan vierashuoneeseen. Mutta luostarin johtajan apulainen esitti sillä välin omasta ja toistenkin puolesta johtajalle, että tämä mies, joka nyt tahtoi ruveta munkiksi, näytti kovin väkivaltaiselta ihmisellä. Hän oli kopea ja katsannoltaan villin näköinen, ja he neuvoivat sentähden kaikissa tapauksissa kieltämään häneltä pääsyn, jottei luostari myöhemmin joutuisi kärsimään hänen tähtensä.

- Mutta hän on meidän suojelijamme, sihteeri Tshaun sukulainen, virkkoi johtaja, - emmekä me voi suvaita, että hänen harras aikomuksensa tulisi näin kevytmielisen arvelun tähden kumotuksi. Minä sanon teille kaikille, että voitte pelotta luopua epäilyksestänne. Mutta odottakaa hetkinen, kunnes olen vielä harkinnut asiaa.

Näin sanoen johtaja sytytti suitsutusastian, nousi rnietskelypaikalleen, nosti jalkansa ilmaan, luki rukouksen ja vaipui sitten jonkunmoiseen tiedottomuuteen, kunnes suitsuaminen oli sammunut. Senjälkeen hän tuli taas tajuihinsa ja sanoi munkeille:

- Antakaa hänen ruveta munkiksi! Tämä mies on kuin tähti taivaalla. Hänellä on rehellinen sydän, mutta vaikka hän nykyään onkin vaikeasti johdettavssa ja hänen mielenlaatunsa on itselleen epäsuotuisa, muuttuu hän vähitellen hartaaksi, ja hän on tekevä hyviä töitä. Kukaan teistä ei tule saavuttamaan hänen suuruuttaan. Muistakaa minun sanani älkääkää missään tapauksessa vastustako hänen pääsyään.

- No niin, - sanoi apulainen, - jos kerran johtajamme ottaa hänet suojelukseensa, niin emme me saata tehdä mitään muuta kuin noudattaa johtajamme mieltä. Me voisimme vain esittää vastaväitteitä, mutta koska hän ei ottaisi niitä kuuleviin korviinsa, olisi se turhaa.

Nyt kutsutti luostarin johtaja sihteerin ja muut läsnäolijat luokseen aterialle. Senjälkeen kirjotti lukkari luettelon, ja kun sihteeri Tshau oli suorittanut maksut, annettiin taloudenhoitajalle toimeksi munkkipuvun hankkiminen. Seitsemässä päivässä piti kaiken olla suoritettu. Vitkastelematta johtaja valitsi onnellisen päivän ja suotuisan hetken juhlamenoja varten.

Kun oli juhlamenojen määrä tapahtua, soitettiin kelloja ja päristeltiin rumpuja, ja koko luostarin väestö kokoontui johtajansa käskystä lakihuoneeseen. Munkit, joita oli runsaasti puolisen tuhatta ja jotka olivat puetut juhllakasukkoihinsa, asettuivat kahteen riviin totuudenistuimen eteen. Sihteeri Tshau kantoi hopeaisen lahjansa esiin, asettui istuimen eteen osottaen sille jumalallista kunnioitusta ja ilmotti pyyntönsä.

Sitten opasti eräs palvelija Lo Tan istuimen eteen. Apulainen käski tämän riisumaan päähineensä ja jakoi vihittävän tukan yhdeksään osaan, jotka oli määrä leikata. Tuossa tuokiossa ajoi hiustenleikkaaja pään putipuh-

taaksi ja kävi viiksiin ja poskipartaan käsiksi. Lo Ta siihen tyytymättömänä virkkoi:

- Jättäkää toki edes vähäsen jällelle!

Töin tuskin saattoivat munkit pidättää nauruaan.

Luostarinjohtaja lausui istuimeltaan:

- Olkoon suuri tai pieni, lyhyt tai pitkä, keritse kaikki, jottei kukaan saattaisi komeilla eikä kerskata.

Kun johtaja oli näin ilmaissut ajatuksensa, hän lisäsi vielä:

- Aja kaikki puhtaaksi!

Partaveitsi upposi Lo Tan partaan ja hetkessä muuttui hänen päänsä sileäksi kuin lanttu.

Sitten astui apulainen munkkikirje kädessä istuimen luo pyytäen uudelle alottelijalle munkkinimeä. Johtaja vastasi kahdella säkeellä:

Pilven peittämä tähti on kuin jalokivi kaivannossa;

Kautta Fo'n ikuisen lain olkoon Syvähenki hänen nimensä."

Niin sai alottelija uuden nimensä, jonka luostarin kirjuri merkitsi munkkikirjeeseen jättäen tämän sitten Lo Tan omiin käsiin. Kun kaikki tämä oli tapahtunut, puettiin Lo Tan ylle hänen uusi munkkipukunsa, lukkari talutti hänet lain istuimen eteen ja luostarinjohtaja laski kätensä hänen päällelleen antaen Lo Tan tehdä seuraavan pyhän lupauksen:

Ensiksi: Sinun täytyy olla Buddhalle kuuliainen.

Toiseksi: Sinun täytyy kunnioittaa johtajaasi ja veljiäsi.

Kolmanneksi: Sinun täytyy noudattaa veljeskunnan säädöksiä.

Nämä ovat ne kolme velvollisuutta ja sitoumusta, joiden lisäksi tuli seuraavat viisi kieltoa:

Ensiksi: Sinä et saa tappaa.

Toiseksi: Sinä et saa varastaa.

Kolmanneksi: Sinä et saa tehdä alhaisia tekoja.

Neljänneksi: Sinä et saa nauttia väkijuomia.

Viidenneksi: Sinä et saa valehdella.

Lo Talla eli - kuten hänen nimensä nyt kuului - Syvähengellä ei ollut aavistustakaan näistä käskyistä, joita hän nyt sitoutui noudattamaan, ja kun häneltä kysyttiin, voisiko hän pitää kaiken tämän pyhänä, hän vastasi hätäisesti:

- Kyllä ... tietysti... minun pitää vielä tuumia...

Lo Tan vastaus huvitti munkkeja taas aika lailla.

Juhlamojen päätyttyä kutsui sihteeri Tshau munkit luostarin ruokasaliin ja antoi heille juhlapäivällisen - tietysti kasvisaterian - ja kullekin pienen arvon mukaisen muistolahjan. Kyökkimestari kuljetti Lo Taa ympäri, jotta tämä voisi osottaa veljilleen kunnioitusta, ja vei hänet sitten makuusuojaan, jossa oli alttarin ja Buddhan kuvan edessä rivittäin mietiskelytuoleja munkkeja varten. Eräälle näistä piti Lo Tan istua.

Yö kului rauhallisesti ja seuraavana aamuna sihteeri Tshau kääntyi vielä kerta ennen lähtöään luostarin johtajan ja veljien puoleen sanoen:

- Herra johtaja ja te veljet! Minä pyydän teitä pitämään silmällä Syvähenkeä, minun sukulaistani, joka on luonteeltaan jonkun verran uskalias ja äkkipikainen. Jos hän jossakin kohden rikkoo luostarin hyviä tapoja vastaan, tapahtukoon se sitten puheessa tai teossa, niin pyydän vielä teitä, huomioon ottaen minun mitättömän suojelijaoikeuteni, suomaan hänelle anteeksi ja olemaan häntä kohtaan niin kärsivällinen kuin suinkin.

- Herra sihteeri Tshau, - vastasi tähän luostarinjohtaja, - te voitte tämän asian tähden olla aivan rauhassa. Mitä opetukseen ja käytökseen tulee, olen minä itse opastava häntä, enkä minä epäile lainkaan, ettei hän vähitellen oppisi lukemaan pyhiä kirjoja, laulamaan hymnejä ja harrastamaan hengen viljelemistä.

- Minä toivon, lupasi Tshau, - että minulla vastedes tulee olemaan tilaisuus palkita teidän hyväntahtoisuutenne arvokkaalla tavalla.

Sitten hän kutsui Syvähengen syrjään erään hongan alle ja varotti häntä vielä hiljaa seuraavin sanoin:

-Arvoisa veljeni, teidän ei pidä odottaa, että teitä täällä tullaan pitämään yhtä suuressa maallisessa arvossa kuin mihin olette tottuneet. Teidän pitää olla kaikissa suhteissa hyvin huolellinen ja hillitä itsenne. Etenkin, älkää olko kiivas eikä ylimielinen. Jos te tämän suhteen erehtyisitte, täytyisi minun hävetä teidän tähtenne. Säilyttäkää oma arvonne. Kyllä minä lähetän tuontuostakin miehen tuomaan teille vaatteita.

Ehkä tarkotti herra Tshau paitsi vaatteita vielä muutakin, mutta nähtävästi ei hänen sopinut ilmaista ajatuksiaan selvemmin.

- Minun vanha ystäväni, - virkkoi Lo Ta jotakuinkin harmistuneena, jollette olisi tuhlannut tähän ainoatakaan sanaa, olisin minä kaikessa itsestäni huolta pitänyt.

Senjälkeen sanoi sihteeri Tshau hyvästi luostarin johtajalle ja veljille ja lähti kantotuolissaan kulkemaan mäkeä alas kotiinsa. Palvelijat kantoivat hänen perässään toista tyhjää kantotuolia ja laatikoita.

Kun Syvähenki oli nähnyt kotiin palaavan ystävänsä katoavan kaukaisuuteen, hän palasi luostariin, meni

suoraa päätä makuusuojaan, jota pidettiin kaikkein pyhirnpänä paikkana, jossa munkit saattoivat vaipua itseään tutkiskelemaan ja jossa toimitettiin uhreja Buddhaile, heittyi vuoteelleen ja nukahti. Hänen vieressään oli kaksi munkkia vaipunut rukoukseen ja nämä koettivat herättää häntä sanoen:

- Tuo ei käy päinsä! Jos todella tahdotte ruveta munkiksi, niin miksette opettele vaipumaan mietiskelyihin?
 - Kun minä tandon nukkua, - murahti Lo Ta, - niin mitä se teille kuuluu?

Mutta kun munkit olivat vaihtaneet muutaman sanan unen horroksissa makaavan Lo Tan kanssa, he näkivät turhaksi saada hänet hereille ja jättivät rauhaan. Kuitenkin he seuraavana aamuna tahtoivat mennä luostarinjohtajan luo valittamaan tälle hänen sopimatonta käytöstään, mutta apulainen esteli heitä sanoen:

- Selittihän johtaja meille, kuten muistatte, että hän tulee vielä suorittamaan suuria tekoja eikä ole yksikään meistä tuleva hänen vertaisekseen. Johtaja suojelee häntä, siitä saatte olla varmat. Paraiten teette, kun ette välitä hänestä.

Ja molemmat munkit saivat tyytyä siihen.

Kun Syvähenki huomasi, ettei kukaan enää hänen käytöstään moittinut, heittyi hän joka ilta vuoteelleen poikittain tai pitkinpäin, aivan miten sattui ja millaisella tuulella osui olemaan, ja vaipui heti sikeään uneen. Nukkuessaan hän kuorsasi kuin olisi mylly käynyt, ja kun hän herättyään nousi levolta, niin toimitti tehtävänsä sellaisella melulla, että sai kaikki huoneen asukkaat kiihdyksiin.

Makuusuojan vartiat menivät nyt johtajalle valitta-

maan, että Syvähenki käyttäytyy mitä sopimattomimmalla tavalla ja että mille luostarille hyvänsä olisi mitä suurimmaksi häpeäksi antaa tavoiltaan ja tottumukseltaan niin kehnon miehen asua muuriensa suojassa.

- Mioletöntä, - huudahti luostarinjohtaja, - ajatelkaa vain sitä, joka hänet tänne toi. Kyllä Syvähenki ajan kuluessa parantaa tapojaan.

Eikä uskaltanut kukaan vasta muistuttaa johtajalle hänestä. Ja niin eleli Lo Ta omalla tavallaan edelleen antamatta luostarin neljän tai viiden kuukauden kuluessa yhtäkään päivää aivan rauhassa viettä.

Lo Ta rikkoo munkkivalansa.

Syksy oli vähitellen lähennyt loppuaan.

Kun Lo Tan oli pitkän aikaa täytynyt pysyä verrattain rauhallisena paikallaan, niin valtasi hänet nyt sitä suurempi halu päästä liikkeelle.

Eräänä ihanana aamuna, kun luostaria ympäröivät korkeat puut ojentelivat komeita, kirjavia lehtikruunujaan nousevaa aurinkoa tervehtien, Lo Ta heitti pitkän mustan kauhtanan ylleen, satoi sen ympäri vyötäisilleen tummanvihreän yön, vaihtoi jalkineensa toisiin, tavallisiin ja läksi portista ulos alas kesämajaan. Tänne saavuttuaan hän istuutui lepotuoliin. Hetken aikaa mietittyään hän huudahti:

- Mikä aasi minä olenkaan! Ryyppy ja palanen lihaa ovat aina olleet minun mieleeni enkä voinut minä ennen ilman niitä päivääkään elää. Mutta siitä saakka, kun minusta munkki tehtiin, ovat he antaneet minun

melkein kuivettua. Tahtoisinpa tietää, miksei sihteeri Tshau ole lähettänyt minulle mitään koko tänä aikana. Minun kurkkuni on kuiva kuin urkupiippu ja mieleni on jännityksessä siitä, voinko tätä pitkää kieltäyrnystä läpäistä ilman pientä tuikkua.

Juuri samalla hetkellä, kun Lo Ta virkistävää tuikkua ajatteli, hän näki miehen jonkun matkan päässä nousevan mäkeä ylös, olallaan seipääseen kiinnitettynä kaksi lekkeriä ja kupponen kädessään. Hän lauloi kulkiessaan:

Miss vuoren alla tanner on,
 sun' punas hurme hiekan;
 mut sitä paikkaa myllertäin
 löys' härkä maasta miekan.
 Ja virran tumman partaalta
 puhalsi tuores tuuli -
 oh, miehensä on jättänyt
 Ju kaunis, hymyhuuli, j. n. e.

Kun Lo Syvähenki näki miehen lekkereineen lähestyvän mäen rinnettä pitkin, hän jäi kesämajaan istumaan ja odottamaan tulijaa. Ja tämä tulikin aivan kesämajaa kohti, laski kantamuksensa sen viereen ja huohti. Nyt kääntyi Lo Ta häneen puoleensa kysyen:

- Kuuleppas sinä mies, mitä on sinulla lekkereissä?
 - Hyvää viinaa niissä on, - vastasi kysytty.
 - Mitä lekkerillinen maksaa? - kysyi Syvähenki.
 - Herra munkki, - vastasi toinen, - tahdotteko sillä sanoa, että joisitte sitä?

- Mitä? ..joisinko?..

- Niin, tätä minun viinaani, - selitti mies. - Minä tuon sitä tänne vuorelle myydäkseni luostarin palvelusväelle. Se on minun toimeni. Mutta luostarin johtaja on antanut ankaran määräyksen, että jos myymme munkeille

pisaraakaan viinaa, niin meitä rangaistaan, me menetämme kaikki oikeutemme ja karkotetaanpa meidät luostarin läheisyydestäkin. Me olemme kauppamme tähden riippuvaisia luostarista ja asumme siksi sen läheisyydessä. Tästä syystä en uskalla millään ehdolla myydä teille viinaa.

- Onko se totta? - kysyi Lo Ta. - Etkö sinä todellakaan aio antaa sitä minulle maksusta?

- Vaikka tähän paikkaan minut tappaisitte, - sanoi mies, - niin en voi sitä sittenkään tehdä.

- Minä en puhu tappamisesta, - väitti Lo Ta vastaan, - vaan kysyn, myytkö minulle vai etkö?

Kun mies huomasi, että keskustelusta saattoi tulla täysi tosi, hän sieppasi lekkerinsä ja läksi pakoon. Mutta Lo Syvähenki ryntäsi hänen jälkeensä, tarttui lekkereihin ja potkaisi kaupustelijan menemään kuin kerän maata pitkin. Sitten hän vei lekkerit kesämajaan, otti kupin, avasi tulpan ja alkoi lipoa viinaa. Pian hän oli tyhjentänyt toisen lekkerin, minkä tehtyään hän huusi miehelle:

- Kyllä minä tämän maksan, jos tulet huomenna luostariin!

Sillä välin oli viinakaupustelija toipunut tuimasta potkaisusta. Mutta koska hän pelkäsi, että luostarin johtaja voisi saada kuulla hänen teostaan ja rangaista, niin hän ei piitannut juodun viinan maksusta, vaan kaadettuaan puolet jällelle jääneestä viinasta tyhjään lekkeriin nosti molemmat olkapäälleen, otti kuppinsa ja läksi astumaan mäkeä alas.

Mitä Lo Syvähenkeen tulee, hän istui jonkun aikaa aivan rauhallisena kesämajassa. Mutta sitten alkoi viinan voima osottaa olemassaoloaan. Hän hyppäsi pystyyn ja harppasi vähän matkaa jääden kuitenkin erään

hongan alle istumaan. Mutta kauaa hän ei siinä istunut, sillä viina sai vähitellen hänet valtaansa.

Ensin hän huijoi käsiään, veti ne sitten mustan kauhtanansa hihoista ulos, nousi, satoi kauhtanan rintansa ympäri, niin että ommeltu selkämys näkyi, ja läksi tällaisena astumaan mäkeä ylös. Tuijottaen tuimasti luostaria kohti hän reuhtoi kulkiessaan ruumistaan.

Portinvartiat, joita oli kaksi, huomasivat jo kaukaa Lo Syvähengden tilan, noutivat bambuseipäänsä ja asettuivat porttiaukkoon sulkeakseen Lo Talta tien.

- Mies hoi, - huusi toinen heistä, - sinä tahdot olla Buddhan oppilas ja tulet humalassa kotiin! Oletko sinä ollut aina noin pyörällä päästäsi, kun et ole huomannut, mitä ruokahuoneen seinällä seisoo: ”Munkki, joka on nauttinut väkeviä juomia ja rikkonut pyhän kieltäytymislupauksensa, rangaistaan neljäkymmenellä raipaniskuilla ja karkotetaan luostarista.” Ja: ”Portin vartia, joka päästää humalaisen luostariin, rangaistaan kymmenellä raipaniskulla.” Pidä siis varasi ja pötki kiireimmän kautta tuosta mäkeä alas, niin me puolestamme annamme asian raueta siihen!

Lo Syvähenki, joka oli vielä liian vähän aikaa ollut munkkina, jotta olisi voinut sotaisen luonteensa hillitä, suuntasi sanomattoman ylenkatseellisen silmäyksensä portinvartioihin ja alkoi säittää heitä:

- Te varkaat ja sekasikiöt, jos te vain seipäillänne minua lyötte, niin kyllä minä teitä kohta opetan!

Kun portinvartiat huomasivat, että asia alkoi kääntyä arveluttavaksi, juoksi toinen heistä ilmottamaan tästä lukkarille toisen jäädessä porttiin ja koettaessa seipäällä estää Lo Taa pääsemästä sisään. Mutta tämä viskasi seipään vartian kädestä, haristi sormensa ja liva-

hutti vastustajalleen sellaisen korvatillikan, että tämä tupsahti suin maahan eikä ehtinyt vielä ensi huumauksestakaan toipua, kun jo toinen isku lennätti hänet poikkiteloin porttiaukkoon. Voitettu huusi apua täyttä kitaa.

- Riittääköön tämä täksi kerraksi, - arveli Lo Ta ja lähti huojuen ja hoippuen astumaan pihan yli.

Sillä välin ilmaantui lukkari, joka oli toiselta vartialta saanut hädästä tiedon ja huutanut palvelusväen puolelta parikymmentä miestä avukseen, ja hyökkäsi seipäillä ja nuijilla varustetun joukkonsa etunenässä Lo Syväheneä vastaan.

Kun Lo Ta äkkäsi tämän, hän huusi, tai oikeammin ärjäisi niin julmasti, että tuntui jokaisesta kuin olisi ukkonen jyrähtänyt, ja lähestyi vaahdoten kuin korskea sotaratsu vastustajia.

Lukkari ja hänen väkensä eivät tienneet, että Lo Ta oli soturiksi kasvatettu, ja kun he nyt ensi kerta näkivät miehen hirvittävän muodon, he pakenivat takaisin luostariin, sulkivat ovet lujasti jälkeensä ja rakensivat vielä barrikadin ulko-oven taa.

Lo Ta seurasi heitä portaita ylös, ja kun hän huomasi ulko-oven olevan lukitun, niin koetteli ensin nyrkkejään, mutta potkaisi sen sitten polvellaan auki. Näin joutuivat nuo parikymmentä pakolaista vangiksi eivätkä tienneet miten nahkansa pelastaa. Lo Ta sieppasi nyt seipään erään vangiksi joutuneen kädestä ja ajoi kaikki ovesta ulos.

Sillä välin oli lukkari pujahtanut johtajan luo, ja kun tämä sai kuulla tapahtumasta, hän riensi neljän palvelitansa kanssa käytävään ja huusi:

- Syvähengi, tuollainen ruokoton käytös on täällä kielletty!

Vaikka Lo Syvähenki oli jotakuinkin sekaisin päästään, hän tunsikin kuitenkin johtajansa, heitti seipään kädestään ja sanoi osottaen portille päin:

- Minä tulin maistaneeksi vähäsen viinaa, mutta en häirinnyt heitä lainkaan mutta nämä alkoivat ensin minua ahdistaa ja lyödä.

- Nyt täytyy teidän heti, - vastasi johtaja, - ainakin kunnioituksesta minua kohtaan, mennä nukkumaan ja huomenna puhumme asiasta enemmän.

- Jollen minä kunnioittaisi teitä, herra johtaja, niin kyllä minä nujertaisin nuo kaljupäiset aasit viimeiseen mieheen, - mökötti Lo Syvähenki unohtaen päihtymyksissään, että hänenkin oma päänsä oli putipuhtaaksi ajeltu.

Johtaja käski palvelijansa viedä hänet paikalleen, johon hän romahti pitkälleen ja alkoi heti kuorsata.

Nyt kokoontuivat luostarin ylimmät virkamiehet ja munkit johtajan ympärille ja ilmaisivat olevansa Syvähengenenempää luostarissa-pitämistä vastaan.

- Me vastustimme turhaan hänen ottamistaan luostariin, - sanoivat he. - Ja mitä siitä nyt seurasi? Kuinka saattaa luostari sietää tuota villipetoa ja hänen tähtensä kääntää lait ja säädökset ylösalaisin?

- Minä myönnän, - sanoi johtaja siihen, - että häntä nyt vielä on vaikea ohjata ja että hän useasti saattaa tuottaa mielipahaa, mutta myöhemmin on hänen elämänsä varmaan kantava hyviä hedelmiä. Meidän täytyy ottaa huomioon hänen sukulaisensa ja meidän suojelijamme, herra sihteeri Tshau ja olla Syvähengelle hyvänsuopia. Kyllä minä puhun huomenna hänen itsensä kanssa tästä ja koetan saada hänet järkiinsä.

Munkit nauroivat salaa tällaiselle puheelle ja kuiskailivat keskenään:

- Millaisen narrin olemmekin valinneet johtajaksemme!

Sitten he painuivat yölevolle.

Seuraavana aamuna lähetti johtaja palvelijansa luostarin makuusuojaan kutsumaan Syvähenkeä luokseen. Lo Ta ei ollut vielä noussut levolta ja palvelija hämmästyi suuresti nukkuvan tilaa. Tuskin voisi sitä edes kaikkia yksityiskohtia myöten kuvatakaan. Vähitellen laittautui hän kuitenkin puoleksi hyväksyttävään kuntoon ja seurasi palvelijaa johtajan huoneeseen.

- Syvähenki, - lausui tämä, - vaikka olettekin soturiksi kasvatettu, ei teidän silti pidä unohtaa, että herra sihteeri Tshau, meidän suojelijamme, on saanut teidät rupeamaan munkiksi ja että te olette minulle vannonut oievanne tappamatta, varastamatta, alhaisia tekoja tekemättä, väkeviä juomia nauttimatta ja valehtelematta. Nämä ovat ne säädökset, joita koko veljeskuntamme noudattaa, ja etenkin se on tärkeä, joka kieltää nauttimasta väkijuomia! Kuinka te saatoitte eilen kuitenkin niin kovin päihtyneenä palata luostariin, ahdistaa portinvartioita, särkeä oven ja ärjyä niin kamalasti, että munkit ja palvelijat kauhistuneina juoksivat mikä minnekin pitkin luostaria? Kuinka te saatoitte tehdä itsenne syypääksi sellaiseen?

Syvähenki lankesi polvilleen ja sanoi nöyrästi:

- En minä sellaista vastedes tee.

- Kuinka te munkiksi ruvettuanne, - jatkoi johtaja, - uskallatte ensiksikin rikkoa kieltäytymiskäskyn ja sitten vielä saattaa luostarin sellaiseen epäjärjestykseen? Jollei juuri herra sihteeri Tshau olisi toimittanut teitä tänne ja maksanut ylläpitonne, niin minä ajaisin teidät täältä matkoihinne. Pitäkää varanne,

ettette vasta osottau syypääksi sellaiseen epäjärjestykseen.

Syvähengi nousi ja painaen kömpelösti kämmentensä pohjat yhteen, lupasi:

- En minä vastedes sellaista tee, en tee!

Johtaja pidätti hänet vielä luonaan, tarjosi hänelle aamiaista ja puheli ystävällisesti hänen kanssaan antaen hyviä neuvoja. Sitten hän otti esiin uuden munkkipuvun ja parin uusia jalkineita antoi ne Syvähengelle ja lähetti hänet palvelijansa mukana takaisin.

Tämän ensimmäisen hurjan humalansa ja raivonsa jälkeen pysyi Lo Syvähenki kolme ehkäpä neljäkin kuukautta luostarissa kaipaamatta muuhun maailmaan. Mutta eräänä päivänä maaliskuussa, kun ilmakein oli jo yhä lämpimämmäksi muuttunut, hän meni luostarin ulkopuolelle. Hänen siinä Viidentauluvuorta katsellessaan hän yhtäkkiä hytkähti ja käänsi päänsä. Tuuli oli tuonut muutamia eksyneitä ääniä hänen korvaansa alhaalta kylästä.

Hän meni sisälle makuusuojaansa, otti rahaa, pisti sen liivintaskuunsa ja riensi hetken kuluttua mäkeä alas kylää kohti.

Kun hän oli astunut taiteellisen porttikaaren alitse, joka erotti luostarin alueen kylästä, tai oikeammin kauppalasta, avautui hänen eteensä palanen tuota hyöriivää maailmaa, jonka hän niin kauan sitten oli hyljännyt. Siinä oli ahtaasti toinen toisensa vieressä liha-, vihannes-, väkijuoma-, piirakka- y. m. kauppoja.

- Tosiaankin, - huudahti Lo Syvähenki itsekseen, - minä olen suuri narri. Olisinpa aikaisemmin tiennyt tämän paikan, ei minun olisi tarvinnut siltä kaupustelijalta silloin viinaa vorota. Tännehän minä voin tulla

melkein milloin hyvänsä sitä ostamaan. Kuinka tavattoman helteiseksi onkaan sää näinä viimeisinä päivinä muuttunut! Enköhän löytäisi täältä jotakin syötävää?

Tässä keskeytti eräästä pajasta kuuluva taonta hänen ajatustensa juoksun; hän seiso i näet juuri erään pajan kohdalla, jonka ylikerroksesta riippui ilmo tus vuokrattavista huoneista. Lo Syvähenki astui pajaan ja huomattuaan siellä kolme seppää työssä kysyi:

- Tahtoisin tietää, hyvä herra seppämestari, onko teillä hyvää, kovaa terästä varastossa?

Kun sepät näkivät Lo Tan, joka näytti vaaralliselta mieheltä, etenkin mitä tulee poskipäihin, vaikka oli kin partansa ajeltu, niin he pelkäsivät häntä jonkun verran. Mestari antoi vasaransa levätä ja vastasi:

- Hyvä isä, olkaa hyvä ja istukaa. Mitä pitäisi minun teille valmistaa?

- Valmistakaa minulle, - vastasi Lo Syvähenki, - matkasauva ja miekka. Onko teillä sitten terästä, parasta lajia?

- On kyllä, minulla on oikein hyvää terästä: Siis matkasauva ja miekka. Kuinka painavia saavat olla? Minä valmistan ne aivan teidän määräysten ne mukaan, hyvä isä.

- Tahtoisin sata naulaa paivavan matkasauvan, - arveli Lo Ta.

- Se tulisi hiton painava, - virkkoi seppä hymähtäen. - Jos minä sellaisen teen, niin pelkään pä, että ette sitä käyttä ä jaksaisi. Eipä painanut kuningas Kuan'in kaan sauva kuin kahdeksankymmentä yksi naulaa.

- Enkö minä muka vedä vertoja kuningas Kuan'ille sitten? - kysyi Lo Ta hiukan suuttuneena. - Ihminen hänkin vain oli, luullakseni.

- Eiköhän se tule tarpeeksi painava, jos laitan viidenkymmenen naulan painoisen, - arveli seppä.

- No tehkää se sitten kuningas Kuan'in sauvan painoiseksi - kahdeksankymmentäyksi naulaa.

- Hyvä isä, kyllä se siinä tapauksessa tulee olemaan ruman näköinen eikä suinkaan käteväkään. Antakaa minun tehdä se kuudenkymmenen kahden naulan painoiseksi. Sellainenkin olisi vielä kuin myllytukki. Mutta jollette jaksaisi sitä heilutella, niin älkää sitten minua syyttäkö. Ja mitä miekkaan tulee, niin kyllä minä ne tunnen. Teräs on oleva mitä parasta ja työhön ryhdyn heti.

- Paljonko ne tulevat maksamaan?

- Minä en pyydä liikoja. Alin hinta olkoon viisi taelia.

- Hyvä on! Minä maksan niistä pyytämänne viisi taelia.

Mutta tehkäähän se hyvin, niin lisään runsaan juomarahan.

Ja hän antoi viisi taelia sepälle, joka vielä vakuutti:

- Kyllä minä ryhdyn heti työhön.

- Ettekö huolisi viinaryypystä minun seurassani? -

kysäisi Lo Ta.

Mutta seppä kielteli:

- Isä hyvä, luvallanne en minä nyt tahtoisi tehdä teille seuraa. Minulla on paljon työtä.

Lo Syvähenki läksi pajasta, mutta tuskin hän lienee ollut siitä puolen sadan askeleen päässä, kun hän huomasi erään väkijuomakaupan ilmoituksen riippuvan vesikourussa. Hän huiskasi oviverhon syrjään, astui sisään ja istuutui. Sitten hän koputti pöytään ja huusi lujasti:

- Tuokaa ryyppy!

- Hyvä isä, pyydän anteeksi, - selitti kaupan

isäntä, - mutta tämä talo kuuluu luostarille, minun liikepääomani on myöskin sen, ja luostarin johtaja on ilmottanut ottavansa lainatun pääoman heti takaisin, jos minä myyn väkijuomia yhdellekään munkille. Älkää siis panko pahaksenne, että minun täytyy kieltäytyä.

- Poiketkaahan toki kerran hänen ehdoistaan, - virkkoi Syvähenki, - ja myykää minulle yksi ryyppy vain! Minä en hiisku kenellekään, että olette minulle mitään myynyt, niin siihenhän koko asia jää.

- Minä en voi mitenkään menetellä vastoin hänen määräystään, - vastasi isäntä. - Menkää mieluummin johonkin toiseen puotiin ja juokaa siellä, ja pyydän vielä kerta, suokaa tämä minulle anteeksi.

Lo Syvähenki nousi ja virkkoi:

- Jos lähdenkin tästä jonnekin muualle, tuota ryyppyä etsimään, niin kyllä minä palatessani vielä tänne poikkeen sanoakseni silloin viimeisen sanani.

Ja hän poistui puodista. Muutaman askelen päässä hän huomasi taas ilmoituslipun erään toisen samanlaisen kaupan edessä, ja kun ei siinä minkäänlaista oviverhoa ollut, hän astui suoraa päätä sisään, istuutui ja tiuskaisi:

- Isäntä! Pian! Tuokaa minulle ryyppy!

- Hyvä isä, - sanoi isäntä, - te ette näy tuntevan meidän olosuhteitamme. Luostarin johtaja on antanut määräyksen, joka teidän pitäisi tuntea ja kuitenkin, tulette nyt tänne saattamaan kauppamme vaaranalaiseksi.

Lo Syvähenki ei ollut lainkaan halukas lähtemään toista kertaa tyhjin toimin ja ahdisteli pyynnöillään aika lailla kaupan isäntää. Mutta kun tämä pysyi järkähtämättömänä, niin hänen täytyi vihdoinkin nousta ja lähteä.

Pari kolme kertaa koetti hän vielä onneaan muissakin

puodeissa, mutta yhtä huonolla menestyksellä Ja hän tuumi:

- Täytyypä keksiä keino millä pettää nuo lurjukset, muuten en saa pisaraakaan maistaa.

Pitkänpuoleisen matkan päässä näistä puodeista kylän toisessa päässä oli mantelipuiden suojassa pieni talo, jonka katolla näkyi väkijuomakaupan merkki. Lo Syvähenki läksi sinne, ja kun hän pääsi selville siitä, että sielläkin myydään viinaa, hän astui sisään, istuutui ja nojaten väsyneesti ikkunalautaa vasten sanoi:

- Isäntä, olkaa hyvää ja myykää matkustavalle munkille vähäsen viinaa.

Isäntä katsoi häneen tutkivasti ja kysyi:

- Mistä te tulette, herra munkki?

- Minä olen pitkällä matkalla ja jouduin sattumalta tähän kylään.

- Mutta jos te olette Viidentaulunvuoren luostarista, niin en minä siinä tapauksessa uskalla teille mitään väkevää myydä.

- Ei, en minä sieltä ole! Tuokaa nyt pian.

Isäntä päätti Lo Tan muodosta ja puheesta, ettei hän ole paikkakunnan asukkaita, ja kysyi:

- Paljonko haluatte sitten?

- Älkää nyt siinä enää noin kovin tarkasti kysykö, vaan tuokaa iso pullo, niin sittenhän riittää.

Lo Syvähenki joi siitä kymmenkunnan lasillista. Sitten hän kysyi:

- Jos teillä on lihaa, niin tuokaa sitäkin.

- Olisittepa tullut aikaisemmin, - vastasi isäntä, niin olisi kyllä ollut naudanlihaa, mutta nyt on kaikki lopussa.

- Samassa tunti Syvähenki lihan hajua jostakin kauem-

paa, juoksi ulos ja näki talon muurin luona suuressa kattilassa keitetävän koiran lihaa.

- Mitä tämä on, - huusi Lo Ta puodin omistajalle, - täällä keitetään koiranlihaa, eikä minulle puhuta siitä mitään?

- Minä arvelin, että koska olette munkki, niin ette saa syödä koiranlihaa ja sentähden en minä sitä ilmottanut.

- Tässä on rahaa, - sanoi Lo Ta antaen isännälle hopeata. - Minä ostan teiltä puolet näistä koiranlihoista.

Isäntä riensi jakamaan lihoja ja vei ne sisään asettaen Lo Tan eteen; hän toi myöskin kynsilaukkaa kastikkeeksi.

Nyt vasta tunsivat Lo Syvähenki voivansa hyvin. Hän repi sormillaan lihaa irti luista, kastoi kynsilaukkaan ja pisti poskeensa. Kymmenkunta lasia tyhjensi hän vielä aterian aikana. Näyttipä siltä, kuin hän ei lainkaan aikois lakata, niin suuri oli kauan ikävöity nautinto; rasva oikein vuoti hänen suupielistään ulos. Kaupan omistaja töllisti nälkäistä vierastaan pitkän aikaa ja huudahti vihdoin ihmeissään:

- Eikö ala jo riittää, hyvä isä? Ettekö ole vieläkään saanut tarpeeksenne?

Syvähenki katsahti häneen suurin silmin ja murahti:

- En minä teidän rahoillanne syö eikä teillä ole siis oikeutta puhutella minua tuohon tapaan.

- Paljonko sitten tahtoisitte vielä?

- Tuokaa vielä pullollinen, - komensi Syvähenki ja toisen oli kuin olikin tuotava.

Lo Syvähenki tyhjensi senkin tuossa tuokiossa jättämättä tilkkaakaan jällelle. Otti sitten kalutun koirankoiven, pisti sen poveensa ja lähti matkoihinsa sanoen:

- Kun satun toiste saamaan rahoja, niin pistäynpä tänne taasen. Mutta isäntä pelästyi aika lailla nähdessään Syvähenen kääntyvän suoraa päätä kohti Viidentaulunvuorta, jolla luostari oli.

Luostarin kesämajan luo saavuttuaan Lo Syvähenki poikkesi siihen istumaan. Mutta kun viina taasen oli tehnyt tehtävänsä, hän hypähti pystyyn ja höpisi itsekseen:

- Onneksi en ole keneltäkään vielä kättä tai jalkaa taittanut. Mutta siitä huolimatta tuntuu kuin olisin masennuksissa. Pitääpä vähäsen ajaa voimia liikkeelle.

Ja seisoessaan kesämajan ovessa hän kääri kauhtanansa hihansuut kokoon ja alkoi työntää nyrkkejään ylös ja alas, oikeaan ja vasempaan, ikäänkuin voimia kootakseen. Sattuipa hänen raskas ruumiinsa tätä tehdessään joten kuten horjahtamaan ja hän keikahti puista kattopylvästä vasten, joka riuskahtaan katkesi. Lo Ta säpsähti ja ennätti kaikeksi onneksi hypähtää syrjään, ennenkuin koko toinen puolisko kesärnajan kattoa luhistui romahtaen maahan.

Kun luostarin portinvartiat kuulivat tämän hirvittävän ryskeen, he juoksivat lähellä olevalle kummulle katsomaan, mitä oli tulossa. Sieltä asteli Lo Syvähenki hoipertaen mäkeä ylös!

- Taivasten tekijä! - huusivat vartiat kuin yhdestä suusta, - sieltä marssii tuo voimaihminen taas jättiläispöhnässä luostariin!

Sukkelasti he sulkivat portin, teikesivät sen visusti ja jäivät henkeään pidättäen seisomaan sen taa kuullakseen ja nähdäkseen, mitä tapahtuman piti.

Kun Lo Ta oli saapunut portin eteen ja nähnyt sen suljetuksi, hän aikoi nyrkeillään sitä rummuttaa, jotta

hänelle avattaisiin. Mutta eipä haluttanut vartioita vähääkään täyttää tulijan taivomusta. Kun Lo Ta siis oli jonkun aikaa jyskyttänyt porttia, hän kääntyi raivostuneena etupihaan, jossa katseensa osui erääseen kivistä ja savesta tehtyyn patsaaseen. Tällaisia patsaita on buddhalaisissa rakennuksissa asetettu sisäänkäynnin vartioiksi sen kahden puolin. Lo Ta alkoi heti haukkua patsasta:

- Te pönäkät jättiläispatsaat, miksette tule auttamaan minua, kun minä porttia jyskytän? Vai nostatteko illettävät turpanne korkeutta kohti pelottaaksenne minua? Se ei tule onnistumaan!

Ja hän syöksyi kuvapatsasta kohti, nykäisi muutamia patsasta ympäröiviä paaluja irti aivankuin olisi kitkenyt sipuleja maasta ja hypättyään kuvapatsaan jalustalle alkoi paalulla hakata kuvan jalkoja, että savea ja soraa lensi alas.

Kun portin takana vaanivat vartiat tämän näkivät, he huusivat kauhistuneina ja riensivät johtajan luo ilmottamaan asiasta.

Sillä välin oli Lo Ta kääntänyt katseensa kuvasta vähän hengähtääkseen ja äkkäsi nyt ympäri kääntyessään toisen kuvapatsaan toisella puolella etupihaa. Hän raivostui taas ja ärjäsi:

- Sinä lurjus seisot siellä ja naurat minulle!

Ja Lo Syvähenki ryntäsi suojusaidan yli toisen patsaan päälle ja iski sitä jalkoihin niin vimmatusti, että kuului ensin ritinä ja rätinä ja sitten hirvittävä jyrähdys: Hänen ylhäisyytensä herra Porttivahti suistui valtapaikaltaan ja makasi nyt häväistynä tomussa. Mutta Lo Syvähenki huitoi yhä aseillaan ja nauraa räkätti kuin mielipuoli.

Kun luostarinjohtaja sai kuulla, mitä ulkona oli tapahtunut, hän sanoi käskävästi:

- Älkää haastako riitaa hänen kanssaan, vaan täyttäkää velvollisuutenne.

Johtajanapulainen, kyökkimestari, lukkari ja muut luostarin ylemmät virkamiehet kokoontuivat johtajan huoneeseen kertomaan, että se villipeto on tänään taas hurjassa humalassa, koska on hajottanut koko toisen puolen kesämajaa ja kaatanut kuvapatsaan portin luota. Ja he tiedustelivat, mitä nyt pitäisi tehdä.

- Minä luulen, - vastasi johtaja, - että itsepä maan keisarin täytyisi väistyä sellaisessa tilassa olevan ja niin väkevän soturin tieltä. Sitä suuremmalla syyllä meidän! Jos hän on kuvapatsaan särkenyt, niin hänen suosijansa korvaa sen uudella, ja jos hän on kesäinajan hävittänyt, niin tuo suosija rakennuttaa sen uudelleen. Jättäkää hänet vain tänään rauhaan.

- Mutta se kuvapatsas on portin suojelushenki, - sanoivat munkit. - Kuinka me voisimme suvaita, että se särjetään?

- Jos te viskaatte minulle tuollaisen kysymyksen, - intti johtaja, - niin vastaan siihen, että vaikka hän särkisi luostarin kallisarvoiset Buddha-kuvat, saatikka sitten porttipatsaita, niin me emme voisi häntä estää. Kaikki, mitä nyt voimme tehdä, on antaa hänen olla rauhassa. Ettekö nähneet, kuinka hän viime kerralla raivostui aivan vähäisen vastustuksen tähden?

Munkit poistuivat ja arvelivat mennessään, että heidän johtajansa on suuri raukka. Mutta portinvartioille lie huusivat:

- Vartiat, älkää millään muotoa avatko porttia, vaan pitäkää häntä tarkasti silmällä!

Mutta kun Lo Ta kuuli heidän huutonsa, hän ärjäsi portin takaa:

- Jollette te kaljupäät heti avaa minulle, niin sytytän portin tuleen ja poltan koko luostarin poroksi!

Munkit pitivät viisaampana avata portin saivat, sillä muussa tapauksessa olisi Lo Ta varmaankin pannut uhkauksensa täytäntöön. Portinvartiat avasivat siis teljet ja irrottivat tynkipuomit aivan kuulumattomasti ja pakenivat sitten munkkien perään piiloutuakseen luostariin.

Lo Syvähenki ryntäsi nyt hurjaa vauhtia nyrkit pystyssä päin porttia, joka avautui heti niin helposti, että hän kaatui pitkälleen maahan. Mutta hän nousi jaloilleen, löi kevyesti kädellä päähänsä ja läksi suoraa päätä makuusuojaansa.

Munkit istuivat sisällä syvään mietiskelyyn vaipuneina noudattaen pyhää velvollisuuttaan, mutta kun Lo Ta kohotti oviverhoa ja astui sisään heidän riviensä väliin, valtasi suuri pelko heidät ja he painoivat päänsä alas.

Hän pääsi kuitenkin onnellisesti vuoteensa luo ja alkoi riisuutua. Hän avasi vyönsä ja rupesi hellittelemään pukunsa sidenauhoja, mutta kun ne eivät heti avautuneet, hän repi ne auki. Sitä tehdessään putosi koiran reisiluu hänen povestaan.

- Haa, sepä mainiota! - huusi Lo Ta. - Minulla tuntuu juuri olevan aika nälkä!

Ja hän alkoi syödä. Mutta munkit peittivät häpeissään ja inhoissaan kasvonsa ja hänen lähimmät naapurinsa vetäytyivät vuoteillaan mandollisimman kauaksi hänestä.

Lo Syvähenki kiskaisi palan lihaa koiran reidestä ja ojensi sen viereiselle munkille sanoen:

- Pistä poskeesi!

Mutta munkki painoi kauhtanansa hihaa huuliaan vasten estääkseen lihapaiaa sattumasta niihin. Kun Lo Ta sen huomasi, hän huusi:

- Etkö tahdo syödä? Hä? Varroppas!

Ja hän sieppasi munkin kainaloonsa ja työnsi liha-palan väkisten hänen suuhunsa. Eikä hän antanut toiselle aikaa sylkäistä palaa suustaan, vaan pakotti uhrinsa nielemään tuon vastenmielisen palan. Silloin ryhtyivät toiset munkit auttamaan onnetonta toveriaan.

- Mutta Syvähenki viskasi koirankoiven luotaan ja alkoi nyrkit pystyssä nasikoida virkaveljiensä kaljuja päitä. Koko makuusuoja joutui epäjärjestykseen ja kiihdyksiin. Munkit kokosivat vaatteensa ja hankkiutuivat lähtemään kokonaan talosta pois huolimatta apulaisen kehotuksista jäädä paikoilleen. Syvähenki raivosi niin kauan heidän keskuudessaan, että kaikki olivat peräytyneet ulos etsiäkseen itselleen turvapaikan jostakin muualta.

Tällä kertaa eivät kyökkimestari ja lukkari enää kääntyneet luostarin johtajan puoleen, vaan kutsuivat luostarin palvelusväen kokoon, luvultaan noin sata henkeä ja hyökkäsivät tämän talouskaluilla, seipäillä ja nuijilla asetetun joukon kanssa makuusuojaan. Syvähenki oli juuri tulossa ulos, mutta kun hän äkkäsi vaarallisen asemansa, hän päästi hurjan sotahuudon ja peräytyi takaisin. Hänellä ei ollut minkäänlaista asetta ja sentähden hän kiireessä repäisi Buddha-kuvan edessä olevasta uhripöydästä kaksi jalkaa ja aikoi heti tehdä puhdasta jälkeä. Ja totta puhuen, vaikka toiset olivatkin niin vahvasti varustetut, olivat he kuitenkin iloisia, että saattoivat paeta tästä kahakasta heitettyään aseensa.

Mutta pihalle johtavaan käytävään he uskalsivat pysähtyä hetkeksi ja päättivät nyt hyökätä yhtäkaa käytävän kummaltakin puolelta Lo Tan kimppuun, kun tämä on menossa ulos. Mutta Syvähenki huomasi juonen. Hänellä oli pöydänjalka kummassakin kädessään ja huitoi niitä yhä enemmän yltyneenä oikealle ja vasemmalle, eteen ja taakse tehdäkseen tilaa ja karkottaakseen viholliset tieltään. Hän oli näin taistellen edennyt pihalle saakka, kun luostarin johtaja yhtäkkiä ilmaantui kamppailevain näkyviin ja huusi kuuluvalla äänellä:

- Syvähenki, heretkää! . .Ja te munkit, antakaa hänen olla rauhassa!

Luostariveljet, joista osa oli kamppailussa haavottunut, hillitsivät itsensä, ja kun Lo Ta huomasi, ettei kukaan häntä enää vastustanut, hän heitti pöydänjalat maahan ja sopersi:

- Herra johtaja, minä alistun teidän tuomioon! Nyt alkoi Lo Ta vähitellen selvitä.

- Syvähenki, - lausui johtaja, - jos te tulette elämään tällä tavalla edelleen, niin te sillä joudutatte minun kuolemaani. Kun te ensi kerta olitte humalassa ja aikaansaitte täällä yleisen epäjärjestyksen, minä ilmoitin siitä teidän sukulaisellenne, herra sihteeri Tshaulle, joka sen johdosta kirjotti anteeksipyyntökirjeen luostarin veljeskunnalle. Tällä kertaa olette ollut paljon raivoisampi ja rikkonut paljon paremmin sopivaisuuden ja hyvän järjestyksen sääntöjä vastaan. Te olette särkenyt kesämajan ja porttipatsaan. Tämän kaiken voi teidän sukulaisenne korvata. Mutta te olette andistanut munkkeja ja karkottanut heidät luostarista ulos; sellainen rikos on sangen vakavaa laatua. Tämä Wan Shu Buddhisatwalle pyhitetty tempelimme Wiidentaulunvuorella on

ollut levon, rauhan ja yksinäisyyden tyyssija, josta uhrisavu jo yli tuhannen vuotta on kohonnut taivasta kohti. Kuinka voisimmekaan suvaita, että te sitä tällä tavalla häpäisette? Tulkaa muutamaksi päiväksi minun suojaani, kunnes minä olen hankkinut teille toisen paikan.

Syvähengi seurasi luostarinjohtajaa, sittenkun tämä oli käskenyt erään ylemmän virkamiehen lepyttämään hartaustoimituksessaan häirittyjä munkkeja ja johtamaan heitä paikoilleen makuusuojaansa ja auttamaan haavotettuja ja ruhjottuja.

Seuraavana päivänä piti luostarinjohtaja apulaisensa kanssa neuvottelun. He tahtoivat antaa Syvähengelle rahaa ja lähettää hänet menemään, mutta pitivät kuitenkin parempana ilmottaa asiasta sihteeri Tshaulle.

Johtaja kirjotti siis kirjeen ja lähetti kaksi palvelijaansa viemään sitä herra Tshaulle hänen kesäasuntoonsa. Heidän oli määrä odottaa vastausta. Herra sihteeri luki kirjeen ja tuli neuvottomaksi, mutta kirjotti vastauksen luvaten korjata kesämajan ja hankkia uuden porttipatsaan ja sanoi yhtyvänsä arvoisan johtajan mielipiteeseen, että Syvähenki olisi lähetettävä jonnekin muualle, koska hän oli niin paljon pahaa aikaansaanut.

Luostarinjohtajan luettua vastauksen hän käski ensin palvelijansa tuoda mustan päällysviitan, parin kenkiä ja kymmenen taelia hopeata ja kutsutti sitten luokseen Syvähengen, jolle lausui:

- Syvähenki, kun te ensi kerta tulitte humalassa kotiin, minä pidin sitä vain pahana sattumana. Nyt te olette tehnyt itsenne toisen kerran syypääksi tähän rikokseen, vieläpä paljon raskauttavammassa muodossa, sillä te ette ole ainoastaan särkenyt pyhiä esineitä, vaan ahdistanut ja solvaissut munkkeja personallisesti. Teidän

menettelyänne ei voida näin ollen enää kauempaa sietää tässä puhtauden ja rauhan tyyssijassa. Ottaen huomioon teidän suojelijanne mielipiteen minä annan teille kirjeen, joka on olevalle teille suosituksena toiseen luostariin. Sinne saatte nyt lähteä ja sinne asettua ja täyttyköön siellä teidän kohtalonne. Me emme voi missään tapauksessa pitää teitä kauempaa luonamme.

- Pyhä päämieheni, - vastasi Syvähenki, - minne aiotte lähettää minut, teidän oppilaanne, jotta minä kutsumukseni täyttää voisin?

- Minulla on nuorempi veli, - selitti johtaja, joka nykyään on ”Suuren saarnaajan” luostarin esimiehenä maan itäisessä pääkaupungissa. Hänen nimensä on Tshi Tsing. Tämä kirje, jonka annan teille myötä, on hänelle osotettu, ja hän hankkii kyllä teille paikan, jota voitte hoitaa loukkaamatta omaa luostarillista arvoanne.

Syvähenki kumarsi johtajalle yhdeksän kertaa 1), otti yhden mytyn kainaloonsa, viskasi toisen selkäänsä ja kolmannen, jossa kirje oli, rinnalleen, sanoi jäähyväiset luostarin johtajalle ja veljeskunnalle ja läksi Viidentaulunvuorelta muille maille

Lo Ta voittaa rosvopäällikön uudella tavalla

Paikka, johon Lo Syvähenki ensinnä suuntasi kulkunsa, oli pajan läheisyydessä oleva majatalo, jossa hän aikoi viipyä siksi, kun hänen sauvansa ja miekkansa vai-

1) Hänen olisi pitänyt kumartaa vain kolme kertaa. Yhdeksänkertainen kumarrus osottaa suurinta kunnioitusta ja saattaa tulla vain keisarin, jumalankuvain tai Konfusiuksen osaksi.

mistuisivat; sitten tulisi hän jatkamaan matkaa. Tuskin tarvitsee huomauttaa, että jokainen Viidentaulunvuoren munkki iloitsi sydämensä pohjasta nähdessään Syvähengen katoavan kaukaisuuteen ja että hänen suojelijansa, sihteeri Tshau lähimmässä tulevaisuudessa korvasi hänen aikaansaamansa vahingot.

Parissa kolmessa päivässä sai seppä sauvan ja miekan valmiiksi. Sauva oli Lo Tan suureksi mielihyväksi kirjailtu väri- ja lakkamaalauksilla ja seppä sai työpalkkansa lisäksi vähäsen hopeata. Sitten Syvähenki otti myttynsä, kiinnitti miekan vyötäisillee, tarttui sauvaansa, heitti jäähyväiset sepälle ja tämän sälleille ja iäksi matkalleen. Emmekä me erehdy väittäessämme, että jokainen vastaantulija, joka häntä hiukankin tarkemmin tuli silmäilleeksi, ajatteli:

- Tuossapa vasta tanakka munkki!

Pyhiinvaeltajamrne kulki parin viikon ajan kohti maan itäistä pääkaupunkia välttämällä visusti kaikkia tien varrella olevia luostareita ja viettäen yönsä majataloissa. Toisinaan hän poikkesi juomalaankin ottaakseen ryyppun virkistykseksi.

Mutta eräänä päivänä, kun hän kulki tietään ihailien ympäristönsä kauniita vuorimaisemia, yö yllätti hänet hänen huomaamattaan, ja hän tunsu, ettei hän enää jaksaisi lähimpään matkan varrella olevaan majapaikkaan. Mikä neuvoksi yön pimeydessä, kun hän oli yksin vieraalla seudulla?

Hän oli kulkenut vielä noin kolme Kiinan penikulmaa eteenpäin, kun saapui pienelle puiselle sillalle, josta näki punaista hohdetta jonkun matkan päässä. Pian saattoi sakeassa puistikossa erottaa yksinäisen talonpoikaistalon. Muuten ei näkynyt kuin loppumattomia harjanteita toinen toistaan ylempänä.

- Parasta on, - arveli Lo Syvähenki, - pyytää yösjaa tuosta talonpoikaistalosta.

Ja hän kääntyi valoa kohti, riensi portaita ylös ja tuli pihalle, jolla talon palvelusväki hyöri kuumeisesti juosten edes ja takaisin, ikäänkuin olisi sillä ollut tavattoman tärkeä ja kiireinen asia toimitettavana. Lo Ta jäi talon eteen seisomaan, nojasi sauvaansa ja puhutteli palvelusväkeä huutamalla, mutta kohteliaasti.

- Munkki, mitä asiaa on teillä näin myöhäiseen aikaan tähän taloon? - kysyttiin häneltä.

- Minä en jaksa enkä löydä enää lähimpään majapaikkaan, selitti Syvähenki, - ja pyytäisin sentähden päästä yöksi teidän kunnioitettavan isäntänne taloon.

- Meillä tulee ensi yönä kaikki olemaan epäjärjestyksessä emmekä siitä syystä voi ottaa teitä luoksemme.

- Voittehan kuitenkin antaa minun jossakin talon nurkassa levätä tämän yön jatkaakseni matkaani aamulla varhain.

- Kunnioitettava isä, te teette hyvin viisaasti, jos kiireimmän kautta laitate itsenne täältä pois. Te ette kuitenkaan voisi jäädä tänne joutumatta alttiiksi häpeälliselle kuolemalle.

- Mikä järjetön ajatus! Tehdä yösjastani niin suurenmoinen asia, ikäänkuin minun pyyntöni sisältäisi kuolemalla rangaistavan rikoksen!

- Lähtekää nyt suosiollisesti, sillä jos te tässä vielä jonkun aikaa viivyttellette, niin mahdollisesti teidät vangitaan.

Nämä sanat saivat Syvähengen sisun kiehahtamaan ja hän tiuskaisi:

- Te puhutte kuin typerät moukat! Vai ettäkö

minut vangittaisiin, vaikken ole sanallakaan antanut aihetta sellaiseen tekoon!

Nyt alkoivat muutamat haukkua häntä toisten koettaessa yhä hyvällä puheella saada häntä lähtemään. Mutta Syvähenki kohotti sauvansa ja oli aikeessa antaa heille oikein tuntuvan vastauksen, kun eräs ukko riensi talosta ulos. Syvähenki huomasi hänet ja antoi kätensä painua alas. Tulija oli yli kuudenkymmenen vuoden ja hänen kädessään oli pitkä seiväs, joka ylettyi korkealle pään yli:

- Mikä melu täällä on? - huusi ukko tullessaan.

- Tämä munkki aikoo piestä meitä, vastasi palvelusväki. - Syy ei ole siis meidän.

- Minä olen Viidentaulunvuoren luostariveljiä, - selitti Syvähenki, ja olen asioissa matkalla itäiseen pääkaupunkiin. Koska en tänään enää voi ehtiä seuraavaan majataloon, oli aikomukseni pyytää yösijaa teidän kunnioitetusta talostanne. Mutta tuo roistojoukko vakuutti hämäillen, että jollen lähde, niin minut täällä pistetään köysiin.

- Jos te olette Viidentaulunvuoren munkkeja, - sanoi ukko, - niin olkaa hyvä ja käykää sisään.

Lo Syvähenki seurasi ukkoa sisään ja kun he olivat istuutuneet, virkkoi vanhus:

- Pyhä veli, teidän ei pidä suuttua, sillä palvelusväkeni ei tiennyt, että te olette tuosta buddhalaisten munkkien kuuluisasta turvapaikasta, ja vaikka meidän talossamme ensi yönä tulee olemaan hyvin rauhatonta, tahdon kuitenkin koettaa auttaa teitä.

Lo Syvähenki nousi, nojautui matkasauvaansa, kiitti ukkoa ja sanoi:

- Minä olen teille erittäin kiitollinen, te hyväntah-

toinen ystäväni. Saanko luvan kysyä teidän kunnianarvoisaa sukunimeänne?

- Sukunimeni on Liu, - vastasi ukko, - ja meidän taloamme sanotaan Kirsikkamajaksi. Tästäpä syystä ovat ihmiset ruvenneet nimittämään minua Kirsikka-majan vaariksi. Mutta saanko luvan kysyä teidän munkkinimeänne, pyhä veli?

- Minun esimieheni nimi on Tshi Tshin (uskollinen sydän) ja oma nimeni Lo Ta, mutta veljeskunnassa minua nimitetään Syvähengeksi.

- Olkaa hyvä ja syökää vähäsen välipalaksi, pyhä veli, - pyysi vanha Liu, - mutta tuskinpa syötte lihaa, vai kuinka?

- Minä en pidä sitä niin suurena asiana, jos syönkin lihaa ja juon väkeviä juomia, - arveli Syvähenki, - ja sanoakseni teille totuuden, minä en ole pahoin nirsu mitä viinaan tulee, olkoonpa se sitten puhdasta tai sekoitettua, valkoista tai värikästä.

- Jos kerran se on asian laita, - nauroi ukko Liu, - että te ette lihaa ettekä ryyppyä viero, niin sallikaa minun käskeä valmistamaan teille syötävää ja juotavaa. Palvelijat hoi, laittakaa oiva ateria ja runsaat ryyppyt pöytään!

Palvelija kattoi pöydän tuossa tuokiossa toi paahdettua naudanlihaa, kolmea, neljää lajia vihanneksia sekä parin syöntipuikkoja Lo Talle. Tämä pani myyttynsä syrjään ja asettui pöydän ääreen. Palvelija toi vielä kattilan voimakasta juotavaa ja juomakupin.

Syvähenki ei suinkaan ujostellut eikä säästännyt, vaan tyhjensi kursailematta juomakattilan ja ruokalautaset muutamassa minuutissa, niin että ukko Liu vain itseksensä häntä ihmetteli. Sitten palvelija toi riisiä, jonka Lo Ta söi yhtä nopeasti.

- Minun täytyy pyytää teitä, - virkkoi nyt vanha Liu, -
ensi yön nukkumaan eräessä sivurakennuksessa ja pysyä siellä
ulos tulematta, vaikka kuulisittekin melua ja meteliä ulkoa.

- Saanko kysyä, - uteli Lo Ta, - mitä teidän talossanne
tulee ensi yönä tapahtumaan sitten?

- Minä arvelen, että tuskinpa saattaa maailmasta
eronneella miehellä, kuten teillä, olla mitään erikoista halua
saada tietää se.

- Mutta isäntä hyvä, miksi olette noin alakuloinen? -
kysyi Lo Syvähenki. - Minä toivon, ettette ole loukkaantunut
minun tulostani. Minä korvaan huomenna mielelläni, mitä olen
velkaa yösiastani, enkä tahdo teitä sen kauempaa rasittaa.

- Oo, ei suinkaan, pyhä veli! - huudahti vanhus. -
Kuulkaahan, mitä sanon. Meillä on ollut tapana antaa
vapaaehtoisesti munkeille lahjoja, emmekä me suinkaan kannan
vihana kaunaakaan heitä kohtaan. Mutta ensi yönä joutuu
tyttäreni naimisiin, ja tämä aiheuttaa levottomuuden.

- Hahahaha! - nauroi Syvähenki. - Kun tyttäret tulevat
täysi-ikäisiksi, täytyy heidän päästä naimisiin. Se on, kuten te
tiedätte, yksi noista tärkeistä suhdekäskyistä 1), inhimillisen
luonnon suurimpia velvollisuuksia. Kuinka saattaa tämä tehdä
mielenne alakuloiseksi?

- Niin nähkääs, asian laita on se, että tuo uusi
sukulaisuus on meille vastenmielinen.

- Mikä mieletön mies te olettekaan! Jos kysymyksessä
olevat sukulaispuolueet eivät voi sietää toisiaan,

---

1) Kiinalaisten viisi suhdekäskyä ovat: ruhtinaan ja alamaisen
suhde, miehen ja vaimon suhde, vanhempain ja lasten suhde,
sisarusten suhde ja ystväin suhde.

niin miksi Herran nimessä te suostutte sellaiseen avioliittoon sitten?!

- Tyttäreni on ainoa lapseni, - selitti vanhus, - ja on nyt yhdeksäntoistavuotias. Meidän läheisyydessämme on vuori, jota sanotaan Kirsikkavuoreksi. Tälle vuoreille asettui aivan äskettäin kaksi ”suurta kuningasta”, kuten he itseään nimittävät, ja heidän noin viisi-, kuusisataa miestänsä. Mutta todellisuudessa he ovat rosvoja, jotka pilkkaavat keisaria ja hänen arvoaan. Toinen heistä tuli eräänä päivänä minun talooni kiskomaan suojelusveroa. Hän katseli tyttärtäni, pani kaksikymmentä taelia ja kääron punaista silkkiä häijäjäksi pöydälle ja selitti tulevansa tänä iltana noutamaan tyttärentäni vaimokseen. Me emme voi tuota miestä vastustaa, vaan olemme pakotetut tottelemaan. Tämä on syynä levottomuuteemme eikä meidän mielipahamme kohdistu vähimmässäkään määrässä teitä kohtaan, kunnioitettava munkki.

- Niinkö! - huusi Syvähenki. - Jos asian laita on se, niin tiedänpä oivallisen keinon, millä saan hänet luopumaan aikomuksestaan ja halustaan naida tyttärentäni. Mitä te siitä muuten arvelette?

- Hän on kuin itse paholainen, ja voi silmäänsä räpäyttämättä tappaa jokaisen meistä. Mutta millä tavalla te aiotte saada hänet luopumaan aikomuksestaan?

- Minä olen Viiden taulunvuoren luostarissa oppinut erinomaisen tavan, jolla saa niin mainiosti toisen luopumaan aikeistaan, olkoonpa kysymyksessä vaikka kuka. Viekkää tyttärentäni jonnekin muualle ja antakaa minun odottaa ylkämiestä tyttärentäni huoneessa, jotta saisin tilaisuuden osottaa hänelle vaikutusvaltaani. Luottakaa huoletta siihen, että hän luopuu aikeistaan!

- Jos niin todellakin tulee tapahtumaan, niin te teette minulle suuren palveluksen. Mutta muistakaa, kuinka tavattoman vaarallista on silitellä tiikerin partaa.

- Minun henkeni ei joudu lainkaan vaaranalaiseksi. Tehkää te vain, kuten sanoin.

- Hyvä on, - huudahti vanha Liu. - Mikä onnellinen sattuma olikaan, että buddhalainen munkki osui oikeaan aikaan minun talooni.

Muutkin hämmästyivät aika lailla munkin lupausta.

- Ehkä söisitte vielä vähäsen jotakin? - kysyi Liu-vaari.

- Syömisestä en minä nyt niinkään välitä, - vastasi Syvähenki, - mutta jos teillä on vielä samanlaista juotavaa, niin ottaisinpa kernaasti vielä muutaman kulauksen.

- Kyllä, kyllä! Kuulkaa siellä, tuokaa pian paistettua haukea ja äskeistä juotavaa.

Kun näitä oli tuotu, pyysi isäntä Syvähenkeä käyttämään hyväkseen ja tämä joikin vielä muutaman kupposen ja söi palasen haukea. Sitten Lo Syvähenki otti sauvansa ja kysyi Liu-vaarilta, oliko hän jo vienyt tyttärensä talteen.

- Minä lähetin hänet täksi yöksi naapuriin, - vastasi ukko.

- Näyttäkää minut siis tyttärenne kamariin, - käski Syvähenki.

Vanhus opasti munkin kamarin ovelle ja sanoi:

- Tässä on tyttäreni kamari.

- Hyvä on. Nyt saatte kaikki muut mennä matkoihinne, - virkkoi Syvähenki lopuksi.

Ukko Liu poistui palvelijoiheen päättämään hääjuhlan valmistuksia, sillä hän ei ollut aivan varma asian

onnistumisesta ja jätti Syvähengen yksinään morsiuskamariin.

Ensi työkseen kokosi tämä kaikki huonekalut yhteen nurkkaan lukuunottamatta yhtä tuolia, jonka jätti keskelle huonetta. Sitten hän sammutti tulen, asetti sauvansa tuolin viereen ja istuutui tuolille kärsivällisesti odottamaan ylkämiehen tuloa.

Kun hetki läheni, käski ukko Liu palvelijansa sytyttämään kaikki kynttilät, asettamaan pöydän kuistille, ripustamaan kukilla koristettuja lyhtyjä sen yläpuolelle, tuomaan vadin lihaa sekä suuren kattilan väkevänpuoleista juomaa ja olemaan valmiina palvelemaan ylkämiestä.

Kello oli kahdeksan tienossa, kun Kirsikkavuorelta päin alkoi kuulua kellojen ja rumpujen ääntä. Liu-vanhus kuuli tämän ja alkoi vapista, palvelijat astuivat ulos katsomaan mitä oli tulossa, ja näkivät puolisen sataa tulisoihtua, jotka valaisivat ympäristön, että oli valoisaa kuin päivällä. Näkyipä sieltä nopeaan laukaten lähestyvän joukko ratsumiehiäkin. Liu käski avata portin ja astui itse ulos lausumaan vieraansa tervetulleeksi.

Rosvopäällikön edessä ja takana oli hänen omia asetettuja miehiään vartioina. Näiden yllä oli juhlapuvut, käsissä lippuja ja hatuissa kukkia. ”Kuninkaan” edellä marssi kandeksan miestä kullakin harsokankainen lyhty kädessä ja neljä muuta kantaen tyhjää kantotuolia, jossa morsian aiottiin viedä uuteen kotiinsa. ”Kuninkaalla” itsellään oli keilamainen punainen turbaani päässä, harmaa kultaompeleinen viitta yllä, vyötäisillä kullattu vyö ja pitkävartiset ratsusaappaat jalassa. Hän ajoi uljaalla, vaahtosuisella ratsulla.

Juhlakulkueensa ympäröimänä saapui siis ”suuri

kuningas” Kirsikkarnajaan, ja kun hän astui ratsunsa selästä alas, niin hänen juhlijoukkonsa kohotti äänekkään onnentoivotushuudon. Liu-vanhus riensi omasta kädestään tarjoamaan tulomaljaa, jota täyttäessä hän ja kaikki hänen palvelijansa polvistuivat maahan rosvo-kuninkaan eteen. Mutta tämä tarttui ukon käteen, nosti hänet ylös ja sanoi:

- Te olette minun appeni. Miksi polvistutte siis minun eteeni?

- Älkää puhuko noin, - vastasi Liu, - minähän olen vaan suuren kuninkaan alamainen.

Rosvokuningas, joka nähtävästi oli jo kotonaan tyhjentänyt monet lähtömaljat, nauroi noille sanoille ja arveli:

- Minä toivon, etten ole tuottava teille häpeätä tullessani vävyksenne.

Kun he astuivat kuistille, arveli hän:

- Isäni, eipä olisi ollut syytä näin suuremmoiseen vastaanottoon.

Sitten rosvokuningas tyhjensi kolme maljaa ja huusi eräälle saattomiehelleen, että hän kiinnittäisi ratsun puuhun. Ja kun hän senjälkeen astui pylväskäytävään, päristi hänen saattojoukkonsa rumpuja ja helisti soittimia.

- Appi-isäni, - kysyi rosvokuningas, - missä on morsiameni?

- Hän on sangen kaino, - vastasi Liu, - eikä uskaltanut tulla vastaan.

- Hyvä on, - nauroi rosvokuningas. - Antakaahan minulle vielä tulojuomaanne, jotta saisin juoda meidän uuden sukulaisuutemme maljan.

Mutta pitäissään maljaa kädessään juolahti toinen ajatus hänen mieleensä ja hän virkkoi:

- Mutta ehdinpä tyhjentää sukulaisuusmaljamme, kun olen nähnyt morsiameni.

Nyt suuntautuivat vanhan Liun ajatukset tuskallisesti Syvähenkeen ja kaikesta sydämestään hän toivoi, että munkin salaperäisellä keinolla olisi toivottu seurauksensa.

- Sallikaa minun opastaa teitä, - sanoi Liu ottaen kynttilän käteensä. Ja hän johti vieraan tyttärensä kamariin, jonka ovea osottaen lisäsi:

- Tässä. Olkaa hyvä ja astukaa sisään, suuri kuningas.

Sitten Liu kääntyi ympäri ja epäillessään, ettei vaan häntä poistuessaan pidätettäisi, riensi hän ulos minkä ehti.

Kun rosvokuningas oven avattuaan huomasi, että tyttären kamarissa oli pimeä kuin vankityrmässä, huusi hän:

- Hitto vieköön, kuinka minun appeni on huolimaton isäntä, kun ei ole käskenyt asettaa lyhtyä morsiamen kamariin, vaan antaa hänen istua täällä pimeässä. Lähetämpä huomenna muutamia miehistäni tuomaan hänelle ruukullisen hyvää paloöljyä.

- Syvähenki, joka istui keskellä pimeätä kamaria, kuuli kaiken tämän, mutta ei uskaltanut nauraa, vaan oli hiljaa kuin hiiri. Rosvokuningas hapuili eteenpäin puhuen puoliääneen:

- Neitoseni, miksette tullut ulos tervehtimään minua? Eikö teitä pelota, kun joudutte tänä yönä meidän leirimme haltiattareksi?

Ja haparoidessaan pimeässä edelleen hän kuiskaili yhä kärsimättömämmin: minun impeni, minun impeni!

Vihdoin sattui rosvokuninkaan käsi Syvähenkeen.

Tämä hypähti tuoilta pystyyn, kahmaisi rosvon syliinsä ja heitti hänet permannolle. Rosvo puolustautui ja pyrki ylös. Mutta Syvähenki iski häntä nyrkillä päähän ja sanoi:

- Tuosta saat, sinä ilkeä rosvo!

- Taivas, - huusi rosvokuningas, - miksi lyötte aviomiestäne?!

- Jotta hän paremmin oppisi vaimoaan muistamaan, - vastari Syvähenki, painoi hänet alas ja löi ja rusikoi häntä. Rosvo huusi täyttä kurkkua apua.

Kun vanha Liu toisessa päässä taloa kuuli tämän avunhuudon, hän kävi pelosta aivan kalpeaksi.

- Minä olen koko ajan luullut, - höpisi hän itsekseen, - että tuo munkki tulisi jotenkin käyttämään järjenkeinoa eikä väkivaltaa saadakseen rosvon luopumaan aikeestaan. Mutta mitä merkitsi tämä avunhuuto? Ukko otti Jyhdyin ja huusi hämmentyneenä rosvokuninkaan saattojoukon koolle mennäkseen sen kanssa taloon katsomaan, mitä siellä oikein tapahtui.

Ja todellakin! Siellä istui tuo kunnianarvoisa munkki kahareisin permannolla pitkällään olevan rosvokuninkaan selässä piesten tätä käsin ja jaloin pahanpäiväisesti.

Kun vartioväen johtaja tämän huomasi, hän kutsui saattoväen vapauttamaan ”kuningasta”. Mutta kun Syvähenki näki saattoväen ryntäävän sisään, hän jätti uhrinsa, sieppasi sauvansa ja alkoi niin hurjasti raivota saattojoukon keskellä, että kaikki hänen pelkästä näkemisestään pötkivät pakoon.

Silloin kuului vanha Liu huudahtavan:

- Voi meitä poloisia, te olette syössyt meidät perikatoon! Te olette meidät kaikki surmansuuhun ajanut!

Sillävälin karkasi rosvokuningas lattialta pystyyn ja suoraa päätä ulos pihalle, löysi hevosensa ja hyppäsi nopeasti sen selkään. Mutta vaikka hän sitä vinhasti ruoskallaan iski, se ei lähtenyt paikaltaan, sillä rosvokuningas oli kiireessä unohtanut irroittaa sen puusta.

- Sinä onneton, - huusi hän, hevosenenikin minua halveksii eikä luku paikaltaan.

Vihdoin tarkemmin katsottuaan hän huomasi syyn, miksei hevonen totellut, katkaisi marhaminnan ja ajoi täyttä laukkaa pois kiroten ehtimän takaa vanhaa Liuta ja antaen viattoman hevosensa, joka nyt hurjaa vauhtia häntä leiriin kiidätti, tuntea hänen kostonhaluansa.

Vanha Liu valitteli nyt Syvähengeile:

- Te olette syössyt taloni onnettomuuteen. Minä luulen, että te olisitte keskustellut hänen kanssaan ja sillä tavoin koettanut hänet saada luopumaan aikeestaan, enkä epäillyt vähääkään, että te olisitte näin häntä piessyt. Hän riensi varmaan takaisin leiriinsä kutsuakseen kaikki väkensä kokoon ja palatakseen meitä surmaamaan.

- Ei hätää mitään, vanhus, - lohdutti Syvähenki, - minä olen ollut kaupunginpäällikön henkivartiaston päämiehenä, mutta jouduin runkiksi, koska tulin tappaneeksi erään miehen. Minä en pelkää, vaikka kokonainen asetettu rykmentti hyökkäisi kimppuuni, saatikka sitten nuo koirankuonolaiset! Jollette usko minua, niin koettakaahan vain kohottaa tätä sauva.

Talonrengit jaksoivat töin tuskin nostaa Syvähengen sauvan ja arvelivat:

- Piru vieköön, se vasta painaa!

Sitten tarttui Syvähenki vuorostaan siihen ja leikitteli sillä kuin oljenkorrella.

- Pyhä munkki, - huudahti Liu-vanhus, - älkää jättäkö meitä, sillä jos te meitä suojelette, niin me varmaan nahkamme pelastamme.

- Minäkö jättäisin?! - murahti Syvähenki. - Siltä tieltä ette minua tapaa! Mieluummin tuperrun paikkaani!

- Tuokaa vielä väkijuomaa tälle kunnioitettavalle munkille, - käski Liu ja Syvähengen puoleen kääntyen hän lisäsi, - mutta teidän ei pidä juoda itseänne liian täyteen.

- Jota enemmän minä juon, sitä vahvemmaksi tulen, - vastasi Syvähenki.

- Se hyvä, riemastui Liu, - sillä minulla on runsaasti hyvää väkijuomaa ja mainiota lihaa! Käyttäkää siis mielenne mukaan hyväksenne, arvoisa munkki!

Samaan aikaan istui toinen rosvokuningas leirissään ajatellen lähettää jonkun tiedustelemaan, miten hänen virkaveljensä oli häähommissaan onnistunut, kun muutamat hääseurueen jäsenistä syöksyivät hengästyneinä leiriin huutaen: ”Murhaajia! Murhaajia!”

- Mitä on tapahtunut? - kysyi hän.

- Meidän päällikkömme on revitty palasiksi! Mutta tuskin olivat he ennättäneet ruveta selittämään tapahtumaa yksityiskohtaisesti, kun tuo päällikkö palasikin leiriin ilman turhaania ja aivan repaleisissa vaatteissa huutaen tuskallisesti:

- Hyvä veli, pelasta minut!

- Mikä sinut takaisin karkotti ja vielä tuollaisessa kunnossa?

- Minä saavuin taloon ja astuin morsiuskamariin. Mutta tuo vanha veijari oli lähettänyt tyttärensä pois ja pannut hänen sijaansa suuren, vahvan munkin. Mitään pahaa aavistamatta hapuilin minä pimeässä kama-

rissa, kunnes tuo roisto tarttui minuun ja alkoi kuin itse piru piestä minua käsin ja jaloin. Kun hän sitten näki väkeni tulevan minua auttamaan, hän heitti minut ja ajoi muut rautasauvallaan tiehensä, ja sillä välin minä pelastin henkeni. Hyvä veli, minä toivon, että sinä kostat puolestani.

- Jos niin surkeasti on laitasi, niin mene sisälle lepäämään. Minä sillä välin varustaudun matkaan sanoakseni tuolle munkille mielipiteeni.

Toinen rosvo kuningas astui nyt vuorostaan hevosen selkään ja riensi keihäs kädessä koko väkensä saattamana mäkeä alas. Pian kuultiin Kirsikkamajassa hänen raivohuutonsa. Mutta kun Syvähengelle ilmoitettiin, että nyt he tulevat kostamaan, niin arveli hän vain:

- Mainiota! Teidän ei tarvitse pelätä, vaan pistätte heidät köysiin sitä mukaan kun minä heitä nakkaan maahan. Sitten saatatte heidät jättää viranomaisten käsiin ja vaatia palkkiota.

Ja Syvähenki viskasi kaapunsa pois, kääri alusvaatteensa ylös ja pisti miekkansa vyöhön. Sen tehtyään hän meni kuistille ja heilutti tyytyväisenä sauvaansa.

Rosvopäällikkö saapui taloon täysissä varustuksissa tulisoihutujen ympäröimänä ja huusi kovalla äänellä Syvähenkeä tarkottaen:

- Missä se kaljupäinen aasi on? Tulkoon hän heti ulos mitteleämään voimia kanssani!

- Sinä kaltoin kasvatettu sikiö, - huusi Syvähenki vimmastuneena, - opetanpa sinua nyt kerrankin, jotta vastedes minut rnuistaisit.

Ja huitoen sauvallaan päänsä yli hän syöksyi rosvo-kuningasta vastaan. Tämä väitti iskun keihäällänsä ja huusi:

- Kuuleppas, munkki! Sinun äänesi tuntuu tutulta. Mikä on nimesi?

- Nimeni oli ennen Lo Ta, mutta sitten minä rupesin munkiksi, ja siitä saakka kutsutaan minua Syvähengeksi.

- Hahahaha! - nauroi rosvokuningas, astui alas hevosen selästä, heitti keihäänsä syrjään, kumarsi ja sanoi:

- Missä olette te kuljeskellut senjälkeen, kun viimeksi tapasimme! Ymmärränpä nyt millaisen miehen käsiin asetoverini joutui.

- Hän joutui täällä pahaan pulaan ja se olikin hänelle oikein, - sanoi Lo Ta astuen askeleen taaksepäin ja laskien sauvansa maahan. Mutta kun hän tulisoihlujen valossa katseli rosvopäällikköä tarkemmin, hän tunsu hänet Li Tshung nimiseksi rohtokauppiaaksi ja puoskariksi, tuoksi tunnetuksi »Tiikerisurmaksi», jonka hän oli viimeksi nähnyt juomalassa Wei Tshoun kaupungissa.

Lo Syvähenki vastasi nyt toisen kumarrukseen. Sitten he vaihtoivat keskenään kohteliaita selityksiä, kunnes Syvähenki vihdoim pyysi rosvoa astumaan sisään keskustelemaan asiasta enemmän.

Kun vanha Liu huomasi tämän muutoksen, hän huudahti:

- Mikä pohjaton onnettomuus! Tämä munkki kuuluu nähtävästi samaan joukkoon kuin nuo muut rosvot.

Kun nuo molemmat olivat taas istuutuneet, kuten kerran tuossa Wei Tshoun juomalassa, huusi Syvähenki Liun luokseen. Mutta tämä pelkäsi niin kovasti, ettei mitenkään olisi uskaltanut lähemmäksi astua.

- Älkää peljätkö, vanhus, - virkkoi Syvähenki, - tämä on vain eräs toverini.

Tämä lisäsi Liu paran pelkoa sitäkin enemmän, mutta hän ei uskaltanut vastustaa, vaan astui luo ja istuutui heidän viereensä.

- Nyt, kun te molemmat siinä edessäni istutte, - sanoi Syvähenki, - niin tahdonpa teille kertoa palasen elämäni.

Kun hän oli kertonut, hän jatkoi rosvopäällikköön päin kääntyen:

- Minä en aavistanut vähääkään, että tulisin tapaamaan teidät täällä. Entä kuka oli tuo, jota minä niin kovasti pitelin? Ja mitä te täällä muutoin teette?

- Erottuani teistä ja Shi Tsunista siellä juomalan edessä, - kertoi Li Tshung, - minä seuraavana päivänä kuulin, että te sen likakauppiaan todella tapoitte. Minä etsin sitten Shi Tsunia, mutta kun en häntä tavannut, tunsin asemani teidän vangitsemiskuulutukseenne johdosta epävarmaksi ja pakenin. Kun minä sitten pitkän aikaa senjälkeen kuljin tämän vuoren ohi, hyökkäsi tuo mies, jota te niin pahoin pieksitte, minun kimppuuni aikeissa ryöstää minut. Minä pidin kuitenkin puoleni ja hän kutsui minut luokseen ja pyysi minua liittymään joukkoonsa tarjoten minulle sivupäällikkyyden. Häntä nimitetään ”toiseksi päämieheksi”, Tshou Tungiksi.

- Hyvä! - selitti Syvähenki. Koska nyt itse olette täällä, niin pyydän teitä, ettei sanaakaan enää puhuttaisi Liun tyttären häistä. Tämä on hänen ainoa lapsensa, ja jos hänet Liu vanhukselta otettaisiin, jäisi ukko vanhoilla päivillään aivan yksin, ystävittä epätoivoon.

- Tässä suhteessa ei tule olemaan mitään vaikeuksia, - vakuutti Li Tshung, - mutta ettekö palaisi kanssamme vuorelle tervehtimään meitä? Ja ukko Liu lähtee ehkä samaan seuraan?

Kun vanha Liu tämän kuuli, hän riemastui suuresti ja riensi toimittamaan kestitystä kummallekin vieraille. Jokainen Li Tshungin joukkueesta sai niin paljon kuin jaksoi nauttia. Sitten toi Liu rahat ja punaisen silkkikankaan, jotka morsiuslahjaksi oli annettu, käski tuoda kaksi kantotuolia esiin, toisen, suuremman Syvähenkeä varten ja toisen pienemmän itseään varten, ja valitsi palvelijat, jotka saivat tehtäväkseen tuoda tavarat. Sitten he lähtivät liikkeelle Li Tshungin kanssa, joka nousi hevosensa selkään, Kirsikkavuoren rosvoleiriin, jonne he aamun valjetessa saapuivat.

He istuivat ylipäällikkö Li Tshungin teltassa, kun tämä lähetti kutsumaan Tshou Tungia, tuota toista rosvopäällikköä sinne. Kun Tshou Tung astui sisään ja näki miehet, hän suuttui tuimasti ja sanoi:

- Veli, mitä tämä on? Sen sijaan, että kostaisitte puolestani, te tuotte hänet tänne osottaen hänelle kunniapaikan teltassanne!

- Veli, - kysyi toinen, - ettekö tunne tuota munkkia sitten?

- Jos olisin hänet tuntenut, niin en kaikei olisi joutunutkaan hänen käsiinsä.

- Tämä munkki tappoi kolmella nyrkiniskulla keisarin ”läntisen rajan suojelijan”, kuten olen teille joskus kertonut.

Silloin kävi Tshou Tung tukkaansa kiinni ja huudahti ihmetyksestä. Sitten hän kumarsi Syvähengelle. Tämä vastasi kumarrukseen sanoen:

- Minä toivon, ettette tunne itseänne loukatuksi, vaikka nousinkin teitä vastaan.

Sitten he istuutuivat kaikki paitsi vanha Liu, ja Syvähenki sanoi:

- Herra Tshou ja te, hänen asetoverinsa, kuulkaa minua Minä toivon teidän ottavan huomioon, että Liu vanhuksella on vain yksi ainoa tytär. Tämän täytyy, niin kauan kuin isänsä elää, pitää hänestä huolta, ja kun hän kuolee, haudata hänet ja toimittaa hänelle uhrilahjoja ja pyhää savua. Jos te siis yhä aiotte voittaa hänen tyttärensä, niin saatatte te vanhan isän epätoivoiseksi. Hän ei voi tyttärensä naimisiin suostua. Senähden täytyy teidän nyt luvata olla tätä enää ajattelematta ja valita itsellenne joku toinen. Tässä ovat morsiuslahjaksi annetut rahat ja siikkikangas. No mitä te nyt asiasta arvelette?

- Kaiketi, - vastasi Tshou Tung, - en minä tulevaisuudessa enää astu siihen taloon.

- Suuren päällikön täytyy pitää sanansa ja vastata kunniaustansa, tietäkää se, - sanoi Syvähenki.

Ja rosvokuningas Tshou Tung katkaisi jousensa vannon pitävänsä sanansa. Vanha Liu kiitti häntä syvään kumartaen, antoi morsiuslunnaat takaisin ja läksi sitten kotiinsa.

Lota opettaa omalla tavallaan

Rosvot teurastivat nyt hevosia ja sikoja ja pitivät Syvähengen luonaan pitkän aikaa juhlien häntä. He näyttivät hänelle myöskin leirinsä ja sen ympäristön. Ja tämä. Kirsikkavuori oli todellakin mainio väijyntäpaikka, sillä sen huippu oli metsän peittämä, jyrkänteet olivat louhikkaita ja luoksepääsemättömiä ja ympäristö oli sakeaa metsää ja köynnöksiä monen peninkulman

päähän. Leiriin johti yksi ainoa tie, joka oli vahvasti vartioitu.

Kun Syvähenki oli muutaman päivän heidän luonaan viettänyt, hän huomasi heidän olevan halpamaisia ja ahneita ja halusi sentähden pois vuorelta. He koettivat pidättää häntä, mutta turhaan.

- Kuinka saattaisin minä, - sanoi hän, - kun olen kerran vetäytynyt maailman menosta syrjään, ruveta ruohossa vaanimaan ohikulkijoita?

- Siinä tapauksessa, - vastasivat rosvot, - vartokaa edes huomiseen saakka, hyvä ystävämme. Me lähdemme alas ja mitä saaliiksi saamme, sen annamme teille lahjaksi.

- Seuraavana päivänä he pitivät hänelle suuren lähtöjuhlan ja toivat kaikki kulta- ja hopeatavaransa esiin. Samalla tuli tieto, että alhaalla vuoren juurella kulki kaksi kuormaa ohi vain kymmenen vartiomiestä mukana. Silloin hypähtivät rosvot pystyyn ja suurin osa heistä riensi jyrkännettä alas, joten vain pari kolme jäi jällelle Syvähenkeä palvelemaan. Lähtiessään huusivat he vielä:

- Ystävämme, käyttäkää mielenne mukaan hyväksenne mitä tandotte, kunnes me palaamme takaisin ja tuomme jotakin teille lahjaksi.

Kun he olivat poistuneet, tuumaili Syvähenki:

- Vaikka noilla roistoilla on runsaasti kultaa ja hopeaa, lähtevät he pois antamatta minulle siitä mitään ja ryöstävät mieluummin toisten omaisuutta - minulle lahjaksi. Tehdäkseen minulle mieliksi, täytyy heidän siis tehdä muille paha. Mutta minäpä hämmästyttän heitä!

Hän huusi nuo muutamat jällellejääneet luokseen ja käski heidän tuoda väkijuomaa. Tyhjennettyään sitä

muutaman kipposen, Syvähenki nutusti heidät maahan ja sitoi heidät heidän omiin vaatteihiasa. Sitten hän avasi suuren vuotarisa, heitti kaiken tarpeettoman siitä pois, sotki ja rutisti jaloillaan kaikki esilletuodut kulta- ja hopea-astiat ja kääri ne vuotaan. Sen tehtyään hän otti muut myyttynsä, miekkansa ja sauvansa ja läksi leirin päinvastaiseen päähän. Täällä hän etsi polkua, jota pitkin voisi päästä pois. Mutta vuoren rinteet olivat joka puolelta niin jyrkät, ettei niitä pitkin voinut kulkea, ja hän ajatteli itseksensä:

- Jos minä menen takaisin ja laskeudun sitä tietä vuorelta, niin joudun minä tekemisiin noitten poikien kanssa. Täytyypä siis koettaa liukua tästä ruohoa pitkin alas.

Hän sitoi myyttynsä yhteen ja viskasi ne alas. Sitten hän lähetti miekkansa ja sauvansa samaa tietä ja liukui vihdoinkin itse kyyryssä vuoren jyrkännettä alas tullen perille pyörien kuin pallo muutaman kerran ympäri. Ruoho suojasi häntä eikä hän loukkaantunut lainkaan, vaan nousi heti alas tultuaan pystyyn, sieppasi myyttynsä, miekan ja sauvan ja marssi halki pitkän ruohon maantielle päin.

Sillävälän olivat rosvopäälliköt Li ja Tshou joukkoineen saapuneet laaksoon, mutta näkivätkin kymmenen miehen sijasta kolmattakymmentä hyvinvarustettua matkustajaa. Näitä kohti ryntäsivät he nyt keihäät ojossa huutaen:

- Hei! matkustajat! Pysähtykää maksamaan tullia!

Mutta eräs matkustajista, jolla oli säilä kädessä, astui rohkeasti Lita kohti ja he miekkailivat jonkun aikaa kummankaan voittamatta kunnes Tshou raivoissaan ryntäsi

toverinsa avuksi. Samalla hyökkäsi koko rosvojoukko hänen käskystään matkustajain kimppuun, valtasi ne, tappoi muutamia ja haavotti toisia. Ryöstettyään sen jälkeen kuormat he palasivat voitonriemuissaan vuorelle takaisin.

Mutta kun he saapuivat leiriin, he huomasivatkin, että jällelle jääneet pari leiriläistä makasi sidottuina maassa ja että kaikki kulta- ja hopea-astiat olivat kadoksissa.

Tshou vapautti sidotut ja kysyi heiltä, mitä oli tapahtunut ja missä Syvähenki on. Kuultuaan tarkemmin asiasta hän meni leirin toiseen päähän, katseli vuoren rinnettä alas ja huomasi ruohon eräältä kohtaa olevan laossa. Tästä oli Syvähenki liukunut alas.

- Tuo kaljupäinen lurjus on vanha varas! Kukapa uskoisi, että joku uskaltaa heittäytyä tuohon rotkoon?! - ihmetteli Tshou.

- Me ajamme häntä takaa ja otamme kiinni - sanoi Li, joka oli saapunut paikalle, - ja vaadimme häneltä hyvitystä tästä loukkauksesta.

- Parempi on olla ajamatta! - harkitsi toinen. - Kun varas on kerran mennyt niin me emme mahda sille enää mitään. Miksi ajaisimme häntä takaa? Vaikkapa saavuttaisimmekin, saattaisi hän voittaa meidät ja siten vain lisätä häpeätämme. Jääköön se silleen ja jakakaamme mielummin, mitä juuri saaliiksi saimme.

- Koska minä, -. virkkoi Li, - olin oikeastaan syynä siihen, että Syvähenki joutui leiriimme, niin luovutan minä sinulle oman osani saaliista.

-- Ei, ei! - väitti Tshou vastaan. - Me kaksi olemme asetovereja. Se ei siis sovi meille.

Valtion asiakirjoista tiedämme, että nämä kaksi

Kirsikkavuoren ”kuningasta” jatkoivat entiseen tapaan ryöstämistä.

Lo Syvähenki oli sillä välin, hän oli näet varhain aamulla lähtenyt leiristä, kulkenut päivälliseen saakka noin viisitoista, ehkä parikymmentäkin Kiinan penikulmaa ja alkoi nyt vähitellen tuntea nälkää. Mutta kun hän ei nähnyt ainoatakaan ihmisasuntoa, hän astui kiireesti eteenpäin katsellen etsivästi joka suuntaan. Vihdoin hän kuuli helähtävän äänen, ikäänkuin olisi tuulen hengähdys tuonut luostarin kellon soiton hänen kuuluviinsa, ja hän ajatteli itsekseen. Jumalan kiitos, siellä päin on varmaan joku luostari. Minä tunnen sen kellojen äänestä.

Eikä hänen tarvinnut kulkea varsin pitkää matkaa yleistä maantietä pitkin, joka johti tämän vuorisen seudun halki, kun hän joutui havumetsään johtavalle syrjätielle. Hän lähti kulkemaan tätä pitkin ja näki jonkun aikaa astuttuaan puoleksi rappiolle joutuneen luostarin, jonka pienet kellot soivat iloisesti tuulessa huojuvassa hongassa. Ulkoportin päällä riippui suuri punainen lauta, jossa kultaisin, mutta jo sangen vaalennein kirjaimin seisoi luostarin nimi. Kun hän oli kulkenut suunnilleen viisikymmentä askelta portista sisälle, hänen oli kuljettava kivisillan yli ja niin hän joutui vanhan vieraskodin edustalle, jonka ovi ja muurit olivat luhistuneet kokoon.

- Kuinka on tämä suuri luostari saattanut joutua näin rappiolle? - ihmetteli Syvähenki. Hän kääntyi rakennuksesta pois ja tuli luostarinjohtajan asunnon edustalle, jonka kivitys oli kyyhkysten likaama ja oven esilukko hämähäkinve rkon peittämä. Syvähenki löi sauvallaan maahan ja huusi:

- Matkustava munkki tahtoo ruokaa!

Mutta niin kauvan ja kovin kuin hän huusikin, ei kuulunut muuta vastausta kuin kaiku.

Hän meni keittiöön ja ruokahuoneeseen. Siellä ei näkynyt kattilaa tulella; uuni oli hajalla. Ruokahuoneen suojelusjumalat seisoivat vain vanhalla paikallaan. Niitten eteen hän laski myyttynsä ja läksi sitten sauva kädessä tarkemmin tutkimaan paikkaa.

Hän joutui pieneen mökkiin keittiön takana. Siellä istui lattialla muutama vanha, kalpea ja laiha munkki.

- Oletteko te munkit pois järjiltänne? - kysyi Lo Syvähenki. - Annatte minun juosta ympäri ja huutaa kurkkuni halki eikä viitsi yksikään teistä vastata!

- Älkää puhuko niin lujasti, - virkkoivat munkit.

- Minä olen matkustava munkki ja pyydän ruokaa. Mitä pahaa voisi siinä olla?

- Me emme ole kolmeen päivään syöneet riisin jyvääkään, kuinka siis voisimme teille ruokaa antaa?

- Onhan teillä kaiketi ainakin jyviä tai vadillinen riisijauhoja! Minä olen Viidentaulunvuoren munkkeja.

- Jos te kerran sieltä olette, olisi pyhä velvollisuutemme auttaa teitä. Mutta sitä emme mitenkään voi tehdä. Tämän luostarin munkit ovat kaikki lähteneet matkoihinsa eikä ole meillä jyvääkään varastossa.

- Järjetöntä! Älkää sanokokaan, ettei näin laajassa luostarissa olisi minkäänlaista ruokaa varastossa.

- Tämä on ollut, kuten te aivan oikein sanoitte, aikoinaan huomattava turvapaikka ja luostari. Mutta se on ollut. Täällä kävi usein matkustavia veljiä, mutta senjälkeen kuin eräs jättiläismunkki toverinsa kanssa tämän valtasi, joutui luostari rappiolle. Nämä kaksi tekivät täällä kaikenlaista paha. He ajoivat kaikki munkit pakosalle paitsi meitä vanhimpia. Me emme jak-

6 - Kapinallinen Lo Ta.

saneet juosta ja sen tähden saimme luvan jäädä. Mutta meillä ei ole mitään syötävää, kuten näette.

- Saatanko minä uskoa, että kaksi munkkia on tämän kaiken tehnyt teidän ilmottamatta siitä viranomaisille?

- Oo, kunnianarvoisa munkki, viranomaiset ovat kaukana, sangen kaukana täältä eikä olisi poliisivoimakaan heidän hävitykselleen mitään mahtanut. Se hurja munkki ja hänen toverinsa harjottivat täällä kaikenmoista ilkityötä, murhasivat, ryöstivät ja polttivat. Nyt asuvat he tuolla luostarinjohtajan rakennuksen takana.

- Mikä on miesten nimi?

- He käyttävät tietysti valenimiä. Se jättiläismunkki sanoo itseään ”rautaiseksi Buddhaksi” ja hänen seuralaisensa nimi on ”lentävä noita”. Munkinviittaa he käyttävät luonnollisesti valepukuna. Niin, he ovat suorastaan sentapaisia rosvoja, jotka metsissä vaaniskelevat ohikulkijoita.

Syvähengen näin tutkiskellessa vanhoja munkkeja, osui ruuanhaju hänen nenäänsä. Hän läksi heti sauva kädessä etsinnälle ja löysikin savesta tehdyn tulisijan, jolla oli kattila tulella. Hän nosti kattilan kautta ja näki riisijauhopuuron kiehuvan.

- Mitä lurjuksia te munkit olettekaan! - sätti hän. -

Sanotte minulle, että ette ole kolmeen päivään mitään syöneet, ja täällä kiehuu puuropata. Mitä se sellainen valehtelevä on?

Vanhat munkit voivottelivat, kun heidän riisipuuronsa löytyi, ja korjasivat lautasensa pian pois. Mutta Lo Syvähenki tunsu nälkensä kasvavan kovasti, etenkin nyt, kun oli löytynyt syötävää, ja koska hätä keinon keksii, niin hän pyyhkäisi ruohotukolla tomun vanhalta pöy-

dältä, tarttui kaksin käsin kattilaan ja tyhjensi sen pöydälle.

Kun nuo vanhat munkit näkivät, miten heidän puuronsa kävi, he tulivat pöydän luo ottaakseen osansa. Mutta Syvähenki sysäsi heidät pois, työnsipä toisia nurin ja ajoi toisia matkoihinsa. Senjälkeen hän alkoi puuron sakeampaa osaa mätkiä kämmenellään suuhunsa. Eipä ennättänyt hän seitsemää kertaa pistää kättään puuroon, kun nuo vanhat munkit taas hänet ympäröivät valittaen:

- Totta totisesti, me emme ole kolmeen päivään syöneet mitään, ja kun meidän nyt onnistui saada vähä-sen riisiä puuroksi, niin te tulette ja viette senkin.

Kun Syvähenki poistui pöydän luota, hän kuuli jonkun laulavan ulkona, nosti sauvansa olalle ja riensi pihalle.

Luostariin näkyi tulevan muuan mies, joka kantoi olkapäällään koria ja ruukkua kiinnitettyinä kantopuun kumpaankin päähän. Korista pisti esiin kalan pyrstö ja sitäpaitsi näkyi siinä lotoskukan lehtiin käärittynä olevan muutakin ruokaa. Ruukussa oli väki-juomaa ja ruukun kautena lotoslehti. Mies lauloi tullessaan:

Sä olet yksin niinkuin minäkin,
ei sulla miestä, mull' ei vaimoa.
Jos hyväilyittä elät sinäkin,
mun elämäni vast' on kauhea.

Munkit seurasivat Syvähenkeä ulos, osottivat laulavaa miestä ja kuiskasivat hänelle:

- Tuo on se ”lentävä noita”.

Syvähenki kohotti sauvansa ja seurasi miestä. Tämä ei huomannut sitä, vaan meni suoraa päätä luostarinjohtajan rakennuksen takana sijaitsevaan olinpaikkaansa.

Nyt näki Syvähenki kolmelle hengelle katetun sievän pöydän tuuhean puun varjossa. Tanakka, hartiakas munkki, jolla oli mustat, pitkät kulmakarvat, istui yläpäässä pöytää ja hänen vieressään nuori tyttö.

Syvähenki astui hiljaa aivan lähelle ja pelotti heidät.

Munkki hypähti pystyyn ja sanoi:

- Minä pyydän, kunnianarvoisa isä, olkaa hyvä ja istuutukaa kanssamme aterioimaan.

Syvähenki nosti sauvansa olalleen ja kysyi:

- Miksi olette tämän luostarin hävittäneet?

- Hyvä isä, - vastasi munkki, - pyydän teitä istuutumaan ja kuuntelemaan, mitä sanon.

- Minä odotan pikaista vastausta, ymmärrättekö, - huusi Syvähenki katsoen tuimasti.

- Tämä luostari oli paraita näillä seuduilla, sillä sillä oli laajat tilukset ja se saattoi tarjota monen monelle munkille mitä mukavimman olon. Mutta luostarin munkkeja, joista näette vielä muutamia vanhoja tuolla käytävässä, syytettiin siitä, että he elivät ylellisesti ja pitivät naisia luonaan eikä voinut johtajakaan pitää heitä kurissa. Tekivät he vielä valituksen häntä vastaan ja saivat hänet pois virastaan. Kun luostari senjälkeen oli vähitellen joutunut aivan rappiolle, munkit hajaantuivat mikä minnekin ja luostarin tilukset myytiin. Sentähden minä tulin tänne ottaakseni luostarin haltuuni ja laittaakseni sen taas kuntoon. Me olemme tässä juuri olleet hommassa korjata vanha ulkoportti ja tehdä uudet katot muutamisiin rakennuksiin.

- Kuka on tämä nuori tyttö? - kysyi Syvähenki.

- Hyvä isä, minä tahdon kertoa teille hänenkin tarinansa. Hän on erään rikkaan miehen tytär naapurikylästä. Hänen isänsä oli pitkän aikaa luostarin suosi-

joita. Mutta perhe joutui vararikkoon ja tyttö on nyt köyhä; hänen miehensä on sitäpaitsi sairas. Sentähden on hän, kuten näette, tullut tänne hakemaan vähäsen riisiä, ja kunnioituksesta hänen isäänsä kohtaan minä pyysin häntä aterioimaan kanssamme. Älkää uskoko, hyvä isä, mitä nuo vanhat munkit teille sanovat!

Kun Syvähenki oli saanut kuulla tämän perinpohjaisen selvityksen, hän virkkoi:

- Vai ovat nuo vanhat munkit vetäneet minua nenästä? No, enpä aio toista kertaa enää sellaista suvaita.

Sen sanottuaan hän nosti taas sauvansa olalle ja palasi keittiörakennuksen takana olevaan mökkiin.

Munkit seisoivat paraikaa pöydän ympärillä noukkien viimeisiä riisinjyväsiä. Syvähenki hyppäsi heidän keskelleen ja huusi:

- Te itse olette tämän luostarin hävittäneet ja sitten kehtaatte vielä valehdella minulle vasten naamaa!

- Älkää uskoko heitä, - huusivat munkit kuin yhdestä suusta. - Kun he näkivät teidän sauvanne ja rniekkanrie ja olivat itse aseitta, he eivät uskaltaneet haastaa riitaa kanssanne. Jollette usko meitä, niin menkää vielä kerta takaisin, ja saattepa nähdä, että he ottavat teidät nyt toisin vastaan. Ja ajatelkaa toki, kunnianarvoisa veli, että he syövät lihaa ja juovat viinaa, kun meillä sitävastoin ei ole enää riisin jyvääkään ja jouduimme vielä suurempaan hätään, kun te saatoitte syödä viimeisemme.

- Siinä on järkeä, -ajatteli Lo Syvähenki itsekseen ja läksi toisen puolueen luo. Mutta ovi, joka vei sinne, oli suljettu ja teljetty ja hänen täytyi potkaista se auki.

Kun hän astui sisään, tuli ”rautainen Buddha” häntä vastaan suuri miekka kädessä, Lo Syvähenki kohotti

sauvansa ja ottelu alkoi. Kun ”rautainen Buddha” oli kaksitoista tai neljätoista kertaa iskenyt miekallaan, hänen täytyi jo peräytyä jaksamatta tuskin enää välttää Syvähengen lyöntejä. Silloin hiipi ”lentävä noita” Lo Syvähengen taa iskeäkseen väkipuukon hänen selkäänsä.

Syvähengi kuuli kyllä hänen askeleensa ja näki hänen varjonsa, vaan ei uskaltanut heti kääntyä ympäri peläten salajuontaa. Hän laski sentäh den sauvansa maahan ja heitti itsensä sen varassa ”rautaisen Buddhan” lyöntipiiriä ulomnaksi karjaisten samalla niin kamalasti, että toiset säpsähtäen vetäytyivät taaksepäin. Saatuaan näin selkäänsä turvatuksi hän kääntyi kumpaakin vastaan ja taisteli kuolemaa halveksien pitkän aikaa yksin kahta vastaan. Mutta ensiksikin Syvähenki taisteli nälkäisenä, toiseksi hän oli sinä päivänä kulkenut pitkän matkan ja kolmanneksi oli yksin peräti vaikeata pitää hyvissä voimissakin puoliaan kahta sellaista sotakarhua vastaan. Hän laski sauvansa ja pakeni.

Toiset kaksi seurasivat häntä ulkoportille saakka. Siellä Syvähenki kääntyi vielä kerta heitä vastaan ja piti vielä jonkun aikaa puoliaan, mutta sitten hänen täytyi taas paeta. Nyt eivät ”rautainen Buddha” ja ”lentävä noita” viitsineet enää ajaa häntä takaa, väsyneitä kun olivat, vaan istuutuivat kivisillan kaidepuulle.

Lo Syvähenki oli ennättänyt jo melko kauas, kun hän huomasi unohtaneensa myyttynsä luostariin Buddha-patsaan eteen. Kiireessä hän ei ollut niitä muistanut. Mutta kuinka hän voisi tulla rahatta toimeen matkalla? Sitäpaitsi hänen oli kova nälkä ja hyvin toivottomalta näytti paluu takaisin ja uusi tappelu noitten lurjusten kanssa. Se olisi suorastaan vaarallista!

Hänen näin arvellessaan, mitä nyt olisi tehtävä, painui tie tuuheaan havumetsään:

- Kuinka synkkä metsä! - ajatteli hän.

Samassa näkyi tuntematon mies pistävän päänsä esiin puunrungon takaa ja viheltävän. Mies katsahti vain lyhyeen sieltä, löi kätensä yhteen ja katosi.

Syvähenki ajatteli:

- Se on joku pakkoverottaja, joka vaanii ohikulkijoita, ja kun hän näki, että minä olen vain munkki, hän löi käsiään yhteen, ikäänkuin sanoakseen: Ei ole sinusta mihinkään. Mutta minäpä näytän hänelle, että kyllä on minusssa vielä miehen vastus. Entä jos kiskoisin tuolta lurjukselta hänen vaatteensa ja möisin ne sitten saadakseni vähäsen suuhun pantavaa?

Syvähenki nosti sauvansa olkapäälle ja astui metsään:

- Hoi, sinä metsäkukko! Astu esiin!

Metsässä vaaniva mies nauroi ja puheli itsekseen:

- Hän on loukkaantunut ja vaatii minua esille!

Ja hän sieppasi miekkansa ja hyppäsi esiin huutaen:

- Nyt sinä kaljupää joudut surman suuhun! Mutta syytä itseäsi, en minä sinua tänne kutsunut!

- Tahdonpa antaa sinulle jotakin, jotta minut muistaisit!
- huusi Syvähenki ja hyökkäsi toista kohti.

Mies varustautui puolustamaan itseään miekallansa. Mutta tuskin hän oli kunnolla ehtinyt silmäillä Syvähenkeä, kun mieleensä juolahti ajatus, että tuo näyttää tutulta. Ja hän kysyi:

- Herkeä hetkeksi, munkki! Äänesi kuuluu tutulta. Mikä on nimesi?

- Kyllä minä sen kohta sinulle sanon ja niin, että sinun pitää se muistaman, - vastasi Syvähenki.

Nyt pikastui toinenkin ja ottelu alkoi. Mutta tuskin he olivat kymmentä kertaa iskeneet, kun metsävaanija arveli:

- Tuopa vasta julma munkki! - Ja hetken kuluttua virkkoi hän taas: - Herkeä, pyhä veli edes silmänräpäykseksi, minulla on asiaa sinulle.

Molemmat peräytyivät pari askelta ja mies sanoi asiansa.

- Todellakin, minä tunnen teidät. Mikä on nimenne?

Kun mies kuuli nimen Lo Ta, hän heitti miekkansa maahan, kumarsi kohteliaasti ja sanoi:

- Ehkä muistatte vielä erään Shi Tsunin?

- Kautta kunniani, herra Shi siinä seisookin edessäni! - huusi Lo Syvähenki nauraen ja vastasi kumarrukseen. Sitten molemmat astuivat syvemmälle metsään kertoakseen seikkailujaan.

Myöskin Shi Tsun oli lihakauppiaan murhan johdosta paennut Wei Tshousta pohjoiseen päin. Mutta kun hänen varansa vihdoon loppuivat, hän pysähtyi tänne ”katsomaan, miten päästä pälkähästä”.

Kun Syvähenkikin oli kertonut omat seikkailunsa, virkkoi Shi Tsun:

- Veli hyvä, jos teidän on nälkä, on minulla tarjota lihaa ja muutamia piirakoita. - Ja kaivettuaan ruoat esiin lisäsi: - Koska olette unohtanut mytтынne luostariin, niin lähdemme yhdessä niitä hakemaan, ja jos ne lurjukset eivät niitä hevillä hellitä, niin kyllä me teemme pian selvää.

- Niin teemme, - lisäsi siihen Syvähenki kiirehtien syömistään. Sitten he tarttuivat aseihinsa ja läksivät tuohon rappiolle joutuneeseen luostariin.

”Rautainen Buddha” ja ”lentävä noita” istuivat yhä vielä kivisillalla.

- Ylös, roistot! - huusi Syvähenki heille. - Tällä kertaa ottaakin kovalle!

- Vai syhyy teidän selkänne vielä, vaikka äsken jouduitte alakynteen? - vastasi siihen ”rautainen Buddha” nauraen.

Silloin nosti Syvähenki raivostuneena sauvansa ja syöksyi sillalle. ”Rautainen Buddha” asettui paljastettu miekka kädessä ja otsa ryppyisenä vastarintaan. Tällä kertaa piti Shi Tsun huolta siitä, ettei ”lentävä noita” voinut takaa päin hyökätä Syvähengenen niskaan. Sitäpaitsi hänen nälkensä oli tyydytetty ja hän oli siis sekä paremmissa voimissa että hyvällä tuulella.

Tuima ottelu oli taas käymässä. Lo Syvähenki alkoi jo päästä vastustajastaan voitolle, kun ”lentävä noita” yritti taas takaa päin hänen kimppuunsa. Mutta silloin hyppäsi Shi Tsun sillalle huutaen:

- Äläpäs huoli! Jätä hänet!

Ja Shi Tsun kävi tuon salakavalan ”lentävän noidan” kimppuun. Nyt he olivat niinkuin pitikin, kaksi kahta vastaan. Syvähenki sai vähitellen voiton ja työnsi ”rautaisen Buddhan” vihdoin sillan kaidepuun yli.

Kun ”lentävä noita” näki toverinsa putoovan, hän menetti rohkeutensa ja yritti paeta. Mutta Shi Tsun seurasi häntä kintereillä, löi hänet miekallaan maahan ja lävisti hänen ruumiinsa. Sillä välin oli Lo Ta iskenyt sillan alle pudonnutta vielä niin rajusti, että tämä paikalla heitti henkensä. Niin olivat nuo kaksi rohkeata seikkailijaa kadonneet kuin unelma. Syvähenki ja Shi Tsun sitoivat heidän ruumiinsa yhteen ja heittivät jokeen.

Kun he sitten astuivat luostariin noutamaan myttyjä, he huomasivat, että kaikki vanhat munkit olivat hirttäytyneet, nähtävästi peläten ”rautaisen Buddhan”

vihaa He pistäytyivät myös luostarinjohtajan aution asunnon taa ja näkivät tuon nuoren tytön syöksyneen kaivoon ja hukkuneen. Ei ainoatakaan elävää sielua näkynyt.

Ystävykset löysivät eräästä vaatekääröstä vähäsen hopeata, minkä Shi Tsun otti huostaansa, sekä lihaa ynnä muuta ruokaa. He keittivät nämä ja tyydyttivät nälkinsä tyystin. Sitten he laittoivat matkamyttynsä, tekivät muutamia risukimppuja ja syyttivät aution, hävinneen luostarin tuleen. Kun tulenlieskat yhtenä suurena patsaana taivasta tavottelivat, he läksivät pois.

Koko yön he kulkivat yhdessä ja kun he seuraavan päivän aamuna saapuivat erääseen kylään, he poikkesivat majataloon aamiaiselle.

- Mitä te nyt oikein aiotte tehdä, - kysyi Syvähenki toveriltaan.

- Lähden tästä Hua Jiniin ja astun kapinallisten joukkoon. Ties sitten, mitä kohtalo osakseni suo.

- Niinhän se on, hyvä veli, - virkkoi Syvähenki ja kaivoi arvokkaan lautasen matkamyttystään. - Ottakaa tämä, sillä saatte jonkun verran eväitä itsellenne.

Kylä ei ollut vielä kovinkaan kaukana heidän takanaan, kun tiensä erosivat. Siinä he heittivät jäähyväiset toisilleen ja läksivät sitten kumpikin omalle taholleen.

Lo Ta rupeaa vihannestarhan vartiaksi

Lähes kymmenen päivän kuluttua Lo Ta saapui pääkaupunkiin. Hän asteli väkirikkaan kaupungin katuja pitkin katsellen hartaasti ympärilleen ja kysellen myymälöistä ”Suuren saarnaajan” luostaria.

Vihdoinkin hän löysi luostarin ja astui vierassuojaan. Eräs munkki ilmotti hänen tulostaan luostarin sairaanhoitajalle, joka ilmaantui pian vierassuojaan. Mutta kun tämä näki vieraan uljaan ryhdin, rautaisen sauvan ja miekan sekä nuo suuret matkamytyt, niin pelottipa häntä aika lailla. Hän maltoi kuitenkin pian mielensä ja kysyi mistä ”kunnioitettava veli” tulee. Syvähenki heitti sauvansa ja kantamuksensa maahan, kumarsi, - johon toinen vastasi - ja selitti:

- Minä tulen Viidentaulunvuoren luostarista ja tuon kirjeen päämieheltäni Tshi Tshinilta teidän luostarinne johtajalle, herra Tsingille, pyynnöllä toimittaa minulle paikka.

- Siinä tapauksessa, - sanoi sairaanhoitaja, - on paras, että menemme suorastaan luostarinjohtajan asuntoon.

Kun he olivat saapuneet sinne, Lo Syvähenki avasi myyttynsä, otti kirjeen esille ja piti sitä kädessä valmiina antaakseen sen luostarinjohtajalle. Nyt kysyi sairaanhoitaja ihmetellen:

- Ettekö te, hyvä mies, tunne meidän tapojamme ja määräyksiämme. Luostarinjohtaja on tuossa tuokiassa täällä. Pankaa siis miekkanne pois ja ottakaa esille seitsemän suitsutuspuikkoa voidaksenne osottaa luostarinjohtajalle kunniaa.

- Miksette sitä ennemmin sanonut? - virkkoi Syvähenki, avasi taas matkamyttynsä ja otti suitsutuspuikot. Mutta hän ei näkynyt tietävän, mitä niillä piti tehdä. Sairaanhoitaja auttoi häntä ja puki myös puhtaan munkinkauhtanan hänen ylleen.

Kun luostarin päämies astui sisään, sanoi sairaanhoitaja:

- Tämä munkki on saapunut meille Viidentaulunvuoren luostarista, mukanaan kirje herra Tshinilta.

- Vai niin. Enpä ole pitkään aikaan kuullut mitään vanhemmasta veljestäni, - puhui luostarinjohtaja.

Sairaanhoitaja käski Syvähenkeä toimimaan ripeästi suitsutuspuikkoineen ja osottamaan luostarin päämiehelle tälle kuuluvaa kunniaa. Mutta Syvähengellä ei ollut aavistustakaan, minne suitsutuslaite oli pantava ja piti sitä sentähden lujasti kädessään. Sairaanhoitajan oli vaikea pidättäytyä naurusta, kun hän sytytti Syvähengen suitsutuspuikot lieden luona palamaan ja vei hänet sitten johtajan eteen käskien kumartamaan kolme kertaa. Sen tehtyään Syvähenki antoi kirjeen.

Kun luostarinjohtaja oli lukenut kirjeen, jossa mainittiin syyt, miksi Syvähenki oli munkiksi ruvennut ja miksi hänet lähtettiin pois Viidentaulunvuoren luostarista sekä pyydettiin toimittamaan hänelle paikka, koska hän on ”kantava hyviä hedelmiä”, virkkoi johtaja:

- Te olette tulleet kaukaa. Menkää nyt munkkien makuusuojaan lepäämään matkasta, niin sitten saatte syödä.

Syvähenki kiitti johtajaa, sammutti suitsutustulet lieden luona, vaikka hänen olisi pitänyt jättää ne palamaan, otti mytynsä, miekkansa ja sauvansa ja seurasi opastaan huoneesta ulos.

Mutta johtaja kutsui luostarin virkailijat kokoon ja lausui:

- Kuulkaahan kuinka järjetön minun vanhempi veljeni Tshi Tshin on. Tämä munkki, joka tänään saapui luostariimme, on entinen sotaväen kapteeni, joka on tappanut miehen ja sentähden ruvennut munkiksi Viidentaulunvuoren luostariin. Mutta pian senjälkeen hän

pari kertaa rikkoi pahasti luostarin järjestystä vastaan ja kiihotti munkkejakin sopimattomalla käytöksellään, ja tästä syystä hänet sitten lähetettiin luostarista pois juuri meidän luoksemme. Minä puolestani en tahtoisi suostua ottamaan häntä luoksemme, mutta minun veljeni pyytää niin hartaasti. Jos me hänen ottoonsa suostumme, niin hän luonnollisesti tulee rikkomaan meidänkin hyvää järjestystämme% kuten siellä teki. Mitä meidän siis on tekeminen?

- Todellakin, - sanoi sairaanhoitaja, - kun minä ensiksi näin sen miehen, arvelin, ettei hän ainakaan ole munkin näköinen Kuinka voisimmekaan ottaa hänet luostariimme?

- Sain äsken kuulla, - ilmotti kyökkimestari, - että luostarin vihannestarhaa ovat sotaväki ja kuljeskelevat pahantekijät hävittäneet ja voronneet. Mikään tavallinen rnunkki ei voi sitä estää. Mutta emmekö lähetä tuota raavasta miestä vartioimaan vihannestarhaamme?

- Teidän ehdotuksenne on hyvä, - sanoi johtaja ja kutsutti Lo Syvähengen sisään.

Tämän tultua luostarinjohtaja lausui:

- Koska minun veljeni teidän tuomassa kirjeessänne pyytää hankkimaan teille paikan, niin olemme päättäneet uskoa luostarin vihannestarhan hoidon ja vartioimisen teidän huostaanne. Se sijaitsee portin ulkopuolella ja ulottuu yhtä kauaksi kuin tempelin muurit Viidentaulunvuorella. Teidän tulee siis pitää silmällä puutarhureita ja huolehtia siitä, että nämä joka päivä luovat luostariin kymmenen koria vihanneksia. Mikä siitä jää yli, on teidän omaisuuttanne.

- Minun päämieheni Tshin, - vastasi Lo Syvähenki, - lähetti minut teidän kunnianarvoisaan luostariinne,

jotta minä täällä saisin munkin paikan. Mitenkä on ymmärrettävissä, että te panette minut vartioimaan vihannestarhaa, joka on ulkopuolella luostaria, sen sijaan että tekisitte minusta kyökkimestarin, lukkarin tai jonkun muun sellaisen virkamiehen?

- Hyvä mies, - selitti luostarinjohtaja, - te arvostelette asemaanne väärin. Te olette juuri tullut luostariin ettekä omaa vielä mitään ansioita, joitten perusteella voisimme antaa teille etuoikeuksia. Kuinka saatatte toivoakaan, että teistä heti tehtäisiin esim. kyökkimestari? Vihannestarhan hoito ja vartioiminen on sekin hyvin tärkeä tehtävä.

- Mutta minä en vaan ota pitääkseni huolta vihannestarhasta, tiuskasi Syvähenki. Hitto vieköön, minä tahdon ainakin kyökkimestariksi!

- Kuulkaahan toki, mitä sanon, - alkoi sairaanhoitaja. - Kuten tiedätte, on luostareissa eri talousosastoja, joista kullakin on oma esimiehensä. Minulle esimerkiksi kuuluu sairaiden hoito ja kaikki mikä on jossakin yhteydessä vieraan tulon ja lähdön kanssa. Mitä tulee luostarin johtajaan, hänen apulaiseensa ja muihin sellaisiin, niin nämä ovat korkeita virkoja, joita on vaikea saada. Lukkari ja kyökkimestari ovat vastuunalaiset heitä ylemmille virkamiehille luostarin varoista ja tiluksista. Mitenkä voitte siis heti vaatia näin vastuunalaista virkaa? Sitten on virkamiehiä, jotka pitävät huolta eri rakennuksista. Se, jonka huostassa varastot ovat, on nimeltään varastomestari, se, joka pitää silmällä temppelejä, on temppeleinvartia, käytävien ja teiden kunnossapito kuuluu tietarkastajalle, järjestys ja puhtaus kylpyhuoneissa on kylpymestarin asia, ja niin edelleen. Nämä viimeksimainitut virat ovat toisluokkaisia. Sitten on

vielä sellaisia virkamiehiä, jotka pitävät huolta jokapäiväisestä kulutuksesta, kuten hiilenhankkija, riisinhankkija, teenhankkija ja vihannestenhankkija, jolle vihannestarhan hoito kuuluu. Viimeksi mainittu tehtävä on nyt uskottu teidän huostaanne. Tämä virka on tosin vaatimaton, mutta olettakaamme, että te hoidatte sitä yhden vuoden, niin sittenhän voitte jo tulla nimitetyksi hiilenhankkijaksi. Kun sitten taas olette vuoden ajan hoitanut tätä virkaa, niin saatatte tulla kylpymestariksi, sitten taas vuoden kuluttua lukkariksi, kyökkimestariksi j. n. e.

- No siinä tapauksessa, - arveli Syvähenki, - olisi syytä ruveta vihannestarhan päämieheksi . . . Minä otan huomenna tuon viran haltuuni.

Kun luostarinjohtaja kuuli Syvähengen suostuvan vihannestarhan vartiaksi, hän kutsui hänet luokseen kestitykselle. Vihannestarhan pienen vahtimajan seinään naulattiin ilmotus, että tarhan hoito tästä lähtien kuuluu Syvähengelle, joka seuraavana päivänä astuu virkaansa, ja ettei maankulkijain ole lupa astua tarhaan ja ottaa sen hedelmiä. Seuraavana aamuna sai Syvähenki vastaanottaa lakituolissa istuvan luostarinjohtajan kädestä virkamääräyksensä ja hän muutti omaan asuntoonsa vihannestarhaan.

Noin parin-, kolmenkymmenen joutilaan rnaankulkurin oli tapana tuontuostakin pistäytyä tarhaan vihanneksia ja hedelmiä varastamaan. Kun nämä lukivat tuon ilmotuksen Syvähengen uudesta toimesta, he neuvottelivat, miten voisivat kukistaa tuon tulokkaan munkin ja saada hänet valtaansa.

Eräs heistä ehdotti, että he olevinaan tulisivat onnittelemaan häntä uuden viran johdosta, polvistuisivat sitten likahaudan luona häneen eteensä, tarttuisivat yht-

äkkiä häntä jalkoihin ja viskaisivat hautaan. Tämä olisi aluksi hänelle aimo opetuksiksi. Ehdotusta pidettiin mainiona.

Kun Lo Syvähenki oli laskenut sauvansa ja matkamyttynsä uuteen tupaansa ja munkit, jotka häntä sinne saattoivat, palanneet esimiestensä mukana takaisin luostariin, hän meni ulos majansa edustalle katselemaan miltä ympäristö näyttää. Eipä kestänyt kauaa, kun ilmestyi maankulkureita, jotka lahjoja tuoden tulivat häntä onnittelemaan. He jäivät nauraa kihittäen seisomaan jonkun matkan päähän ja ilmottivat äänekkäästi:

- Kunnianarvoisa isä, kun me eilen saimme tietää, että teidät on nimitetty tämän vihannestarhan hoitajaksi, niin me naapurit päätimme tulla tervehtimään teitä ja tuomaan teille nöyryimmät onnentoivotuksemme.

- Syvähenki ei huomannut petosta, vaan astui aivan lähelle likahautaa ottaakseen vastaan heitä ja pyytääkseen heitä astumaan sisään. Kaksi noista maankulkureista, nimeltä Katurotta ja Ruohokäärme, erosi muista lähestyen Syvähenkeä ja polvistuivat maahan toivossa, että hän tulisi auttamaan heitä ylös, jolloin he tarttuivat hänen jalkoihinsa. Mutta Syvähengen mieleen juolahti epäily, että noilla on paha nahassa, ja hän tuumi itsekseen: - Siinä on sitten omituisia joukkoa! He eivät ole sitä eivätkä tätä. Aikovatkohan nuo lurjukset karata kiinni jalkoihini ja viskata minut ehkä tuohon kuoppaan, koska noin kauan tuossa kontillaan könöttävät? Jos he tahtovat silittää tiikerin partaa, niin annanpa heidän tuta myöskin sen kähäliä

Hän astui nyt lähelle noita kahta maankulkijaa, jotka ojensivat kätensä häntä kohti sanoen: ”Teidän nöyryt palvelijanne ovat tulleet ilmaisemaan teille kuuliaisuut-

taan.” Mutta samassa tarttui toinen heistä Syvähengeen oikeaan toinen vasempaan jalkaan. Ennenkuin he ennättivät nostaa hänet ylös ja viskata kuoppaan, riuhtaisi Syvähenki oikean jalkansa irti ja lennätti Ruohokäärmeen likahautaan. Ja kun Katurotta päästi vasemman jalan pötkiäkseen pakoon, hän sai sellaisen potkun, että lensi toverinsa perään.

Muut maankuikijat ihan kangistuivat hämmästyksestä ja seisoivat mykkinä suut selällään. Kun he sitten yrittivät pakoon, Lo Syvähenki huusi heitä jäämään:

- Joka liikahtaa paikaltaan, sen käy samoin kuin noiden kahden!

He pelkäsivät hievahtaa paikaltaan ja katselivat vavisten noita kahta kapinoitsijatoveriaan, jotka nyt siellä liassa rypesivät. Kuoppa oli näet suuri ja syvä ja täynnä perkeitä ja lokaa ja he olivat suistuneet sinne suin päin. Päästyään vihdoin jaloilleen ja toinnuttuaan ensi säikähdyksestään he huusivat hartaasti pyytäen:

- Kunnianarvoisa, pyhä isä, olkaa meille armollinen!

- Tulkaa tänne, lurjukset, - tiuskaisi Syvähenki, - ja auttakaa noita kahta vaivaista tuolta kuopasta! Ja korjatkaa sitten luunne mitä pikimmin!

He autoivat molemmat onnettomat toverinsa kuopasta ja taluttivat heidät kurpitsa-aitauksen luo. Mutta kun he olivat niin likaiset, että oli ilettävää lähestyä heitä, komensi Syvähenki nauraa hirnuen:

- Mars, pässinpäät, tuohon vesilammikkoon peseytynään, ja kun te olette puhtaat, tahdon puhua kanssanne!

Kun nuo molemmat juonittelijat olivat lammikossa pesseet itsensä, he saivat toisilta puhdasta vaatetta ylleen. Sitten käski Syvähenki:

- Tulkaa nyt minun asuntooni, ja antakaa minun kuulla, mitä teillä on kerrottavaa puolustukseksenne.

Kun kaikki olivat koolla Syvähengen asunnossa, hän jatkoi:

- Muistakaa, te lurjukset, ettette toista kertaa pidä minua narrinanne. Mutta sanokaahan, keitä ja mistä te olette ja mikä sai teitä sellaiseen roskaiseen juoneen ryhtymään?

Kaikki maankuljeksijat lankesivat maahan hänen eteensä ja selittivät:

- Me olemme tästä ympäristöstä ja elämme mistä sattuu. Tästä vihannestarhasta olemme tottuneet ottamaan hedelmiä, vaikka loustari on kyllä koettanut estää meitä siitä lupaamalla meille palkintoja. Mutta mikäs autti? Entä mistä te, kunnianarvoisa isä, olette kotoisin ja mitenkä on luostarinjohtaja tavannut teidät? Eihän ole teitä ennen näillä mailla näkynyt. Me vakuutamme tästä päivästä saakka olevamme teidän nöyriä palvelijoitamme.

Syvähengi kertoi heille omista seikkailuistaan ja lisäsi sitten:

- Minä ryntäisin vaikka sotajoukon läpi, miksi puhunkaan siis sellaisista raukoista kuin te!

- Se on totta! Se on totta! - huusivat kaikki ja läksivät pois kiitettyään häntä ensin, että oli niin vähällä heidät vapaaksi laskenut.

Seuraavana päivänä päättivät miehet ostaa ruokia ja juomia ja kestitä Syvähenkeä hänen omassa tuvassaan. Mutta kun he saapuivat hänen luokseen, Lo Syvähenki virkkoi:

- Mitä joutavia! Se nyt oli aivan tarpeetonta, että te minun tähteni ryhdyitte sellaisiin uhrauksiin!

- Me pidämme sitä suurena onnena, kunnianarvoisa isä, että tapasimme henkilön, joka meistäkin huolehtisi, - vastasivat he.

Lo Syvähenki oli siitä kovin iloissaan ja söi ja joi heidän kanssaan, että tulivat hauskalle tuulelle. He mekastivat ja kertoivat seikkailujaan, paukahuttelivat käsillään ja naureskelivat. Hauskoja, huolettomia poikia näyttivät olevan.

Yhtäkkiä kuului ulkoa peltovaristen äänestä räykkymistä ja kun he astuivat ulos puutarhaan, eräs työmiehistä osotti uuden variksenpesän eräässä raidassa.

Jotkut ehdottivat, että pitää noutaa tikapuut ja ottaa pesä alas, mutta Ruohokäärme lupasi kiivetä puuhun ja tuoda pesän ilman tikapuita.

Nyt silmäili Syvähenki puuta hetken aikaa, ikäänkuin olisi sitä katseellaan mitannut, astui sitten puun luo ja heitti päällysviittansa yltään. Senjälkeen hän kiersi oikean kätensä puun rungon ympäri aivan läheltä tyveä, otti vasemmalla kädellään ylempää kiinni, asettui tukevaan asentoon ja ponnistaen itsensä suoraksi repäisi yhdellä tempauksella puun juurineen päivineen maasta.

Kun tyhjäntoimittajat hänen ympärillään huutaen tahtoivat onnitella Lo Syvähenkeä tämän yliluonnollisen jättiläisteon johdosta, hän arveli rauhallisesti, niinkuin ei mitään erinomaista olisi tapahtunut:

- Eihän tuossa mitään sen kummempaa. Huomenna saatte nähdä, että minä osaan aseitakin käyttää.

Senjälkeen erosi tuo elämöivä seurue yöksi aikoen seuraavana aamuna jälleen kokoontua.

Kun nuo maankuleksijat huomasivat, että Syvähenki oli taipuvainen huvitteluun, he tulivat joka päivä hänen luokseen, ja kun he olivat aikansa syöneet

ja juoneet, esitti Syvähenki heille puutarhassa voimatempPUja.

Eräänä päivänä hän oli kutsunut heidät kaikki luokseen ja kun he olivat kyllikseen mässänneet, lausui joku joukosta isännälle:

- Mutta te ette olekaan vielä näyttänyt meille, mitenkä te tuota rautaista sauvaa käsittelette.

Syvähengi otti esiin viisi jalkaa pitkän ja kuusikymmentä naulaa painavan sauvansa. Toiset hämmästyivät kovasti sen nähdessään ja sanoivat, että sillä, joka sitä käyttää, pitää olla puhvelihärän voima. Mutta Syvähenki nosti sen vaivatta ylös ja viskasi kuin korren ilmaan ja vaikka hän teki sillä vielä kaikellaisia muita tempPUja, ei sen paino näyttänyt häntä lainkaan häiritsevän eikä väsyttävän.

- Mainiota! - ärjyivät vetelehtijät.

- Erinomaista! - huusi outo ääni tarhamuurin takaa. -

Se oli loistava näytös!

Kun Syvähenki kuuli huudon, hän katsoi muurin yli ja näki siellä sotilaspukuisen miehen viuhka kädessä. Hänen silmänsä olivat suuret ja pyöreät, parta kuin panterilla ja vartalonsaa ainakin seitsemän jalkaa pitkä; iältään hän saattoi olla lähes neljäkymmentävuotias.

- Siinäpä vasta merkillinen munkki, - jatkoi sotilaspukuinen mies. - Hän näkyy totta tosiaan tietävän, kuinka aseita on käytettävä!

- Hän mahtoi tehdä tempPunsa taitavasti, - arvelivat maankuleksijat, - koska sotaväen harjotusmestarikin noin ihmettelee.

- Vai on hän harjotusmestari. Mikä on hänen nimensä sitten? - kysyi Syvähenki.

- Liu Tshung. Hän palvelee keisarillisessa armeijassa, -vastattiin.

- Olisipa hauskaa tutustua häneen.

Tämän kuultuaan Liu Tshung hyppäsi muurin yli, astui Lo Syvähengen luo ja kysyi:

- Hyvä isä, saanko kysyä mistä olette kotoisin ja mikä on nimenne?

Syvähengi sanoi nimensä ja lisäsi:

- Poikana kävin pääkaupungissa, jossa tulin tuntemaan teidän isänne, kapteeni Liun.

Liu Tshung iloitsi sitäkin enemmän ja he solmivat heti läheisen ystävyuden.

Mutta kun Liu Tshung kertoi, kuinka hän oli vaimonsa kanssa tullut Suuren saarnaajan luostariin ja nähdessään munkin vaikeat temput jäänyt ihmettelemään, vaikka vaimonsa oli mennyt palvelijattarensa kanssa luostarin temppeliin, tuli viimeksimainittu juosten Liu Tshungin luo ja ilmotti hätääntyneenä:

- Tulkaa pian! Joku puhuttelee teidän rouvaanne temppelissä.

- Mitä tämä on ?! - huudahti Liu Tshung.

- Kun rouva astui temppeliin, - selitti palvelijatar, - hän kohtasi miehen, joka ensin ei ollut häntä huomaavinaanakaan, mutta sitten ei antanut hänen liikkua rauhassa.

- Suokaa anteeksi, minä hetkeksi... - sanoi harjotusmestari, joka jo riensi vaimonsa avuksi.

Saavuttuaan temppeliin hän näki porraskaiteen luona joukon miehiä erilaisine soittokoneineen ja käytävän yläpäässä erään miehen, joka näytti sulkevan rouva Liulta tien.

- No mutta kuulkaahan nyt, - esteli nuori mies, - minulla olisi teille asiaa.

- Kuinka te kehtaatte, - sanoi siihen nuori vaimo punastuen häpeästä ja harmista, - loukata minua tällä lailla keskellä päivää ja vielä tällaisessa tilaisuudessa?

Samassa riensi Liu Tshung nuoren miehen luo, tarttui häntä hartioihin ja oli juuri aikeessa lyödä häntä, kun hän tunsi tuon nuoren miehen kenraali Kon ottopojaksi. Tämä kenraali nautti suurta suosiota keisarin puolelta ja oli sitäpaitsi kovin väkivaltainen mies. Ja hänen ottopoikansa Ko Ja Nai oli kaltoin kasvatettu ja aivan piloille hemmoteltu eikä osannut muuta kuin elää huikentelevasti. Jokainen pääkaupungin nainen oli siis vaarassa joutua hänen kanssaan tekemisiin.

Kun Liu Tshung tunsi tämän vastustajansa, hänen käsivartensa vaipuivat voimattomina alas. Ko Ja Nai, joka ei ensin tiennyt, kuka tuo nainen oli, kysyi Liu Tshungilta, mitä tämä tahtoi. Miehet, jotka olivat seisonet porraskaiteen luona, tulivat siihen ja koettivat tynnyttää Liu Tshungia selittäen, ettei Ko Ja Nai tiennyt, kuka nainen oli. Vaikka Liu Tshung vapisi vihasta, hän antoi Ko Ja Nain kuitenkin poistua rauhassa.

Tämä oli tuskin ennättänyt nousta hevosensa selkään ja ajaa karahuttaa pois, kun Lo Syvähenki sauva ojossa ryntäsi temppeleihin ja hänen kintereillään joukko maankuleksijoita.

- No minne nyt? - kysyi Liu Tshung.

- Minä vaan olisin tarjonnut teille käsivarteni apua, jos se olisi tarpeen ollut, - vastasi Syvähenki.

- Se oli Ko Ja Nai, kenraali Kon ottopoika, - selitti Liu Tshung. - Hän käyttäytyi sopimattomasti minun vaimoani kohtaan, kun ei tätä tuntenut. Aioinpa piestä sen lurjuksen pahanpäiväiseksi, mutta sitten pidin kui-

tenkin kenraaliin nähden viisaampana antaa hänen ottopoikansa mennä rauhassa matkoihinsa.

- Te pelkääte kenraali Kota, - huomautti Lo Ta, - mutta minä en sitä tee. Kun minä sen vietävän ottopojan vasta tapaan, niin annanpa hänen selkäänsä satamalla sataa.

Kun Liu Tshung huomasi, että Lo Syvähenki oli hiukan tuulessa, hän myönsi:

- Aivan oikein, pyhä isä, aivan oikein! Minä totta puhuen annoin vetää itseäni nenästä, kun päästin sen vietävän menemään.

- Niin, puheli Lo Ta, - jos te vastedes tarvitsette asetoveria, niin ilmottakaa vaan minulle. Minä lähden kanssanne, minne ikänä tahdottekin enkä silloin turhia pelkää.

Ja nostaen sauvansa olkapäälle Lo Syvähenki marssi temppeleistä maankuleksiin.

Lo Ta auttaa erään ystävänsä pulasta.

Senjälkeen Lo Syvähenki ja Liu Tshung tapasivat toisensa useammasti.

Mutta eräänä päivänä tehtiin Liu Tshungia vastaan väärä ilmianto ja hänet tuomittiin ruuskittavaksi, häpeällisellä rikollisen poltinmerkillä leimattavaksi ja karkotettavaksi Tsang Tshouhun lähellä Tien Tsinin kaupunkia. Tämä katala ilmianto oli kaikesta päättäen tehty Ko Ja Nain aloitteesta, joka kaikin tavoin koetti saada Liu Tshungin vaimoa valtaansa. Mutta Liu oli

ryhtynyt varovaisuustoimenpiteisiin ja uskonut vaimonsa tämän isän huostaan, joka oli vaikutusvaltainen henkilö ja saattoi siis suojella tytärtään. Aviopuolisoiden ero oli tuskallinen; he itkivät molemmat katkerasti.

Liu Tshung sai rautaisen ”kauluksen” ja häntä lähdettiin kahden miehen vartioimana viemään uuteen karkotuspaikkaansa. Vartiat, Tung ja Sii, saivat päivää ennen lähtöä kutsun saapua erääseen ravintolaan, jossa heidän oli määrä tavata muuan herrasmies, joka - hän ei sanonut nimeään - näkyi olevan hallituksen virkamies. Tämä kestitsi vartioita ja lupasi heille kymmenen taelia hopeata, jos he jossakin syrjäisessä seudussa toimittaisivat Liu Tshungin toiseen maailmaan. Miehet antoivatkin puhujan vaikuttaa mielipiteeseensä, kun he huomasivat tuon virkamiehen saaneen tehtäväkseen kenraali Kon tahdon perille ajamisen, vakuuttivatpa he täyttävänsä tuon toivomuksen jossakin metsässä tien varrella noin kolmen, neljän päivän matkan päässä Hai Fungista, josta he nyt läksivät Liu Tshungia viemään.

Ensimmäisenä päivänä he katkaisivat kymmenen penikulmaa pitkän taipaleen ja viettivät yön majatalossa, jossa heille - kuten laki tällaisissa tapauksissa määrää - annettiin ylläpito ilmaiseksi. Seuraavan päivän aamuna lähdettiin jo varhain liikkeelle ja jota ylemmäksi päivä yleni sitä paahtavammin helotti aurinko. Alkoipa Liu Tshungin ruoskahaavoja, jotka matkalle lähtiessä eivät olleet lainkaan rasittaneet, nyt kirvellä kovasti. Kolmantena matkapäivänä kävi hänen asemansa paljoon kävelemiseen ja ”rautakaulukseen” tottumattomana yhä tukalammaksi ja matka alkoi hänen lähtensä kulua hitaasti.

- Astele nopeammin, sinä pässinpää, - huusi Sii,

- sillä matkaa on vielä viisisataa penikulmaa ja jos me tällä tavalla kuljemme, niin emme pääse ikinä perille.

- Minua niin väsyttää vankeudessa-olon johdosta, joka heikensi kovasti voimiani. Sitäpaitsi ovat raipparangaistuksesta saamani haavat ruvenneet tässä helteessä niin vihottelemaan, että tuskin jaksan enää paikaltani liikkua.

- Älä pane pahaksesi, - virkkoi Tung, toinen vartioista, - äläkä piittaa hänestä.

Tung oli taipuvainen säälimään Liu Tshuagia ja vitkastelemaan murhaan nähden, mutta Sii pysyi armottomana ja järkähtämättömänä.

Kun he saman päivän iltana pysähtyivät yöksi majataloon, Liu Tshung osti omalla rahallaan hyvää ruokaa ja juomaa tarjoten matkakumppaneilleen. Hänen ystävyydenosotukseensa vastatakseen nämä tilasivat vielä enemmän väkevää juomaa ja pakottivat häntä juomaan, kunnes hän juopuneena lysähti raskaine ”rautakauluksineen” lattialle.

Sillä välin Sii oli pistäytynyt ulos ja palasi nyt tuoden suuren vadillisen kiehuvan kuumaa vettä.

- Herra harjotusmestari Liu Tshung, - sanoi hän, - ettekö pese jalkojanne ennenkuin käytte levolle? - En missään tapauksessa!

- Matkustaja ei saa käyttäytyä siivottomasti, - väitti Sii.

Liu Tshung ei aavistanut mitään pahaa, vaan nosti jalkansa ylös ja Sii upotti ne kuumaan veteen.

Kuului parhutus ja Liu Tshung nosti jalkansa ilmaan; mutta ne olivat jo pahasti palaneet.

- Antakaa minun olla rauhassa, - huusi hän.

- Kas vaan tuota! - hohotti Sii. - Luulisinpa, että

minun pitäisi saada olla rauhassa, että vangin pitäisi palvella vartiaansa eikä päinvastoin. Kaikesta huolimatta pelkään, etten voi olla mieliksenne, koskei näinkään lämmin vesi vielä ole riittävän lämmintä!

Tähän tapaan kiusattiin ja pilkattiin Liu Tshungia pitkin iltaa eikä hän mahtanut sille mitään, makasi vain nurkassaan ja kärsi rauhallisesti tuskat. Vihdoin molemmat vartiat pesivät jalkansa ja kävivät levolle.

Seuraavana aamuna nousi Sii muita varemmin levolta ja valmisti aamiaisen. Liu Tshung ei voinut syödä ensinkään ja näytti siltä kuin hän ei jaksaisi käydäkään. Sii sysäsi häntä kepillä kylkeen saadakseen hänet nousemaan makuulta ja Tung, josta sääli vankia kohtaan oli kadonnut, toi parin karkeita ruokosandaaleja, jotka varmaan tulisivat aiheuttamaan kipua jalkapohjissa, ja pakotti Liu Tshungin vetämään ne jalkaansa.

He läksivät varhain matkalle. Mutta ennenkuin he olivat edes penikulman täyteen kulkeneet, olivat Liu Tshungin jalat hiertyneet niin pahasti rikki, että alkoivat vuotaa verta, ja hänen täytyi lopulta voihkia tuskasta joka askeleella. Sii morkkasi häntä siitä ja uhkasi sauvallansa. Mutta Liu Tshung vakuutteli, ettei se ollut uppiniskaisuutta, vaan että hänen oli suorastaan mahdoton kävellä nopeammin.

- Tule, - virkkoi Tung tarttuen häntä käsi varteen, - minä autan sinua eteenpäin.

Tällä tavalla kuljettiin sitten penikulma, jopa toistakin, kunnes he tulivat synkkään villikasvuiseen metsään. Paikkaa sanottiin Metsäsianvuoreksi ja se oli kaikkein vaivalloisin ja rasittavin kohta koko matkalla Hai Fungista Tsang Tshouhun.

Liu Tshung pyysi nyt, että he pysähtyisivät hetkeksi

metsään levähtämään. Vartiat suostuivatkin, istahtivat maahan ja heittyivät pian pitkälleen. Mutta he nousivat kohta taas jalkeille ja sanoivat etteivät voi nukahtaa pelosta, että Liu Tshung karkaisi; heidän täytyi siis sitoa hänet puuhun kiinni.

Liu Tshung selitti olevansa rehellinen mies eikä milloinkaan elämässään vielä karanneensa. Mutta vartiat sitoivat kun sitoivatkin hänet kiinni. Kun se oli tehty, otti kumpainenkin sauvansa ja he ilmottivat Liu Tshungille täyttävänsä vain kenraali Kon käskyn, jos nyt tappaisivat hänet tähän paikkaan ja veisivät hänen polttomerkkinsä takaisin todistukseksi kuuuiaisuudestaan. Voisivathan he lykätä teon jonkun päivän tuonemmaksi, mutta sehän pidentäisi vain turhaan tuota vaivalloista matkaa. He pyysivät siis, ettei Liu Tshung heille suuttuisi, jos he nyt täyttäisivät kenraalin tahdon.

- Tulevana vuonna tähän aikaan voisitte te sitten viettää vuosipäivää elämänne merkkitapauksen johdosta, - lopettivat he. - Me olemme tämän jo keskenämme päättäneet, sillä meidän täytyy rientää takaisin.

Kun Liu Tshung tämän kuuli, hän rupesi itkemään ja sanoi:

- Minä en ole koskaan käyttäytynyt vihamielisesti enkä kantanut vihan kaunaa teitä kumpaakaan kohtaan. Oi, ettekö voisi armahtaa minua?! Minä en unohtaisi sitä koskaan, en ikinä!

- Tuo on joutavaa puhetta, - virkkoi Tung. - Me emme mahda sille mitään.

Sii nosti jo painavan sauvansa iskeäkseen sillä onnetonta päähän. Tuossa tuokiossa olisi Liu Tshung jättänyt tämän maailman, ellei samassa silmänräpäyksessä olisi tapahtunut jotakin odottamatonta.

Yhtäkkiä jyrähti nimittäin voimakas mörähuuto ukkosena puitten takaa ja suuri rautainen sauva pisti esiin kohti kohotettua käsivartta lennättäen siitä aseensa korkealle ylös ilmaan. Sitten syöksyi tanakka munkkipukuinen mies päin vartioita huutaen:

- Kyllä minä kuulin, mitä te sanoitte, roistot!

Kun Liu Tshung nosti päänsä, hän tunsu tuon miehen Lo Syvähengeksi ja huusi hilliten:

- Odottakaa! Kuulkaa, mitä sanon!

Syvähengi laski sauvansa maahan, mutta nuo kaksi vartiaa seisoivat kuin salaman lyöminä paikallaan, kun Liu Tshung jatkoi:

- Nämä molemmat miehet eivät ole syyllisiä. He toimivat kenraali Kon käskyn mukaisesti. Jos te heidät tapatte, niin teette väärin.

Syvähengi veti miekkansa esiin ja katkaisi sillä köydet, joilla Liu Tshung oli sidottu, mursi sitten hänen "rautakauluksensa" auki ja viskasi sen pois alkaen kertoa:

- Kun minä viimeksi olin teistä eronnut, minä pian sen jälkeen sain surukseni kuulla, että onnettomuus oli teitä kohdannut. Mutta minulla ei ollut tilaisuutta auttaa teitä. Kun sitten olin saanut kuulla teidän karkotustuomiostanne Tsang Tshouhun, riensin oikeuteen saadakseni tarkemman tiedon kohtalostanne; minulle sanottiin, että te olette paraikaa vankeudessa. Sitten sain vihiä, milloin teidät lähetettiin vartioituna karkotuspaikkaanne, mutta kun pelkäsin, että nuo vartiat voisivat tehdä teille matkalla pahaa, päätin salaa seurata jälessänne. Minä kuulin kyllä, että nämä lurjukset kiusasivat teitä viimeisessä yöpaikassanne ja ajoin jo ryntää sisään tappaakseni nämä roistomaiset kiusaajanne mutta toiset varottivat minua siitä sanoen sillä sellaisessa pai-

kassa vain pilaavani asian. Ja niin päätin seurata pitemmälle. Lähdin tänään jo teitä varemmin liikkeelle ja pysähdyin tähän vuoristoon vakuutettuna, että minä täällä vihdoinkin surmaan molemmat pahanilkiset vartianne. He olivat juuri aikeessa murhata teidät! Parasta on, että käännän heidän julman aikeensa heidän itsensä surmaksi!

- Ei, ei! Tyytykää siihen, että olette pelastanut minut, älkääkä pidelkö pahoin näitä miehiä!

- Kuulkaa, te kaksi raukkaa! - sanoi Syvähenki lujasti. - Jollei tämä ystäväni nyt puolustaisi teitä, niin kautta kunniani, minä survoisin teidät palasiksi. Ainoastaan hänen tähtensä minä suostun siihen, että te saatte palata täältä hengissä.

Lo Syvähenki kohotti sauvansa ja komensi:

- Auttakaa ystävääni, jotta hän voisi seurata minua!

Vartiat tunsivat, että heidän oli kiittäminen Liu Tshungia elämästään, astuivat kuuliaisesti hänen luokseen ja alkoivat kantaa häntä samaa tietä pitkin eteenpäin Lo Syvähengen astellessa heidän edellään sauva kädessä.

Näin kulkivat he noin neljä peiikulmaa ja saapuivat tien varrella sijaitsevaan majataloon. Astuivat sisään, kävivät levähtämään ja tilasivat ruokaa ja juomaa; Liu Tshungille Syvähenki käski valmistamaan erikoisen hyvän aterian ja komensi vartiat häntä palvelemaan.

Heidän siinä syötyään ja juotuaan ja hyvän tuulen päästyä vähitellen valtaan vartiat vihdoin uskalsivat kysyä, minkä luostarin miehiä Syvähenki oli. Tämä nauroi ja virkkoi:

- Mitä se teille kuuluu, roistot, missä minä asun? Vai kysyttekö siksi, että voisitte kertoa kenraali Kolle?

Mutta hän ei mahda minulle mitään. Toiset pelätkööt häntä, minä en ainakaan. Jos minä sen paholaisen tapaisin, niin kyllä selkänsä pehmittäisin!

Vartiat eivät uskaltaneet enää suutaan avata.

Kun he sitten valmistautuivat jatkamaan matkaa, Liu Tshung kysyi Lo Talta, mihin tämä aikoi.

Lo Syvähenki vastasi:

Jos tapat jonkun, muista odottaa,
siks' ett' on henki mennyt menojaan.
Mut' jos sa tahdot jonkun pelastaa,
niin auta hänet varmaan asemaan.

- Minä en siis voi jättää teitä ennenkuin tiedän, että te todella terveinä olette saapunut Tsang Tshouhun, ei vankina, vaan vapaana. Sillä Hai Fungiin palaamista ei kannata enää ajatellakaan.

Kun vartiat tämän kuulivat, he virkkoivat hiljaa toisilleen:

- Nyt meidän kävi huonosti.

- Niin. Mitä me nyt sanomme päälliköllemme kotona?

Mutta he eivät mahtaneet sille mitään; heidän täytyi tehdä mitä Syvähenki käski. Jos hän tahtoi käydä, he kävivät, jos tahtoi pysähtyä, he pysähtyivät. Vaikka vartiat kohtelivat vapautettua vankiaan ystävällisesti, niin hän morkkasi heitä, ja jos lie niskottelivat, niin hän löi heitä. Yleensä, heidän täytyi matkalla käyttäytyä peräti rauhallisesti ja nöyrästi, jos mielivät välttää munkin suuttumista.

Heti kun he saivat vuokratuksi rattaat, he sijottivat Liu Tshungin niihin ja kävivät itse jälessä. Iltaisin yövyttiin aikaisin, aamuisin lähdettiin myöhään taipa-

leelle ja vartiain täytyi toimittaa paivelijalle kuuluvat tehtävät, nimittäin, tehdä tulta lieteen, keittää, tarjoilla y. m. s.

Kun Sii ja Tung eräänä päivänä neuvottelivat, mitä he Hai Fungiin palattuaan tekisivät, sanoi edellinen:

- Minä olen kyllä kuullut puhuttavan eräästä munkista nimeltä Syvähenki, joka joku aika sitten sai haltuunsa Suuren saarnaajan luostarin vihanriestarhan valvonnan, ja minusta tuntuu kuin tämä munkki olisi juuri tuo sama mies. Kun olemme vihdoinkin täältä takaisin palanneet, niin kerromme kaikki mitä on tapahtunut ja pitääkööt viranomaiset sitten huolta tuosta muikin vietävästä. Mutta meidän, sinun ja minun, täytyy senjälkeen pysytellä piilossa, kunnes asia on selvillä.

- Luulenpa, että olet oikeassa, - myönsi toinen ja niin oli suunnitelma valmis.

Kun he olivat lähes parikymmentä päivää kulkemistaan kulkeneet, ei Tsang Tshou enää ollut kovinkaan kaukana. Majataloja ei ollut enää matkan varrella kuin hyvin harvassa. Niinpä he kerrankin sellaisen puutteessa istuivat tuuhean puun varjoon. Siinä Lo Syvähenki ilmotti Liu Tshungille, että hänen nyt täytyy erota hänestä, mutta toivoo jonkun ajan kuluttua jälleen tapaavansa ystävänsä.

- Olkaa hyvä ja käykää Hai Fungiin palattuanne minun appi-isäni luona ja kertokaa hänelle minun vaiheissani. - pyysi Liu Tshung. - Entä kuinka saan palkita teidän sanomattoman suuren hyväntahtoisuutenne?

Mutta Lo Syvähenki ei tahtonut kuulla palkitsemisesta puhuttavankaan. Auttaakseen Liu Tshungia vielä jonkun päivän eteenpäin hän antoi tälle kaksikymmentä

taelia taskurahoiksi. Vartiat saivat häneltä myöskin pari taelia sekä seuraavat sanat muistissa säilytettäväksi:

- Muistakaa, te pahanilkiset, että minä olisin lyönyt päänne puhki, jollei olisi tämä ystäväni puolustanut teitä. Häntä on teidän siis kiittäminen siitä, että vielä hengitätte. Mutta nyt te ette saa palata takaisin, muuten voisitte ruveta halpamaisesti juonittelemaan minua vastaan...

- Sellaista me emme ikänä voisi edes ajatellakaan, - vastasivat vartiat. - Ja tämäkin on kenraali Ken syy eikä suinkaan meidän.

Yhtäkkiä pyöritti Syvähenki sauvaansa pari kertaa ympäri ja iski sillä niin lujasti erään puun runkoon, että puu taittui ja romahti maahan.

- Kautta Buddhan, noin käy teidän, jos te vähääkään yritätte juonitella minua vastaan! - lisäsi hän osottaen maassa makaavaa puuta.

Sitten Lo Syvähenki kääntyi Liu Tshungin puoleen sanoen:

- Ystäväni, voikaa hyvin ja onnea matkallenne! Ja hän kääntyi ympäri ja läksi astumaan kotiinsa.

Molemmat vartiat seisoivat kuin patsaat paikallaan ja katsoa tuijottivat hämmästyneinä avosuin hänen jälkeensä.

- Emmekö jatka matkaa? - ehdotti Liu Tshung.

- Siinäpä vasta oli hurja munkki! - ihmettelivät vartiat. - Yhdellä sauvansa iskulla kaatoi tuollaisen puun!

- Eihän se ole vielä mitään hänen töikseen, - selitti Liu Tshung. - Olisittepa esimerkiksi nähneet kuinka hän Suuren saarnaajan luostarissa kerran nykäisi puun juurineen maasta, että multa ilmaan pöllähti.

Molemmat vartiat nyökäyttivät toisilleen päätään kuultuaan luostarin nimen, ikäänkuin olisivat tahtoneet sanoa: - Sieltä oli se munkki siis kuitenkin.

Loppusananen

Lo Tan myöhemmistä vaiheista. 1)

Syvähengi - eli Lo Ta - oli sillä välin palannut takaisin Haj Fungiin, Suuren saarnaajan luostariin. Mutta kuten saattoi odottaakin, hänen asemansa muuttui pian hyvin epävarmaksi, kun kerran tuli tunnetuksi, että hän oli auttanut hirmuvaltaisen hallituksen uhrin vapaaksi. Mutta ystäväinsä, noitten laiskottelevien maankulkijain kautta, hän sai viime hetkessä tiedon uhkaavasta vaarasta ja pakeni keskellä yötä siinä rymäkässä, minkä sytyttämänsä rakennuksen palo herätti johtaen viranomaisten huomion toisaalle.

Hän pakeni pohjoiseen ja tapasi siellä jonkun ajan kuluttua Liu Tshungin sekä useita muita vanhoja tuttaviaan, jotka olivat yhtyneet kapinaan hallitusta vastaan. Hän liittyi heti näihin ja saavutti voimallaan ja jalomielisyydellään hyvän maineen kapinoitsijain keskuudessa.

Nyt toteutui vähitellen luostarinjohtaja Tshi Tshinin ennustus Syvähengen ”hyvistä töistä”. Hän liittyi nimit-

---

1) Tapausten kulku työntää nyt sankariinme syrjään. Se, mitä muitten asiain yhteydessä ja lomassa hänestä myöhemmin kerrotaan, on tähän koottu 1yhykäiseksi loppusanaseksi.

8 - Kapinallinen Lo Ta.

täin siihen sankarijoukkoon, joka tuli tunnetuksi nimellä ”Satakahdeksan” ja jonka jäsenet olivat Lo Tan tavoin aikaisemmin monta kovaa kokeneet ja monta vaarallista seikkailua suorittaneet. Tämä joukko asettui kapinallisten etupäähän Lo Liang-virran varsilla. Turhaan yrittivät hallituksen joukot saada haltuunsa heidän miehittämiään vuoria. He palauttivat monta seikkaa entiseen hyvään kuntoon, hyökkäsivät kaikkein lujimmin linnoitettuja kaupunkeja vastaan ja vapauttivat monen monta uhria sortajain hirmuvallasta. Näitten ”sadankahdeksan” joukossa oli kolmekymmentäkuusi ensi luokan tähteä, m. m. Lo Ta, Shi Tsun ja Liu Tshung, sekä seitsemänkymmentäkaksi toisen luokan tähteä, joihin m. m. Li Tshing kuului.

Useat kerrat Lo Ta oli menettää henkensä. Kerran antoi eräs vaimo, joka miehensä kanssa piti ravintolaa ja oli salaisessa yhteydessä muutaman rosvojoukon kanssa, hänelle myrkkyä. Mutta silloin sattui ravintoloitsija itse tulemaan kotiin. Kun tämä huomasi Lo Tali sankarillisen ryhdin ja muodon ja katseli hänen suurta rautaista sauvaansa ja mahtavaa miekkaansa, hän tunsu toverillista myötuntoa Lo Taa kohtaan ja pelasti hänet antamalla vastamyrkkyä. Useammin kuin kerran hän joutui vangiksi, kun hän jalon luonteensa innostamana koetti omin voiminsa vapauttaa jonkun ystävän linnoitetusta kaupungista tai vihollisen leiristä. Mutta milloin hänen persoonalliset voimansa eivät riittäneet ylivoimaisiin urotöihin, hänen asetoverinsa pitivät huolta siitä, että apua tuli ajoissa. Katurosvoleimiseen Lo Ta ei kuitenkaan ottanut koskaan osaa, vaikka useat hänen tovereistaan eivät siitä paljon välittäneet, jos ryöstivätkin.

Kun tataarit sitten jonkun ajan kuluttua nousivat

maan herroiksi, hän olisi heidän halutessaan saanut helposti korkean, hyvätuloisen viran jo senkin vuoksi, että oli syntyperältään lähempää sukua tataareille kuin kiinalaiselle rodulle. Mutta häntä ei miellyttänyt enää virkamiehenä olo, vaan nyt hän todellakin kaipasi rauhaa. Tästä syystä hän uudisti tuttavuuksensa Kirsikkamajan vanhan Liun kanssa, jonka tyttären hän aikoinaan oli pelastanut rosvokuninkaan käsistä, ja nai nyt kaikkien asianomaisten suostumuksella tämän tytön. Hänen ei tarvinnut enää käyttää munkinpukua eikä hän koskaan ollutkaan tuntenut mieltymystä tähän säätyyn. Niinpä hän nyt siis heitti valepukunsa ja Syvähenki-nimensä ja valitsi niitten sijaan kelpo vaimon. Talonpoika Lo astui talonpoika Liun sijaan, jonka hän myöskin saattoi hautaan. Voittipa Lo Ta - kukapa olisi sitä uskonut? - naapuriensa keskuudessa rauhallisen ja raittiin miehen maineen. Kun hänen vanhat ystävänsä useita vuosia myöhemmin sattuiivat tapaamaan hänet matkoilla tai kävivät hänen luonaan Kirsikkamajassa, hänen oli tapana heille kertoa, miten tämä tapahtui:

- Pian senjälkeen kun olin asettunut tänne, minun täytyi asioitteni tähden tehdä matka läheisimpään kauppalaan. Silloisen tapani mukaan minä pistäydyin ravintolaan kohtaamaan tuttaviani ja join itseni juovuksiin. Kukkarossani sattui olemaan runsaasti rahaa ja olisipa joku saattanut varastaa ne minulta, jollei eräs hyvä ihminen, jonka nimeä en koskaan tullut tietämään, olisi ottanut niitä minulta talteen minun maatessani humalassa kyläravintolan lattialla. Hän vei rahat vaimolleni kotiini, kertoi hänelle niissä ja millaisessa tilassa minä olin, punnitutti rahat, jotta nähtäisiin, ettei hän ollut pitänyt niistä mitään, ja läksi pois. Hänen lähdettyään

riensi vaimoni, joka on helmi kaikkien vaimojen joukossa, minun luokseni, niin kaukana kuin kyläravintola olikin. Kun vaimoni astui sisään, niin minä tunsin hänen suloisen äänensä, vaikka olinkin aika humalassa, ja hän alkoi hoitaa minua hellästi kuin lasta. Vähitellen minä siitä selvisin ja halusin lähteä kotiin. Hän talutti minua kädestä eikä lausunut koko matkalla moitteen sanaa, vaan jutteli kauniisti kanssani. Ja siitä päivästä saakka - lopetti Lo Ta riemuiten - ei ole vaimoni koskaan voinut sanoa, että olisin juovuksissa ollut. Ja vaikka siitä on jo kaksikymmentä vuotta kulunut, ei hän ole koskaan nähnyt minua edes hienossakaan hiprakassa. Minä kiitän tästä kyllä Buddhaa, mutta enemmän vielä kelpo vaimon rakkautta. Ennenkuin minä sen opin tietämään, olin narri, vieläpä pahempaakin - murhamies. Taivas suokoon sen minulle anteeksi!

Aiemman painoksen luettelointitiedot:

Tekijä Shi Nai Ngan.
 Nimeke Kapinallinen Lo ta : koomillinen kiinalainen seikkailuromaani / Shi Nai Ngan ; suomentanut Reino Silvanto.
 Julkaistu Helsinki : Otava, 1912.
 Ulkoasu 116 s.
 Sarja Otavan 50 pennin kirjasto ; n:o 41.
 Aineisto Tekstiaineisto
 Kieli fin
 Alkuteoksen kieli chi
 Muu(t) tekijä(t) Silvanto, Reino.

Tietoja teoksen mukaellen ja lyhentäen suomentaneesta Reino Silvannosta (synt. 21.7.1883 Helsinki – kuollut 29.1.1943) :
https://fi.wikipedia.org/wiki/Reino_Silvanto

Tekijänoikeuslaki antaa EU:ssa 70 vuoden suoja-ajan tekijän kuolemasta laskettuna. Tämän jälkeen kaikki teokset ovat kaikkien käytettävissä ja levitettävissä.

Teoksen sähköinen versio:

Tekijä Shi Nai Ngan.
 Nimeke Kapinallinen Lo ta : koomillinen kiinalainen seikkailuromaani / Shi Nai Ngan ; suomentanut Reino Silvanto.

Alkuteos 水浒传
 alkuteos Pinyin: Shui hu zhuan
 Julkaistu Hämeenlinna : Raimo Honkanen, 2016.
 Ulkoasu 118 s.
 Aineisto Tekstiaineisto
 Kieli fin
 Alkuteoksen kieli chi
 Muu(t) tekijä(t) Silvanto, Reino.

Huomautus: Skannauksen yhteydessä joitakin tekstin lyöntivirheitä on korjattu. Tämän tiedoston käyttöön tai levittämiseen ei liity erityisiä rajoitteita.

Huomautus: alkuteos on käännetty englannin kielelle mm. seuraavilla nimekkeillä:

The Water Margin

The Outlaws of the Marsh

The 108 Heroes

All Men are Brothers

Asiasanat:

kiinankielinen kirjallisuus, käännöskirjallisuus, klassikot,